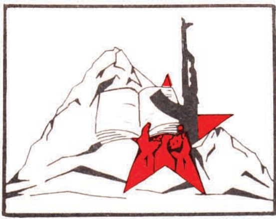

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 48/Aralık 1985/2.-DM

1985- ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA ŞANLI BİR YIL

Parti ve halk tarihimizde güçlü gelişmeler ve şanlı atılımlarla dolu olan 1985 yılını geride bırakırken, ulusal kurtuluş savaşımız geleceğe daha güçlenmiş olarak, daha bir güvenli ve büyük umutlarla bakmaktadır. 1985 yılı mücadelemiz açısından sonderece önemli gelişmelerin ortaya çıktığı bir dönemi de oluşturmaktadır. Denilebilinir ki, tarihimizin yaşanan ve yaşanması gereken olayları en özgün bir biçimiyle bu yılda karşımıza çıktı. Bu nedenle, kısa süreli mücadele pratiğimizin tüm sonuçlarını görürken, aynı zamanda uzun vadeli gelişmelerin nasıl yaşanması gerektiğinin de ortaya çıktığını belirtebiliyoruz. Bu da zafere olan inancımızı pekiştirirken, bu işi başaracağımıza dair kendimize olan güvenimizin daha da artmasına yol açmıştır. Bu yılda tarihimizin eşine ender rastlánılan kahramanlıklarını yaşarken, aynı zamanda da tarihin en korkunç ve alçakça komplolarına da tanık olundu.

Devrimci Atılımlarla Gelişen Direniş Mücadelemiz, Daha Üst Bir Aşamaya Ulaşmıştır

15 Ağustos şanlı atılımının temelinde yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz 1985 yılını bir bütün olarak atılımlar yılı haline getirerek, gelişimini daha üst boyutlara vardırmıştır. Ulusal Kurtuluş Savaşımızı "72 saatte ezme" hedefini önüne koyan faşist cunta, 1985 kışında yoğunlaştırdığı operasyon ve katliamlarına rağmen, bu amacına ulaşamadığı gibi, ağır darbeler yemekten de kurtulamamıştır. Bahara doğru gelindiğinde komplo ve saldırılarının boyutunu daha da geliştiren TC, baharla birlikte "Pişmanlık Yasası" ve "köy korucuları kanunu"nu gündeme koyarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısına dikilme çabası içine girdi. Kışın çetin geçen koşullarını da kendi lehinde bir avantaj olarak değerlendirmek isteyen cunta, baharla birlikte devrimcilerin önemli bir kısmını teslim alacağını umuyor, teslim olmayanları da ezerek mücadeleyi böylece bitirmeyi düşünüyordu.

Kışın o sert geçen ortamına ve birkaç devrimci grubun imha edilmesine rağmen, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanında ifadesini bulan Bahar atılımı ile düşmanın tüm

Devamı syf: 2'de

DERSİM ŞEHİTLERİ ONURUMUZDUR!

Tüm Kürdistan çapında gelişen ulusal kurtuluş savaşımız Dersim'de de dayatılan özel savaşa, yeniden hortlatılmak istenen lanetli ihanete ve kemalist inkarcılığa karşı kıyasıya sürdürülen mücadelelerle yükseltiliyor, peşpeşe geliştirilen eylemlerle sömürgeci, ihanetçi ve ajan yapıya ağır darbeler indiriliyor. Kendileri için sağlam bir karşı-devrim kalesi haline getirmek istedikleri ve bu amaçla yoğun çabalar harcadıkları Dersim'de devrimci direnişin her geçen gün daha da derin kökler salması ve unutturulmak istenen Dersim isyanının direnişçi ruhunu yeniden alevlendirmesi sömürgecileri ve her türden uşaklarını çılgına çeviriyor. Bunun verdiği kudurganlıkla sömürgeciler, operasyonlarına hız verir ve en değerli yoldaşlarımızı katlederken, "Genç Kemalistler Birliği" haince çabalarını yoğunlaştırmakta ve onların uzantısı kemalist sol ise geliştirdiği demogoji ve propagandalarla Dersim halkını direnişe karşı çıkarmaya, ihanete pirim vermeye çalışmaktadır.

Son dönemlerde bu alanda sömürgecilerle PKK savaşçıları arasında çıkan çatışmalarda Mehmet ÖZGÜL, Cangir HAZIR, Mehmet Zeki SÖYLEMEZ, Kazım YETİM, Yılmaz KAYAOĞLU yoldaşlar son mermilerine kadar çarpışarak ve düşmana ağır maddi ve manevi dar-

Devamı syf: 9'da

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'ın 8. Yıl Konuşması:

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

Partimiz 8. yılına girerken bütün bunların şehitlerimizin vasiyetlerinin olduğu kadar, onlara vermiş olduğumuz sözlerin bir gereği olarak mutlaka yerine getirilmesi gereken görevler olduğunu bir kez daha hatırlatıyor ve geleceğe ancak bu temelde yürünmesi halinde her alanda büyük bir yaşam gücüne ve olgunluğa ulaşılabileceğini söylüyoruz. Böylesi bir temelde yüründüğü sürece, karşı karşıya bulunulan zorluklar ne olursa olsun ve bunlar ister parti içi ve halk saflarından ve isterse uluslararası zeminden kaynaklansın hiçbir güçlüğün bizi sonuna kadar aydınlanmış ve çelikleşmiş bir güç olarak görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyamayacaktır. Tüm partililer olarak böylesine yetkinleşen militanlar olmak için bütün gücümüzü seferber edelim! Her alanda güçlenmiş bir PKK ile geleceğimizi kendi özgür bilincimiz ve eylemimizle yaratmak için ilerleyelim!

YAZISI SAYFA: 7'DE

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

GİRİŞ

Kürdistan'da her şey gibi suç ve ceza, suçlu ve yargıç, haklı ve haksız vb. olgular da tersyüz edilmiştir. Öyle ki, en doğal insani ve ulusal haklar suç sayılmakta; sanık sandalyesinde oturması gerekenler yargıç kürsüsünde oturmakta; hesap sorması gerekenlerden hesap sorulmakta; suçsuzlar suç sahipleri tarafından cezalara çarptırılmaktadır. Bu mutlaka değiştirilmesi gereken, tarihin en büyük haksızlıklarından biridir. Artık herşeyi ve herkesi yerli yerine oturtmanın, başaşağı çevrilmiş olan gerçekleri ayakları üstüne dikmenin, suç ve ceza kurumuna gereğince işlerlik kazandırmanın zamanı gelmiştir. Bugüne kadar süregelen keşmekeşe bir son vermek; haklıya hakkını iade etmek ve suçludan suçlarının hesabını sormak artık ertelenemez ve kaçınılamaz bir zorunluluk halini almıştır. İşte, çağımızın yüklediği sorumlulukları yerine getirme ve Kürdistan halkını çağ içinde layık olduğu yere oturtma savaşımı veren PKK, bu zorunluluğun da gereklerini yerine getirmeye karar vermiştir. Bunun için de herşeyden önce Kürdistan'da suç ve ceza kavramlarına açıklık getirmek gerekmektedir. Özellikle son dönemlerde bu konu üzerinde artan çarpıtmalar ve spekülasyonlar, bir başlangıç niteliğini de taşısa, kısaca bu konuyu ele almayı daha da önemli kılmaktadır.

PKK'nin ortaya çıkışından itibaren ülkemize ve halkımıza karşı işlediği insanlıkdışı uygulamalara hız veren; her türlü ulusal, toplumsal ve kişisel gelişmeyi önlemekle de kalmayıp bunlar üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü en ağır suçlar ve giderek en büyük insanlık suçu olan jenositlere kadar vardıran Türk egemenleri, sanki uygarlık tarihindeki belirgin nitelikleri, barbarlık değilmiş ve tüm insanlık tarafından da bu özellikleriyle tanınmıyorlarmışcasına bir maskelemeye girişmekte; yavuz hırsız misali gerçekleri tersyüz etmekte; sanki tarih boyunca katledilenler başka milliyetler değil de kendileriymiş gibi davranarak yayılma, işgal ve istilalarla dolu olan tarihlerini insanlığın bağlı kalınması ve saygı duyulması gereken bir erdemiymiş gibi sunmakta ve günümüzde de bunu pervasızca sürdürmekten çekinmemektedir. Daha dün Ermeni ulusunun jenosite maruz bırakılması yetmiyormuş gibi, en alçakça ama alçakça olduğu kadar da maskeli ve örtülü bir katliamla tükenmenin eşiğine kadar getirdiği Kürt ulusuna karşı da suçlarını devam ettir-

Devamı syf: 4'te

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE KARŞI YOĞUNLAŞAN KOMPLOLAR BUGÜN DAHA İYİ GÖRÜLMELİDİR

Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve proletaryanın çıkarları doğrultusunda Kürdistan halkı yeni şehitler vermekte; Haki'lerden başlayan şehitler halkasına yeni halkalar eklenmektedir. Avrupa'da yürütülen ulusal kurtuluşçu çalışmalar ve buna karşı saldırılar yeni olmamakla birlikte, halkımız bu mücadelesinde ilk şehidini 23 Aralık 1985'de Fransa'nın Paris şehrinde düzenlenen alçakça bir komplo sonucu verdi. Yüzlerine sol maske geçirmiş bir grup tasfiyeci çevrenin gerçekleştirdiğ iğrenç bir saldırı sonucu halkımızın değerli evladı, yiğit enternasyonalist devrimci Mustafa Nazif AKTAŞ yoldaş şehit düşerken, 3 yurtsever de yaralandı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi ve bunun yankısını ülkemizden kilometrelerce uzakta da olsa hemen her alanda göstermesi, tasfiyeci klikleri telaşa düşürmüş ve saldırganlaştırmıştır. Daha Hareketimizin ilk doğuş yıllarında adeta hummalı bir biçimde geliştirilen bu saldırılar, bugün değişik boyutlara vardırılarak yürütülmektedir. Nasıl ki, 1979'larda HK, DHB, Tekoşin ve UDG'den yönelen saldırılar bir tesadüf değilse, yine bugün de 5'liler, şimdi 6'lılar, 12'liler biçiminde karşımıza çıkarılan saldırılar da bir tesadüf değildir. Bunun temelinde daha geniş izahları gerektiren fakat burada kısaca değinebileceğimiz konuların bulunduğu bugün çok açık olarak görülmektedir.

12 Eylül faşist rejiminin o nemenem sol'u nasıl en soysuz ve alçak yöntemlerle kendi uzantısı haline getirdiğini bugün daha iyi görebilmekteyiz. Daha 1920'lerde TKP üzerinde uygulanan ve bugün de Dev-İşçi, Partizan vb. üzerinde geliştirilen ve giderek tüm devrimci-direniş hattına dayatılmak istenen tasfiyeciliğin bir yandan "Genç Kemalistler Birliği" eliyle, bir yandan cuntanın resmi güçleri vasıtası ile diğer yandan da bu tasfiyeci sol tarafından nasıl geliştirilmek istendiğini ve Partinin de buraya çekilmeye çalışıldığını çok iyi bilmekteyiz. İşte o bilinen Tercüman'ından Milliyet'ine, Türk Genel Kurmaylığından parlementerlerine, yine "Sol Birlik"ten Hamburg Dev-İşçi ve Partizan'ına kadar, hemen hepsinin adeta sözbirliği etmişcesine saldırmaları, bu gelişmelerin bir ürünüdür. TC'nin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı gerek ülke içinde ve gerekse de Avrupa'da "özel savaş" uygulamalarını geliştirmeye nasıl özen gösterdiği ve

Devamı syf: 24'te

İÇİNDEKİLER

1985- ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA ŞANLI BİR YIL

Baştarafı Syf: 1'de

uygulamaları tersine çevrilerek, bir bütün olarak bahar ayları boyunca geliştirilen yaygın eylemlerle mücadelemizin daha da gelişimi sağlanmıştır. Yüzlerce askerin öldürüldüğü onlarca karakolun basıldığı yine bir o kadar pusunun gerçekleştirildiği bahar aylarında, düşmanın ulusal kurtuluş savaşımızın üzerine öyle uğursuz gelişi de engellenerek gelişmeler daha da güçlü kılınmıştır.

Yaz ve güz atılımlarıyla da boyutlanan mücadelemiz kitlelerin derin sevgisini kazanırken, yankısını uluslararası platformlarda da göstererek tarihte ilk kez bu kadar yoğunlukta çeşitli kurumlarda ve basında Kürdistan meselesi tartışma konusu haline getirilmiştir. Avrupa Parlamentosu'ndan çeşitli insan hakları komisyonlarına varana kadar, hemen hepsi Kürdistan sorununa değinerek, Kürt askerlerinin savaşından bahsetmişlerdir. Yine bu süreçte halkımız ilk defa kendi bağımsız temsilcileri vasıtası ile çeşitli uluslararası platformlarda sesini duyurmuştur.

15 Ağustos devrimci atılımının 1. yılının dolduğu 1985 Ağustos'unda Kürdistan konusundaki tartışmalar hız kazanırken, Kürdistan'da da yeni ve daha güçlü direniş eylemlerinin haberleri geliyordu. TC'nin tüm engelleme çabalarına rağmen, bir türlü önlenemeyen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin meşruluğu en başta cuntanın resmi ağızlarından itiraf edilerek, tüm dünyaya duyuruluyordu. 1985'de kesinlikle her ne pahasına olursa olsun engellenmesi düşünülen ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi, TC'nin iç çelişkilerini de hızlandırıyor ve emniyet sübabı işlevini görecek yeni güçlerin devreye sokulmasına çalışılıyordu.

Bahar, yaz ve güz aylarında yoğunlaşarak süren devrimci direniş eylemlerimiz, düşmanın tüm gücünü en modern silahlarla Kürdistan'a yığmasına rağmen, durmak bilmeyerek Hakkari'den Mardin'e, Bingöl'den Dersim'e kadar hemen hemen ülkenin tüm alanlarını kapsayacak bir genişlikte yaygınlaştı. Yaklaşık 1000'km'lik bir direniş hattı boyunca süren kurtuluş eylemlerimizle düşmana ağır darbeler indirilirken, şehirler işgal ediliyor, binlerce toplantı gerçekleştiriliyor, sömürgecilerin anıtları, bayrakları yerle bir edilip, yırtılarak, yerine halkımızın öz bayrağı çekiliyordu.

Halkımız kendi öz direnişçi güçleri önderliğinde yine Ağrı Dağı'na çıkıyor ve burada mevta edildiği sanılan Kürdistan'ın yaşadığını kanıtlıyordu. Binlerce askeri güce rağmen aylarca süren kahraman bir direniş sergileyen PKK savaşçıları, Ağrı'nın doruklarına diktikleri isyan bayrağı ile mücadelemizi daha da ileri taşıdılar. Başta, Hakkari, Çukurca, Şemdinli, Şırnak, Silopi, Çatak, Mutki, Cizre, İdil, Midyat, Yüksekova, Beytüşşebab, Sason, Karakoçan, Kiğı, Çemişgezek, Hozat, Dersim, Doğubeyazıt olmak üzere Kürdistan'ın hemen her ilçe ve köyünde direniş eylemleri geliştirilirken, binlerce propaganda toplantısı gerçekleştirilmiştir.

1985 yılının sonuna geldiğimiz bir dönemde bu gelişmelerin derinleşerek yaygınlaştığını görmekteyiz. Dayatılan tüm komplo ve saldırılara rağmen halkımız direnişten yana olduğunu ve desteğini arttıracağını bizzat pratik adımlar atarak ortaya koymaktadır. Uluslararası alanda sesi daha fazla yankılanan ulusal kurtuluş mücadelemiz, içerde de daha güçlü bir zemine dayanarak bundan böyle de varlığını sürdüreceğini 1,5 yılı aşkın pratiğiyle de ispatlamaktadır. Ulusal Kurtuluş Cephesi etrafında kitlelerin gün geçtikçe daha yaygın bir tarzda bir araya gelmesi ve onun bayrağı altında saf tutması, giderek kitleselleşen mücadelemizin gerçekliğini de göstermektedir. Öncünün ulusal kurtuluş görevlerine bağlı bir temelde kazanıldığı ve önemli oranda gelişimini sürdürdüğü bu dönemde, aynı zamanda giderek hem de yaygın bir şekilde kitleselleşen bir mücadelenin gelişimi yaşanmaktadır.

Düşmanın tüm imha çabalarına rağmen silahlı direnişin kesintiye uğratılamaması ve giderek gerillaya dönüşmesi, mücadelemizin içinde yaşadığı süreci de ortaya koymaktadır. Kısaca, 1985 yılı boyunca önü alınamayan bir silahlı direnişin muazzam boyutlarda yaşanmasına tanık olundu. Ve bugün bu silahlı direnişimiz daha üst bir gelişmenin içerisine girmiş durumdadır.

Sömürgeci-Faşist Cuntanın Çıkmazı Derinleşerek Devam Etti

Gelişmelerin bu boyutta ortaya çıkacağını tahmin etmeyen veya sürekli bir biçimde mücadeleyi bastırabileceğini umut eden cunta, kısa bir ömür biçtiği direniş hareketimizin yükselmesi karşısında birçok komplo ve saldırıyı da gündeme koymuştur. "Pişmanlık Yasası"ndan tutalım da "köy korucuları"na, "polis kanununa" varana kadar hemen tüm yasalar direniş mücadelemizi engellemek amacıyla gündeme sokulmuştur.

Bir yandan "pişmanlık yasası"nı geliştirerek, teslim aldığı birkaç hain vasıtası ile ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yaygın bir teşhir kampanyasını yürütürken, diğer yandan ise "köy korucuları"nın sayısını arttırarak, 13 000'e çıkarıp daha geniş bir komplonun tezgahlanmasına çalışmaktadır. Sömürgeci basın organlarının yaygın bir karalama kampanyası başlattığı bu dönemde, özellikle de Parti önderliği hedeflenerek, kitleler üzerinde gelişen prestiji engellenmeye çalışıldı. Sürekli *"bitirildiler, kalmadılar, geriye kalan birkaç eşkiyayı da kahraman mehmetçik yakalayacaktır"* biçiminde açıklamalarda bulunan devletin resmi yetkili ağızları, direniş mücadelemize karşı yeni önlemleri geliştirmekten de geri kalmadılar. Milis sayısının 2 kattan fazla arttırılarak 13 000'e çıkarılması, sınırlarda geliştirilmek istenen güvenlik tedbirleri, cuntanın mücadelemize karşı savaşımda temel aldığı yöntemlerin başında gelmektedir.

Milisin sayısının bu derece arttırılması, direnişimizin gelişen gücünü gösterirken, aynı zamanda TC'nin "Kürdü Kürde kırdırma" politikasına bu dönemde daha fazla ağırlık vereceğini de göstermektedir. Yoksa milislerin böyle yeniden devreye daha fazlası ile sokulmak istenmesinin temelinde başka nedenler bulunmaktadır.

TC, bir yandan bu tür faaliyetlerini yoğunlaştırırken, diğer yandan emperyalizmin en yetkili temsilcilerinin peşpeşe önerileriyle hareket etmektedir. Paul Henze'nin Kürdistan'da yaptığı incelemeler sonucunda yeni taktikleri önermesi; Kürdistan'da geliştirilen savaşın bizzat emperyalistlerin direktifleriyle yönlendirildiğini de açıkça ortaya koymaktadır. ABD emperyalistlerinden, Avrupalı emperyalistlere varana kadar, hepsi de Kürdistan sorununun kendileri açısından fazla problem yaratmayacak bir tarzda sonuçlandırılmasından yanadırlar.

Tüm bu yöntemlerin başarısızlığının açık olarak ortaya çıktığı bu dönemde, cuntanın hareretli bir biçimde yürüttüğü ekonomik kalkınma hamleleri de bir sonuç yaratma gücünde değildir. Yeni yol, baraj, fabrika yapımı halkın gözünü boyamaya yönelik olarak ortaya çıkan çabalar olduğundan fazla etkisi de olmamaktadır. Yine, cunta şeflerinin halka şirin görünme çabaları da gerçekleri örtbas etme gücünde değildir.

12 Eylül askeri-faşist cuntası tarafından geliştirilmek istenen her türlü özel savaş yöntemi, geride bıraktığımız 1985 yılı içinde yaygın bir biçimde uygulanarak Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi halktan tecrit etme çabası içine girmektedir.

UKM, Sol Maskeli Güçler Tarafından Yoğun Bir Kuşatma Altına Alınmak İstendi

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz her türlü "özel savaş" dayatmalarına rağmen, sürekli bir gelişme gösterirken, gerek tasfiyeci sol'un, gerek Kürt küçük-burjuva reformizmi ve ilkel milliyetçiliğin mücadelemize karşı değişmeyen tavırları bugün de devam etmektedir. Cuntanın 12 Eylül sonrasında Kemalizmin o tarihi deneylerine dayanarak geliştirdiği tasfiye ve provakasyon faaliyetlerinin bir uzantısı haline gelen mevcut sol güçler, devrimci-direniş 'mücadelesinden vebadan kaçar gibi uzaklaşmaktadırlar. Kürdistan'da geliştirilen silahlı direnişi "zamansız, provakasyon ve maceracılık olarak" niteleyen bu güçler tüm dünyanın önünde saygıyla eğildiği ve adından övgüyle bahsettiği bir mücadeleye karşı bilinen teranelerini sürdürdüler.

Onbinlerce gücü olan örgütler birer birer tasfiyeye uğratılıp, devrimci-direnişçi özünden boşaltılırken, bir kısmı da mülteci örgütleri haline getirilerek, tümüyle kapağı Avrupalara attılar. "Sol Birlik" biçiminde ortaya konan şekillenme, devrimci-direniş hattına karşı oluşturulan reformist bir çizgiyi temsil etmektedir. Geçmişte sınırlı da olsa varolan direnişçi özlerini bu son 1 yıl içerisinde yaşanan gelişmeler ortamında tümden yitiren ve faaliyetlerinin başına PKK'ye düşmanlığı koyan bu "sol" güçler, komplolardan tutalım da daha değişik tasfiyeci girişimlere varana kadar hepsini geliştirmekte ve uygulamaktadırlar.

PKK'nin geliştirdiği direniş mücadelesinin karşısında yeralan bu güçler, 1985 Nisan'ında 8 PKK önder kadrosu ve savaşçısını katlederek, girişimlerini daha üst boyutlara ulaştırmışlardır. TKP ve IKP'nin temelinde yer aldığı bu komplocu ve tasfiyeci girişimlerle Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin içine girdiği atılımlar dönemi engellenmeye çalışıldı. TKP'nin, "Sol Birlik"de örgütlenerek geliştirmek istediği reformist çizginin uygulanabilmesi için; PKK'nin direnişten vazgeçirilmesinin zorunlu olması, bu güçleri esas mücadele edecek güç olarak PKK'yi karşılarına koymalarına yol açmıştır. Küçük-burjuva reformistlerin PKK'ye yönelik saldırılarını da bu gelişmelere eklersek Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin nasıl bir kuşatma altında tutulmak istendiğini açıkça göstermektedir.

Yine ilkel milliyetçi güçlerin yürüttüğü komplo ve saldırıları da bu gelişmelerin içinde ele almak gerekmektedir. I-KDP'nin Türk faşist cuntası ile belli konularda uzlaşarak, sınırlarda bir tampon bölge oluşturması için anlaşmaları da, mücadelemize karşı ne tür komploların uygulanmak istendiğini de göstermektedir.

1985 Yılını Güçlü Eylemlerle Uğurluyoruz

Bahar Atılımında ifadesini bulan yaygın eylemlerle karşıladığımız 1985 yılını, yine yoğunlaşan devrimci direniş eylemleriyle uğurluyoruz. 1985 yılı boydan boya eşine ender rastlanır muazzam bir çabayla geliştirilen ve sömürgeci-faşist düşmana ağır darbeler vuran intikam eylemlerine sahne oldu. Hemen hemen yurdun her karış toprağında sergilenen direnişlerle, bu yıl tarihimizin bundan sonraki gelişmesini çok yakından etkileyen sonuçların ortaya çıkarıldığı bir dönem oldu.

Bahar, yaz ve güz dönemi atılımları ile durmak bilmeyen ve giderek derinleşen ulusal kurtuluş eylemlerimiz, 1985'in son ayında da varlığını tüm hızıyla devam ettirdi.

Kasım ayı sonunda Çemişgezek'te devrimcilerle, faşist ordu birlikleri arasında meydana gelen bir çatışmada 4 asker ölürken, devrimciler, oluşturulmak istenen çemberi yararak kayıp vermeden uzaklaşmayı başarmışlardır. Güz Atılımının önünü kesmek için yoğun operasyonlara girişen sömürgeci birlikler, böylece bir kez daha darbelenerek, mücadelenin hızından bir şey kaybettirilmeden atılım devam ettirilmiştir.

Yine Aralık ayının ilk haftasında Mehmet ÖZGÜL yoldaş başta olmak üzere, 3 PKK savaşçısının şehit düşmesiyle sonuçlanan çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirilmiştir. 20 askerin öldüğü ve bir o kadarının da yaralandığı çatışmada sömürgeci düşmana unutamayacağı bir darbe vuruldu.

Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı Şoh köyünde meydana gelen bir çatışmada 5 kontr-gerilla timi öldürülürken, ayrıca 2 yurtsever de yaşamını yitirmiştir. Şoh köyüne gelen bir kontr-gerilla timi, yurtsever bir aileye devrimcilerin kılığında gelerek kendilerini barındırmasını ister. Durumdan şüphelenen aile, akrabalarına bilgi vererek, durumu aktarır. Bunun üzerine yurtsever köy bekçisiyle bir köylü olaya müdahale ederler. Çıkan çatışmada bekçi ve köylü katledilirken, 5 kontr-gerilla timi de öldürülür.

Aynı tarihlerde Bingöl'ün Genç kazasına bağlı köylerde operasyonlar düzenleyen sömürgeci birliklerle halk arasında çatışma çıkar. Çıkan çatışmada 1 teğmen ve 2 asker öldürülürken, bazıları da yaralanırlar. Bunun üzerine daha güçlü bir askeri kuvvetle yeniden operasyonlara girişen sömürgeciler, yoğun bir tutuklama, işkence ve baskı uygulamasını başlatırlar.

Karakoçan'ın Çan nahiyesine bağlı bir köyde azılı bir ajan olan köy muhtarına karşı gerçekleştirilen bir eylemde muhtarın yanısıra, 1 yüzbaşı ve 2 asker de öldürülmüştür. Her an devrimcilerin kendisine karşı eyleme girişeceğinden korkan köy muhtarı, sıkı bir koruma altına alınmıştı. Alınan tüm önlemlere rağmen, muhtarla birlikte sömürgecilerin de cezalandırılması, devrimci direniş mücadelemizin gücünü gösterirken, halkta da büyük bir sevinç ortaya çıkarmıştır.

Aralığın 20'sine doğru Çermik'te meydana gelen diğer bir eylemde ise, subay ve askerlerden çok sayıda ölü ve yaralıların olduğu bildirilmektedir. Ayrıntılarının henüz alınamadığı eylemde, devrimciler kayıp vermemiş, başarılı bir eylem gerçekleştirmişlerdir.

Ayrıca hala ayrıntılarının elimize ulaşmadığı bir dizi eylem haberi daha gelmektedir. Kışın yoğun bir biçimde bastırmasından da yararlanarak devrimci-direnişi boğmaya çalışan sömürgeci-faşist cuntanın bazı alanlarda yaygın bir operasyona giriştiği, fakat buna karşı muhteşem bir direnişin sergilendiği ve cuntanın tüm umutlarının yerle bir edildiği gelen haberler arasındadır.

Ayrıntılarının daha geniş olduğu ve daha bir çok alanda gerçekleştirilen devrimci-intikam eylemlerimizle; 1985'i nasıl eylemle karşılamışsak yine eylemlerle ama bu kez daha güçlü ve gelişmiş eylemlerle uğurlamaktayız.

1985, Partimiz Tarihinde Bir Zafer Yılı Haline Getirilmiştir.

1985 yılı Parti ve mücadele tarihimizde her yönüyle güçlü gelişmelerin ortaya çıkarıldığı bir yıl haline getirilmiştir. Denilebilinir ki, bu yılda geçmiş ve yakın tarihimizin bir çok önemli dersleri, bu dönemde yoğunluk kazanmış ve adeta sonuçları cisimleşmiştir. Bunda en önemli payın, Partimizin yürüttüğü mücadeleye ve ulusal kurtuluş savaşına yol göstericiliğine ait olduğu açıktır.

Yoğun düşman saldırılarına, elverişsiz koşullara ve olanakların kıtlığına rağmen direniş mücadelesini geliştirmede sonuna kadar kararlı olan ve bu konuda muazzam bir çaba sarfeden PKK, 1985 yılını her yönüyle güçlü gelişmeleri ortaya çıkaran bir dönem olarak ele almış ve uygulamıştır. Bir yandan en alçakça komplolar uygulanıp her türden ihanetçi-yıkıcı tutumlar teşvik edilip, Parti varlığı tehlikeye sokulmak istenirken, diğer yandan da cunta ve işbirlikçileri, PKK ve önderliğindeki direniş mücadelesini boğmak için yoğun bir çaba sarfettiler. Düşman tüm varlığı ile, çeşitli komplolarla alabildiğine saldırı geliştirirken, tüm bunlara karşı da Parti varlığının korunması ve sadece bununla yetinmeyip güçlü gelişmelere dönüştürülmesi de gerekliydi. İşte, PKK böylesi bir ortamda mücadelemizin kaderi açısından son derece önem taşıyan böylesi bir dönemi başarı ile atlatmasını bilmiştir.

Bu nedenle 1985 yılı, tüm bu gelişmelerin ortaya çıktığı bir dönem ve zaferi daha da yakınlaştıran bir yıl olarak, halkımız ve mücadelemiz tarihinde önemli bir yere sahiptir. 1985 yılında büyük başarılar elde edilmiş; Ulusal Kurtuluş Savaşımızın gelişimi ve güçlenmesi sağlanmıştır.

Ülke içinde ve dışında önemli gelişmelerin yaşandığı 1985 yılından 1986'ya geçerken, aynı zamanda böylesi güçlü bir zemine dayanan mücadele mirası da devralınmıştır. 1986'ya böylesi güçlü bir miras temelinde giren ulusal kurtuluş savaşımızın daha da güçleneceği, 1985 yılında sağlanan gelişmelerin kat kat fazlasıyla bu dönemde, daha da derinleşmiş biçimleriyle ortaya çıkarılabileceği şimdiden tüm açıklığıyla belirtilebilinir.

O halde, önümüzdeki 1986 yılının yine zaferlerle dolu bir yıl olacağı, ülkemizi, halkımızı ve Partimizi zafere daha da yakınlaştıracak bir dönem olacağı ve bunun, bu yılın en temel özelliği haline geleceği, 1985'lerde yaşanan zaferler üzerinde, bu yılın da güçlü karşılanacağı şimdiden söylenebilir.

★ ★ ★

YENİ YILDA DAHA GÜÇLÜ BİR SERXWEBÛN İÇİN DEĞERLENDİRMELERİNİZİ BEKLİYORUZ

1985 yılı, Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz açısından önemli ve güçlü gelişmelerin yaşandığı bir yıl oldu. Serxwebûn'u da çok yakından etkileyen bu gelişmeler, yeni yılda da mücadelemize yön veren temel özellikleri ortaya çıkarmıştır. 85 yılının, zafere olan inancın ve kazanma azminin daha da pekiştirilerek geride bırakılması, yeni yılda daha güçlü gelişmelerin bizleri beklediğini de göstermektedir.

Gazeteniz Serxwebûn geçtiğimiz 1 yıl içerisinde de yükümlendiği görevleri yerine getirmek için yoğun çaba sarfetmiş ve önemli oranda da görevlerini gerçekleştirmiştir.

Yeni yılda yeni görevlerin bizi beklediği ve bunun için de daha güçlü bir Serxwebûn'a ihtiyaç duyulduğu açıktır. Bu nedenle 1 yıllık yayın hayatını değerlendiren yazıların gazetemize ulaştırılması bizi daha da güçlü kılacaktır. Değerlendirme yazıları en geç 1 ay içerisinde gazetemize ulaştırılmalıdır.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DAKİ SON SİYASAL GELİŞMELER ÜZERİNE

Çeşitli tarih kitaplarında ve Kürdistan tarihinin bilimsel yorumlanması olan Partimizin tarihi yorumlayan çeşitli değerlendirmelerinde, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçiliklerinin ve ihanetlerinin geleneksel bir özellik taşıdığını okuyup öğreniyoruz. Ve Kürdistan'ın yüzyılları bulan sömürgeci bir statükoyu yaşamasının esas nedenlerinden birinin bu olduğu da biliniyor.

Kürt egemen sınıfları, zaman zaman Kürdistan'a egemen olmak istemişler ve bunun için de bir çok isyan ve direnme hareketleri geliştirmişlerdir. Fakat bu direnmeler, kendi aralarında güçlü ittifaklar kuramadıklarından, daha örgütlü ve güçlü olan sömürgeci güçler tarafından kolaylıkla bastırılıp ezilmişlerdir. Kurulabilen ittifaklar ise, sömürgecilerin böl ve yönet taktiği uyarınca kısa bir sürede bozulmuşlardır. Bu yönlü oluşturulabilen ittifakların böylesine kolaylıkla bozulmasının bir nedeni de Kürt egemen sınıflarının ortak çıkarlarını merkezi bir devlet örgütlenmesinde temsil etmeye yönelmeden, hemen birbirlerinin feodal egemenlik alanlarında üstünlük kurma savaşımına yönelmiş olmalarıdır. Kendi sınıf çıkarlarını korumak isteyen güçsüz durumdaki feodaller, hemen yabancı bir gücün –ki bu güçler, Kürdistan üzerinde sömürgeci tahakküm kurmak isteyen Türk, Arap ve Farslardı– himayesine sığınıyorlardı. Sömürgeci gücün baskılarına maruz kalan isyancı kesimlerin ise, ya yenilgiye uğradıktan sonra, ya da henüz isyan başlamadan bir başka sömürgeci güçle veya bizzat savaşı geliştirmek durumunda olduğu güçle uzlaştığını, onun himayesi altına girdiğini görüyoruz. Ailesinin ve kendisinin can telaşına düşen kesimlerin ağırlıklı olarak bir başka sömürgeci güce –örneğin İran'a– sığındıkları sık sık rastlanılan örneklerdir.

Yurt sevgisi ve ülke bağımsızlığı olgusu, yaşamlarına ve mücadele tarihlerine damgasını vurmamıştır. Bunlar hep ikincil planda kalmıştır. Bu olgulara dayalı birlik ve mücadele geliştirilmemiştir. Her ne kadar kendi aralarında zaman zaman ittifaklar ve yabancı işgalcilere karşı ortak bir savaşım geliştirilmişse de, bu, ortak çıkarlarını dengelemek için yapılmıştır. Yenilgiye uğradıklarında ise en utanmazcasına bir işbirliğine ve uşaklığa yöneliyorlar. Adeta sömürgeciliğin bir kapatması haline geliyorlar. Ailelerinin ve kendilerinin geçimini temin için dilenciliği aratmayacak yakarmalarla kendilerine maaş bağlanmasını istiyorlar. Bazıları da, aile bünyesinde yer alan çeşitli unsurlarıyla birlikte idari ve askeri mekanizmada verilen rütbelerle sömürgeciliğe hizmet ediyorlar. Ya da, sömürgeci devletin girişmek istediği yeni fetihler veya ayaklanan Kürt feodallerinin isyanını bastırmak için maiyetindeki aşiret üyelerinden devşireceği güçlerden oluşturacağı askeri kuvvetin komutanı olarak sömürgeci ordu saflarına, en uçta yer alan vurucu güç olarak katılmayı kabulleniyorlar. Bu vasıtayla, sömürgeciler, bir çok fetih seferini kazandıkları gibi Kürdistan'daki bir çok isyanı da bastırabilmeyi başarmışlardır.

Yine Kürt hakim sınıflarının ve onlardan kaynaklanan politikacılar ile aydınların, Kürdistan'a yönelik stratejik bir yaklaşımları ve bunun koşullandırdığı bir temel mücadele taktikleri olmamıştır. Onlar, daha çok Kürdistan üzerinde çeşitli emeller besleyen yabancı güçlerin politik ve askeri hedeflerinin gerçekleşmesinde birer taktik halka ve araç olmuşlardır. Aynı zamanda, sömürgeci devletlerin, imparatorlukların birbirleri üzerinde üstünlük sağlamalarının da birer hammaddesi olmuşlardır. Bu nedenle de Kürdistan daima bir savaş alanı haline getirilmiştir. İşte Kürt feodal-aşiretçi güçlerin ve sınıfın tarihsel işleri hep bu olmuş, işleri bitirildikten sonra da, suyu sıkılmış bir limon posası gibi fırlatılıp bir köşeye atılmış ve bir maaş dilenecek kadar alçakça bir konuma itilmişlerdir.

Kürt egemen sınıflarının gelenekselleşmiş bu özelliğini, günümüz Kürdistan'ında da görmek mümkündür. Bundan da öte, bu özelliği en canlı biçimiyle Güney Kürdistan'da genel olarak yaşıyoruz. Kuzey-Batı Kürdistan'da, Kürt egemenlerinin direnme güçleri tamamen kırılmış ve bunlar, ajan bir statü ile Türk sömürgeciliğine bağlanmışlar, çıkarlarını artık TC ile bütünleşmede bulmaktadırlar. Güney Kürdistan henüz aynı konuma dönüştürülüp, sömürgeci hakimiyet sağlanamadığından, direnme ile işbirlikçiliğin nasıl iç içe yaşadığını başka dış güçlerin nasıl birer basit taktik halkaları ve piyonları haline gelindiğini görmek ve adeta tarihimizin bu olumsuz yönünü onların şahsında tüm çıplaklığıyla görmek ve yaşamak mümkündür.

Güney Kürdistan sahasında, bu gün belli başlı üç güç savaşım vermekte ve bu alan üzerinde söz sahibi olmak istemektedirler. Bunlar, İran, Irak ve Kürt egemen sınıflarıdır. Esas olarak İran ve Irak egemen olmak isteyen güçlerdir. Kürt egemen sınıflarının ise fazla böyle bir iddiaları olmadığı gibi siyasi ve askeri varlıkları da İran veya Irak'ın birbirlerine karşı üstünlük kurmalarında ve Güney Kürdistan üzerinde egemenlik sağlamaları da bu iki yönlü politikaların gerçekleştirilmesinde birer işbirlikçi politikacılar olmaktan öteye geçmeyen bir konumu arzetmektedir.

İran'da, örgütlü din adamlarının önderliğinde, islam ideolojisi öncülüğünde hareket eden orta ticaret burjuvazisi ile şahlık monarşisinin "Ak Devrim" hareketinden çıkarları zedelenen feodal güçler, faşist şahlık rejiminin yıkılması sürecine kadar ittifak içinde olduğu küçükburjuva ve burjuva liberal muhalefeti tasfiye ederek iktidara egemen oldu. Bölgede çıkarları önemli oranda sarsılan Amerikan emperyalizmi, bölgede sınırlı da olsa objektif konumu itibariyle ilerici bir rol oynayan iktidarı yıkıp yerine kendi yandaşı güçleri yeniden iktidara oturtmak ve böylece İran halk devriminin bölgedeki sirayetini engellemek için, faşist Saddam rejiminin, İran ile çeşitli sınır anlaşmazlıkları çelişkilerinden de yararlanarak, bilinen Irak'ın İran'a saldırısını başlattı. İki ülke arasında başlayan bu savaş yaklaşık altı yıldır süregelmektedir.

İran ise hem iktidarını ve kazanımlarını korumak ve hem de bölge gericiliğinin ABD ortaklığıyla kendisine yönelik saldırılarını göğüslemek için bir yandan tüm insani gücünü seferber ederek Irak rejimini yıkmaya çalışırken diğer yandan da İslami devrimin etkisini yaymaya, deyim yerindeyse devrimi ihraç etmeye çalışmaktadır. İlk başlarda, bölgenin diğer ilerici güçlerine karşı güttüğü içe kapanık politikayı da adım adım terkederek hızla bölgeye ve dünyanın diğer bazı ülkelerine yönelerek ittifaklarını oluşturmaya çalışmaktadır. İran'ın bu dışa açılma politikası, Güney Kürdistan'a yönelmede de kendi etkisini gösterdi. Kuşkusuz bu, İran-Irak savaşı karşısında içine girilen çıkmazların, güçlerin savaşı lehte ve aleyhte sona erdirebilme gücünden yoksun kalışlarından ve İran'ın da bu açmazını farketmesinden kaynaklanıyor.

İşte bu noktada İran, savaşı Kürdistan'a kaydırıp sonucu kendi lehine çevirmek istiyor. Bu savaşta da, Kürtlerden devşirilecek askeri güçleri yedeğine almaya çalışıyor. Zaten ilkel milliyetçi önderlik, halkımızın kahraman evlatlarından, oluşan Peşmerge gücünün bir bölümünü şimdiden İran devletinin hizmetine sunmuş durumdadır. Bununla da yetinmeyen İran, Güney Kürdistan üzerinde tam bir egemenlik kurmak ve buradan kalkış yaparak bir bütün olarak Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi üzerinde söz sahibi olmak, onun vasıtasıyla bölge üzerindeki politikalarını gerçekleştirmek için kendi güdümünde bir "İslam Kürt Hareketi" geliştirmek istiyor. Böylece oldukça sınırlı da olsa, ilkel milliyetçi bir örgütlenmeye kavuşan ve bu noktada kısmi bir merkezileşmeyi sağlayan Güney Kürdistan halkının örgütlenmesi bir kez daha içten hançerlenip, varolan bu örgütlenme de sömürgeciler tarafından dağıtılmak istenmektedir. Yıllardır Kürdistan'ı sömürgeci boyunduruk altında bulunduran, daha XVII. yüzyılda Osmanlı imparatorluğu ile anlaşarak Kürdistan'ın ilk bölünmesini gerçekleştiren, bugün ise Doğu Kürdistan halkının en asgari demokratik istemini her türlü baskıcı ve katliamcı metodlarla boğmaya çalışan İran'ın birden bire Kürtlerin koruyucusu olmaya çalıştığını, dil ve kültürlerinin gelişimine katkıda bulunmak için Kürtçe yayın organları çıkarmaya başlayacağını duyurduğunu görüyor ve okuyoruz.

Irak ise Güney Kürdistan üzerindeki denetimini, kendi askeri gücünden ziyade, "cahş" olarak nitelendirilen ve sayıları yüzbinlerle ifade edilen Kürtlerden oluşturulan milis teşkilatı vasıtasıyla sağlayabilmektedir. Elbetteki tüm bu güçleri hain olarak nitelendirmek fazla gerçekçi olmayacaktır. Faşist Saddam rejiminin bu güçler içinde oluşturduğu ajan kesimlerle, sömürgecilikle uzlaşmış bir avuç işbirlikçi feodal ve aşiret gücü dışında kalanların hemen hemen tümünü ulusal kurtuluş saflarında örgütlemek mümkündür ve gerçek yurtsever güçleri bekleyen en önemli görevlerden birinin de bu olduğunu belirtmek gerekir. Gerçekten de bu kesimler, Kuzey-Batı Kürdistan'daki gibi ülke ve halk gerçekliğini inkar temelinde ajan bir statüyle sömürgecilikle bütünleşmiş değiller. Tersine Kürtlük ve Kürdistanlılık olgusunu kabul etmekteler. Sadece ilkel milliyetçi önderlikte ve onun bünyesinde yeralan bazı aşiretlerle olan çelişki ve savaşımlarından söz etmektedirler. Doğru bir ideolojik-politik hattın öncülüğünde yürütülecek usta bir örgüt çalışmasıyla bu kesimlerin ezici çoğunluğunu, ulusal kurtuluş siyaseti etrafında örgütlemek oldukça olanaklı ve mümkündür.

Saddam rejiminin böylesine yüzbinlere varan bir sayıyı askeri olarak örgütleyebilmesinde her ne kadar Güney Kürdistan'ın olumsuz sosyal, siyasal ve toplumsal yapısının rolü olmuşsa da bunda ilkel milliyetçi önderliğin ideolojik, politik ve örgütsel yetmezliklerinin ve zaaflarının subjektif anlamda yani örgütlü çalışma ve önderlik açısından belirleyici bir rolü var. Bazen aşiretler arası çatışmalar ve çelişkiler, aşiret gücünün tümden sömürgeci Saddam faşizminin yanına geçmesine yolaçıyor, bazen de, ilkel milliyetçi önderliğin ulusal kurtuluşun sorunlarını çözümleyememesinin yolaçtığı bunalımlı ortam sonucu bazı kesimler rejimin safına geçiyor. Ve bu düşünce, "yıllardır savaşıyoruz bir ilerleme kaydettiğimiz yok" şeklinde ifade edilmektedir.

İlkel milliyetçi önderlik ise hemen hemen her düzeyde tamamen bir çıkmaz içindedir. Silahlı savaşım, hedefin otonomi gibi dar kap-

Devamı Syf: 22'de

ÇIKMAZI DERİNLEŞEN SÖMÜRGECİLİK YENİ ARAYIŞLAR İÇİNDE

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin bir yılını doldurarak yeni bir atılım yılına girdiği 1985 sonbaharıyla birlikte, düşman cephesinde de gözle görülür önemli kıpırdanmalar meydana geldi. Düşman, mücadelemiz karşısında acizliğini belli etmemeye çalışıyorsa da, ortaya koyduğu her pratik yönelimde bu açığa çıkmaktadır. Çaresizliğin verdiği kudurganlıkla halkımıza karşı kuralsız bir savaşı tüm şiddetiyle devam ettirmekte, elindeki tüm olanakları seferber ederek özellikle de bu kış ile birlikte mücadelemize son darbeyi indirmeyi hedeflemektedir. UKM'mizin daha güçlü sonuçlar elde etmeye ve 86 kışını güçlü atılımlara hazırlık olarak değerlendirmeye çalıştığını iyi bilen düşman, emperyalizmin de aktif desteğini alarak çok yönlü bir karşı saldırıyı şimdiden başlatmış bulunmaktadır.

Askeri, siyasi ve psikolojik savaşı içiçe kullanan ve özel savaş uygulamasını en ince ayrıntılarıyla hayata geçirmeye çalışan faşist Türk sömürgecileri, çok yönlü işletilen yoğun bir yıpratma ve karalama kampanyasını da başlatarak, en üst düzeydeki devlet yetkililerinden, en sıradan memuruna kadar tüm yapısına "PKK'yi yok etme" görevini dayatmıştır. Cumhurbaşkanından Başbakanına, meclisinden valiliklerine kadar tüm sivil ve askeri kurumlar çalışma programlarının başına bu görevi koymuş, bunu diğer tüm sorunların da çözümünü sağlayacak baş çelişki olarak benimsemişlerdir. İçine girdikleri bu savaşta en önemli desteği de başta ABD olmak üzere tüm emperyalist efendilerinden alan sömürgeciler, "Özel Harp" uygulamalarını da bizzat bu güçlerin geçmiş pratiklerinden aldığı örneklerle güçlendirmektedirler. Bu hususta ABD Milli Güvenlik Konseyi Türkiye masası şefi Paul Henze'nin yaptığı inceleme ve araştırmalar sonucu verdiği kararları, bugün uygulamaya çalışmakta; çürüyen ve temelleri sarsılan Türk devletini ayakta tutmaya çaba sarfetmektedirler.

Son birkaç ay içerisinde, sözlü ve yazılı düzeyde yürütülen propagandalar, Türkiye savunma bakanı ve içişleri bakanlarının açıklamaları, devlet yetkililerinin ülkemizdeki gezileri, ekonomik yatırımlara hız verilmesi vb. uygulamalar özel savaşın değişik görünümleri olarak ortaya çıkmaktadır. Cumhurbaşkanından yerel yöneticilerine kadar Türk devlet adamlarının tüm bu faaliyetleri açık ki gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi engellemeye yönelik girişimlerdir. Tüm bunlar da ordu eliyle ulaşılamayan sonuçlara, bir de bu tür sahtekarlıklarla ulaşma çabasıdır. Yoksa, TC'nin bugün bu kadar geliştirdiği uygulamalar başka bir anlam taşımamaktadır. Yoğun şekilde yapılan ve askeri amaçlar için kullanılan yol şebekelerinin halka hizmet amacıyla inşa edildiğini, yine diğer çeşitli girişimlerin de bu amaçla yapıldığını propaganda eden sömürgeciler bir yandan da halkımızı, "vatanı parçalamaya çalışan bölücü eşkiyalara" destek olmamaya çağırmakta, tatlı vaadlerin arasına tehditleri de sıkıştırarak göz korkutmaya çalışmaktadırlar.

Ülkemizde ekonomik gelişmeyi sağlayacaklarını ve halkımızı daha rahat yaşam olanaklarına kavuşturacaklarını söyleyen devlet yetkililerinin bu vaatlerinin de hayata geçirilmeyeceği iyi bilinmektedir. Bugüne kadar halkımızın çıkarına en ufak bir girişimde dahi bulunmazlarken, bu dönemde birden bire böylesine hareketlenmeleri elbetteki mücadelemizin bir sonucudur ve bu vaatlerin gerçekleşmesi de beklenmemelidir. Sömürgeci Türk devleti, eninde sonunda elinden çıkacağını çok iyi bildiği ülkemize yönelirken hep kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmiş, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi nasıl daha iyi talan edebileceğinin hesabıyla bazı ekonomik tesisleri inşa ettirmiştir. Bugünkü girişimleri de bu anlayışın ötesine geçmemektedir. İçişleri bakanından vali ve kaymakamlarına kadar tüm yetkililerin "hizmete" açtıkları en sıradan kurumların açılış törenlerinde yaptıkları konuşmaların hepsi mücadelemizin desteklenmesi, HRK savaşçılarına yardımcı olunmaması ve onların yakalatılıp devlete teslim edilmesini içeren çağrılardan ibarettir. Devletin artık "doğuya önem vereceğini ve bu alanın makus talihini değiştireceğini" propaganda eden yetkili ağızlar, sık sık tehditler yağdırmaktan da geri kalmıyorlar. "Bölücülere", yataklık yapmanın çok ağır bir suç olduğunu, onları görüp de ihbar etmeyenlerin ağır cezalar alacaklarını ve herhangi bir köyden geçtiklerinin dahi duyulması halinde o köyün yakılıp yıkılacağını belirtip, gözdağı veriyorlar. Hatta bu söylediklerini kanıtlamak için her bölgeden birkaç yurtseveri katletmekten de geri durmuyorlar.

Türk devletinin içişleri bakanı da son dönemlerde sık sık yaptığı açıklamalarının birinde, "PKK'nin can çekiştiğini, son günlerini yaşadığını" iddia ederek sürdürülen propaganda kampanyasına katılmıştır. Ancak içişleri bakanı söylediğine kendisi de inanmadığını kanıtlarcasına konuşmasını tamamlamadan şunları belirtmiştir: *"Sınırlarımız fiziki engellerle donatılıyor, ışıklandırma sistemi bitirilmek üzeredir. Ama eşkiyalar dağlık araziden faydalanarak kolayca sınırlardan içeri sızabiliyor."* Bu ne anlama gelmektedir? Can çekişen ve "bitti" denilen bir güce karşı bu kadar sıkı ve büyük maddi külfeti gerektiren önlemler almaya gerek duyuluyor? Açık ki, ortaya atılan yalanlara kendileri de inanma-

Devamı Syf: 23'te

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

Baştarafı Syf: 1'de

mektedir. Günümüz dünyasının siyasal dengesinden yararlanarak ve özellikle emperyalizmin en gerici mihraklarının baskı politikalarından medet umması özelliğini de iyi hesaba katarak bugün katliamlarını görülmemiş aşağılık biçimlerde sürdürmektedir. Sadece kaba ve inceltilmiş maskeli yöntemlerle suçlarını işlemekle kalmamakta; mevcut politik dengeleri de en iyi bir biçimde kullanarak bir emperyalizme oynayarak, bir sosyalist sisteme göz kırparak ve jeo-politik konumunun bilincinde olarak yürüttüğü bölgesel politikalarla da konumunu sağlama bağlamakta ve suçlarını pervasızca işleme cesaretini göstermektedir.

Ülke içinde de eşi görülmemiş cambazlıklara başvurarak toplumu içinden çıkılmaz noktalara götürmekte; kişiler üzerinde yozluğu, teslimiyeti ve çürümeyi en had safhaya ulaştırarak toplumu tam bir kaosa sürüklemektedir. Onbinlerce halk evladını zindanlara doldurarak korkunç işkencelerden geçirmekte; göstermelik mahkemelere çıkarma cüretini göstermekte ve onları sanki katliam suçlusu imişler gibi ulusal ve uluslararası kamuoyunda mahkum etmeye çalışmaktadır. Gerçekte kendisinin faşist yöntemlerle, kontr-gerilla yöntemleriyle ilerici, demokratik ve sosyalist kesimlere yönelttiği saldırıları günümüzde aksi bir biçimde yansıtıp bunları sol muhalefetin eylemleriymiş gibi göstermekte, suçu ve yargıyı bu temelde geliştirmektedir. Diğer taraftan, pişmanlık ve "af" müessesesini devreye sokmakta; sanki pişmanlık göstermesi ve af dilemesi gereken gerçekte kendileri değilmiş gibi, bunu ilerici ve demokratik güçlere dayatmaktadır. Kendilerinin oynamış olduğu rolü adeta onlar tarafından oynanmışcasına ortaya koymaktadır. Tüm bunları da yine görülmemiş politik manevralarla dış kamuoyuna yansıtmakta ve böylece en büyük suçlu olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Üstelik bir de bu duruma düzen, istikrar adı vermekte ve hatta giderek demokrasinin gelişimi bile diyebilmektedir. Bunu çağımıza da onaylatmak için, başta o köhnemiş "filozof ve bilim adamları" takımı olmak üzere, her türlü kültürel, bilimsel ve politik etkinliği kullanmakta; sahte parlamentodan tutalım, bilim hüvviyetli maskeli şarlatanlara kadar birçok kurum ve kişiyi devreye sokmakta; böylelikle, bu iğrenç egemen sınıf, tarihte yaptıklarını örtbas etmekle de yetinmeyerek, çağımıza kendisini pri û pak gösterip mevcut özellikleriyle daha fazla yaşama, ömrünü adeta sonsuz kılma zehabına da kendisini kaptırmaktadır. İşin acı tarafı, tüm bu suç düzeyine varan, aslında politik-hukuki girişim bile diyemeyeceğimiz, apaçık barbarlıkla nitelendirilmesi gereken davranışlarını modern politik ve hukuki sözcüklerle allayıp pullayarak ilerici kampa bile onaylatabilmektedir.

Bunlarla da yetinmeyen Türk devleti, çağdışı ve ancak Türk egemenlerinin barbarlık tarihleriyle izah edilebilecek insanlık suçlarını Kürdistan'da yoğunca işlemekte; Hitler faşizminin suçlarını ve Ermeni katliamı suçunu çok çok aşan bir şekilde, tek tek bireylerden bir halkın ulusal varlığına, kültüründen en basit maddi yaşam olanaklarına kadar, hepsi üzerinde bir soykırım yürütmektedir. İnsanlarımızı binlerce yıldır yaşadıkları ülkemizden kopararak başka alanlara yerleşmeye zorlamakta; görülmemiş ölçüde bir işsizlik, yoksulluk ve hastalıklı yapıyı üzerinde egemen kılması yetmiyormuş gibi, onları dünyanın dört bir tarafına savurarak yersiz-yurtsuz bırakmakta ve felakete sürüklemektedir. Diğer taraftan o çok öğündüğü dehşetli ordusuyla Kürdistan üzerine hergün yeni yeni imha seferleri düzenlemekte; halkımız üzerinde görülmemiş bir terör estirerek, binlercemizi, başta Diyarbakır zindanları olmak üzere, Kürdistan'ın dört bir tarafında milyarlarca liralık yatırımlarla inşa ettiği hapishanelere doldurmakta ve sahte bir yargılamaya tabi tutmaktadır. Halkımızın öz hakları uğruna doğal mücadelesine "vatanın birliğine, bütünlüğüne yönelik bölücü, eşkiya hareketleri" deme küstahlığını göstermektedir. Halkımızın en değerli yüzlerce evladını görülmemiş işkencelerden geçirmesi yetmiyormuş gibi, idamla cezalandırmakta; birer iskelet haline getirmekle kalmayarak dilleri de dahil her türlü insani ve yaşam haklarını bile onları teslim almanın birer aracı haline getirmekte, şantaj olarak kullanmaktadır. Üstelik bütün bunlara "Türk hukuku ve Türk mahkemelerinin bağımsızlığı, onuru, şerefi" diyecek kadar da şerefsizleşmektedir.

Türk burjuvazisinin insanlık ve halk düşmanı çağdışı uygulamaları öylesine boyutlara ulaşmış ve öylesine çığırından çıkmıştır ki, tüm bunları onun adına yaptığını iddia ettiği kanlı emperyalist sistem metropolleri bile artık susamayacak noktaya gelmişlerdir. Amerikan Temsilciler Meclisinden Avrupa Parlamentosuna kadar, tüm bir emperyalist sistem ve hatta Ortadoğu gericiliği bile bu kadarına artık "pes" demektedirler. Türk burjuvazisinin Kürdistan halkına yönelttiği fiziki imha politikalarının izlemezliği, çağdışılığı ve yalnızca TC'yi değil tüm sistemi zor durumda bırakan niteliği karşısında Ermeni katliamının unutturulamayan karakteri gözler önüne serilmekte, çıkarılmaya çalışılan soykırımı kınama yasalarıyla TC daha akıllıca ve inceltilmiş politikalar uygulamaya ikna edilmeye çalışılmaktadır. En azılı gericiler bile, Ermeni soykırımını lanetlemekte, soykırım müzeleri kurulmakta, anıtlar dikilmekte ve Avrupa Parlamentosu alelacele Ermeni raporlarını görüşüp onaylamaktadır. Ermeni katliamı adı altında yürütülen bu çalışmalarla özünde günümüz Kürdistan'ında Kürt halkının katliamına yönelik politikaların sonuna kadar onaylanamayacağı hissettirilmekte, fazla ileri gidilmeden bu politikadan dönülmesi çağrısında bulunulmaktadır. O göstermelik mahkemeler, idamlar ve işkencelerden hiç olmazsa sınırlı ölçüde uzak durması öğütlenmekte ancak bütün bunlar barbar Türk egemen güçlerini ve onların günümüzdeki temsilcisi faşist generaller cuntasını sindirmeye yetmemektedir. Onlar, aksine, tarihlerini gözü kara bir biçimde örnek almaya devam edeceklerini, dünyaya bu konuda ders vermek niyetinde olduklarını ve "dünyaya bedel olan bir Türk"ün dünyayı dinlemek zorunda olmadığını inadına göstermek istemektedirler. Bütün bunları yaparken de, bir işgal, istila ve talan tarihi olan gerici tarihlerinin sanki insanlığın ilerici kaldıraçlarından birisiymiş gibi tüm insanlık tarafından da onaylanmasını talep etmektedirler.

Hatırlanacaktır, 1930'larda Atatürk, ortaya attığı "Türk tarih teorisi" ile tüm insanlığın Türklerden gelme olduğunu ve uygarlık tarihinin yine Türkler tarafından başlatıldığını iddia etmiş ve yine tüm dünya dillerinin kökeninin Türk diline dayandığını, mevcut dillerin Türk dilinin kolları olduğunu ortaya atmıştı. Hitler'in Almanya'da geliştirdiği "üstün Alman ırkı" faşist teorisini o da "üstün Türk ırkı" teorisine çevirmişti. Bu azgın şovenizm, bu hastalıklı kafa yapısı bugün de Türk faşist generalleri tarafından temsil edilmektedir ve başvurulan tüm çağdışı uygulamalar bu "büyük ulus", bu "bir Türk dünyaya bedel" şovenizminin ürünlerinden başka bir şey değildir. Ve bu katmerli şovenizm en tehlikeli icraatını Kürdistan'da yürütmektedir. Bugün TC Kürdistan'da yalnızca tarihinin değil, günümüzün de en çağdışı jenositini yürürlüğe koymakta, ağır suçlar işlemektedir. Bu gerçeğin hiçbir ilerici-demokrat ve hele hele sosyalist tarafından inkar edilebileceğini sanmıyoruz. Suçlar çok derin ve çok kapsamlıdır; salt bireylerin yaşamını değil, bir ulusun toptan imhasını ve toplumsal gelişiminin yerle bir edilmesini hedeflemekte; tarihi ve geleceği kapsamaktadır.

İşte PKK Hareketi, hiç bir onurlu insanın kabul edemeyeceği bu suçların sahiplerinden ve işbirlikçilerinden başkasının yaşam hakkının olmadığı; bir halkın tüm ulusal ve toplumsal değerleriyle birlikte salt inkar edilmekle de kalmayarak günlük katliam uygulamalarına maruz bırakıldığı; adı dahi inkar edilerek kültürü, dili, toprağı ve ekonomisi üzerinde hergün imha politikalarının yürürlükte olduğu; bu durumu kabul etmenin bırakalım insanlıkla bağdaşmasını, normal bir canlı varlığın gelişim teorisine bile uygun düşmediği bir ortamda, bütün bunlara karşı mücadele azmi ve kararlılığıyla ortaya çıkan bir Harekettir. Yani kısacası, salt insan olmanın değil, canlı bir varlık olarak yaşamanın gereklerine bağlı olarak ortaya çıkan; Kürdistan'da ilerici bir tür, bir insanlık türü olarak yaşamaya azmeden; bunun ancak bu dehşetli suçluya karşı direnişle mümkün olacağına karar veren; bu barbara karşı direnişiyle yaratacağı her yaşam işareti ile insanlaşma yolunda ilerleyebileceğine ve ancak bu temelde ulusal ve toplumsal kimliğini kazanabileceğine inanan; tüm yaşamını bu gereklilik temelinde düzenleyen ve dönüşüme uğratan bir Harekettir. Ve yine o, bu amaç için herşeyini ortaya koyan; insanlık ve yaşam yeteneklerinden sonuna kadar yararlanarak varlık kazanmaya çalışan bir Harekettir.

PKK'nin kısa tarihi geçmişi, ülkemizde işlenen insanlık suçlarına, ulusal, toplumsal ve kişisel suçlara karşı çıkmadan ve sınırlı da olsa gereken cezayı vermeden insan onuruyla yaşamanın imkansız olduğunu göstermiştir. Bu gerçekleştirilmeden, hele hele bir bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı olmak hiç mümkün değildir. Bugün gelinen noktada PKK bunun savaşımı içerisindedir. Özellikle de 15 Ağustos atılımından bu yana, elde silah bir imha savaşı yürüten, aç-susuz bırakmaktan, görülmemiş işkence yöntemlerine kadar, her türlü insanlıkdışı yönteme başvurma yetkisini kendisinde gören, her gördüğünü vurma, öldürme hakkına sahip olduğunu düşünen ve bunu bile en hafif bir ceza olarak telakki eden barbar bir güç ve onun işbirlikçileri ile korkunç bir boğuşma içinde bir eylem yükseltmektedir. Bu bir başlangıçtır. Kısacası PKK, varlığını yoketmekte sonsuz bir iradeyle kararlı olan ve bunun için yanıp tutuşan insan azmanı bir güce karşı çok sınırlı boyutlarda ve kıt olanaklarla da olsa ayağa dikildi. Çağdışı karakterini gözler önüne serdi ve yaptıklarının sınırlı da olsa bir hesabını sordu. Kimliğine sahip çıkma ve varlığını kanıtlama, bu temelde de insanca yaşama hakkından sözetti; kendi ulusal ve toplumsal özgür kimliğine ulaşmaya çalıştı. Evet, koyduğu eylemlerle, ideolojik, politik ve örgütsel faaliyetleriyle bu yolda birkaç adım atmaya çaba sarfetti.

Ya hem suçlu ve hem de güçlü olmakta eşine ender rastlanan Türk hakim sınıfları ve uyduları bu sonderece insani ve haklı adıma nasıl bir karşılık verdiler? Hem de türedileriyle ve Kürdistan'daki bin yıllık kaşarlanmış uşaklarıyla birlikte nasıl bir tutum takındılar? Basın ve yayın organlarında, iç ve dış politik arenada ve hukuki alanda yazılı ve sözlü olarak nasıl bir saldırıya giriştiler? Bu konuda uzun söze gerek yok. Herşey açıkça ve tüm gözler önünde olup bitmektedir.

Ama tüm bu gerçekler gözler önündeyken ortaya çıkan tablo nedir? Tüm insanlık ve halk düşmanı suçların sahipleri gözler önündeyken ve Partimizin attığı adımın soyluluğu ve haklılığı ortadayken mahkum edilmeye hesap sorulmaya çalışılan kimdir; yargıç rolündekiler kimdir? İşte bu noktada tarih bir kez daha çarpıtılmaya ve tersyüz edilmeye çalışılmaktadır. Sanki suçlu PKK'ymiş, sanki Kürdistan'ın bin yıllık tarihinin bunca yıkım, tahribat ve talanı ondan kaynaklanıyormuş ve sanki ülkemizdeki tüm kötülükler, şiddet ve işkence onda başlayıp onda bitiyormuş gibi tüm oklar ona çevrilmektedir. PKK'nin tarihinin bir kaç yıl ötesine dayandığı bilinmese, o din kitaplarında çokça geçen "cehennem"in kurucusu PKK'dir denilecek ve yine "Azrail"den tutalım o kötülük "şeytan"larına, o uğursuz karanlığın temsilcilerine kadar hepsinin bu örgütün çıkışından kaynaklandığı iddia edilecek.

Evet, barbar Türk sömürgecileri bir kez daha yavuz hırsıza taş çıkartacak bir soysuzluk örneği sergilemektedir. "Tüm kötülüklerin kaynağı" Partimizi imha etmek için ordusunu ve milislerini seferber etmekle de kalmamakta, her alanda tüm gücünü harekete geçirerek çeşitli komplolar da geliştirilmektedir. Bu amaçla Hareketimiz içine ajanlarını saldı, "Genç Kemalistler" takımından tutalım, sol maskeli uzantılarına kadar yurtdışına bir yığın tasfiyeci-yıkıcı güç ihraç etti. Salt Amerika ve Avrupa parlamentolarına kendi lobilerini, parlamenterlerini ve diplomatlarını göndermekle kalmadı; sol içine de iğrenç ve iğrenç olduğu kadar da en aşağılık döküntüleri -kimilerini "af" karşılığında uşaklaştırarak, kimilerini hapishanelerde kaçırtarak ve kimilerini de bir kaşık çorbaya satın alarak- saldı, bu güruhu "sol"dan Partimiz üzerine saldırttı. Bununla da yetinmedi. Bir yandan en utanmaz bir tarzda Bulgaristan'a yönelik "Bulgar Türkleri" şantajını geliştirirken diğer yandan Sovyetler Birliği de dahil tüm sosyalist ülkelerle "dostane" ilişkiler geliştirmeye çalışarak, Sovyetler Birliği'ne Genelkurmay Başkanını göndererek, Hareketimize muhtemel bir desteği önlemeye, onu tecrit etmeye çalıştı. Aynı çabalarını Ortadoğu'da da yoğunlaştırdı. O, bütün bu ince politikalarla PKK'yi dünyanın dört bir tarafında tecrit etmekle "Türkiye'nin birliği ve bütünlüğünü" garantiye alabileceği umudundadır. Dışarıda bu çabaları geliştirirken içeride de yoğun bir karalama ve tecrit etme kampanyasını sürdürmektedir. Bu amaçla tüm burjuva gazetelerini, televizyon ve radyoyu seferber etmekte, özel broşür ve kitaplar çıkarmaktadır. Milliyet gazetesi, "Apo'nun Maskesi", Tercüman, "Silahlı Robotlar" adı altında diziler yayınlayıp ihanet çetesinin elebaşlarına en iğrenç yalanları söyletirken, Hürriyet bunlara çeşitli yalan haberler ve karalamalarla eşlik etmekte, istisnasız tüm burjuva gazeteleri teslimiyet ve ihanetin reklamını yapmakta birbirleriyle yarışmaktadır. Bu yayınlarda, "Apo"nun nasıl bir "örgüt ağası" olduğu, PKK'nin nasıl "işkenceler geliştirdiği", nasıl "Kürdistan'ı hapishanelerle doldurduğu" nasıl "Ortadoğu'da, Suriye'de idamlar uyguladığı" ve özellikle de nasıl "Avrupa'da devrimcilerin peşinde olan dehşetli bir despot örgüt" olduğu üzerine bol bol yalanlar dizilmekte; PKK ve önderi "cani, katil ve insanlık düşmanı" olarak tanıtılmaktadır. Evet, TC ve uşakları kendi sıfat ve suçlarını PKK ve önderine yakıştırmakla tarihsel suçlarını giz-

leyebileceklerini, unutturabileceklerini ve barbar, katliamcı yüzlerini maskeleyebileceklerini sanmaktadırlar. Provakatörler, hainler ve tasfiyeciler ağzından da yaydıkları bu propagandalarla uşaklarının günlük ihanetlerini de örtbas edebileceklerini hesaplamakta, bu demogojilere kendileri inandığı gibi, dünya, Türkiye ve hatta Kürdistan halklarını da inandırabileceklerini düşünecek kadar da küstahlaşmaktadırlar.

Evet, tarihin ve günümüzün Türkiye ve Kürdistan'daki en büyük "suçlusu", "despotu" bulunmuştur! Her türlü acının, sömürünün ve yoksulluğun sorumlusu açığa çıkarılmıştır! PKK'dir bu "suçlu" ve "sorumlu"! Herşey onun başının altından çıkmaktadır! İşlerin yolunda gitmemesinin tek ve en büyük sorumlusu odur ve dolayısıyla o ortadan kaldırılırsa tüm kötülükler de yer yüzünden siliniverecektir! Bu saçmalığa kendisini inandıran ve PKK'ye savaş açan yalnızca sömürgeciler de değil. O "namlı Türk sol'u", kendi egemenlerinin sadık uşağı, onların kuyrukçusu ve onların ayıplarının asma yaprağı "Türk sol'u" da sanki kendi suçlarını, kendi tasfiyeciliğini gözardı ettirebilecekmiş ve tarih karşısında hesap vermekten kurtulabilecekmiş gibi bu savaşa dört elle sarılmakta ve kraldan daha kralcı bir tutumla sürdürmektedir. Dava uğruna canlarını veren devrimcilerin kanını içip mirasını yiyen ve burjuvaziyi karşı-devrimci savaşından güçlendirerek çıkarmanın şampiyonu olan bu "sol", bütün bu suçlarını örtbas etmek ve burjuvazinin gözüne girerek çıkması muhtemel "af"tan yararlanmak için en alçakça konumlara düşmekten çekinmemektedir. Bu güçler sözkonusu alçakça planlarının önündeki en büyük tehlike olarak gördükleri PKK'yi ve mücadelesini durdurmak için düşmanla aynı konuma düşmekte, onunla aynı ağzı paylaşmakta hiçbir sakınca görmemektedirler. Provakatörler, ihanetçiler, burjuva gazeteleri ve cuntanın en yetkili ağızlarının ileri sürdükleri iddialar ile kendilerini devrimci-demokrat, sosyalist diye adlandıran "Hamburg Devrimci İşçi", "Peşeng", "Partizan" gibi örgütlenmelerin bildiri ve gazetelerinde işledikleri iddialar arasında en küçük bir fark görmek olanaksızdır. Bu baylar cuntayı ve cuntaya karşı mücadeleyi bir yana iterek, tüm çabalarını PKK'yi nasıl teşhir ve tecrit edecekleri, nasıl ortadan kaldıracakları ve ona karşı nasıl mücadele edecekleri konusunu açıklığa kavuşturmak üzerinde yoğunlaştırdılar ve bu konuda önemli ilerleme(!) kaydettiler. Binlerce insanı kim öldürttü, onbinlercesini kimler işkenceden geçiriyor, bugün hala Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bela olan yönetim kimin yönetimidir? Bütün bunlar unutulmuş, bu konuda bir tek bildiri çıkmıyor ama PKK'nin nasıl "canavar" bir örgüt olduğu, "mutlaka yokedilmesi gerektiği" üzerine üç günde bir bildiriler ve yazılar yayınlanıyor. Terzi Fikrilerin, Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin henüz kurumayan taze kanlarının hesabı sorulmuyor ama, PKK'den "Semir'in hesabının sorulması" gibi bir alçaklığa düşülebiliyor.

Bu güçler hala neyin hizmetinde olduklarını anlayamıyor, Semir'in gerçek yüzünü göremiyorlarsa açsın okusunlar "Genç Kemalistler Birliği" elebaşlarının, Şahin ve Yıldırımların sözlerini. Kara Kuvvetleri Komutanlığının çıkardığı "Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Akımlar" isimli kitapta, Milliyet ve Tercüman'ın serilerinde bulabilirler bu hainlerin iddialarını. Bu iddiaları bizzat kendilerinin dağıttığı Semir'in bildirilerindeki iddialarla karşılaştırsınlar. Seçilen kelimelere varıncaya dek aynı dilden yazılmışcasına uyuşan bu iddiaları nasıl açıklayacaklar? "Genç Kemalistler Birliği"nin kim tarafından oluşturulduğunu bilmiyorlar mı? Onlarla aynı dili konuşanlar devrimci olabilir mi? Bu benzerlik sadece bir tesadüf mü? Evet, bunlar cevap bekleyen yakıcı sorulardır. Alsın bu güçler sözkonusu bildiri ve yayınları, çevrelerine de okutsunlar. Sağduyu sahibi dürüst insanlar bu iddiaların arkasındaki gerçek gücü görmekte ve amaçlarını kavramakta zorluk çekmeyeceklerdir. Evet, bütün bunların arkasında bir gerçek var. Halklarımızın azgın düşmanının bir faaliyeti var. Diğer taraftan bu suçlara ortak olanlar var, hainler var, işbirlikçiler var. Bunlar ağır suçlar işlemektedirler. Ve PKK, çok sınırlı da olsa bu suçların hesabını sormaktadır. Ya, yavuz hırsız TC'nin bu küçük, sahtekar evlatları ne ile uğraşıyorlar, neyin hizmetine koşuyorlar? Bu gerçeği de iyi bilince çıkarmak gerekiyor. "Şanlı Türk tarihi"nin bir parçası olarak bu güçleri de iyi tanımak ve tanıtmak gerekiyor. Bu da PKK'nin boynunun borcudur. Bunları yerli yerine oturtmak da boynunun borcudur.

O halde, Kürdistan'da suç ve ceza konusunu çok derinliğine işlemek; hukuka işlerlik kazandırmak; Kürdistan'daki suçu, niteliğini ve uygulanması gereken cezanın ne olması gerektiğini izah etmek gerekiyor. Hele hele uygarlık tarihinde barbarlığıyla ün yapan bir egemenin sultasıyla karşı karşıyaysak; adsız ülke, adsız halk Kürdistan ve Kürt halkına karşı işlenen ama aynı maharetle de örtbas edilen suçların niteliğini ortaya koymak daha da büyük önem taşır. Yalnız Ermeni soykırımı tartışılmasın Amerika ve Avrupa parlamento ve kongrelerinde. Yine, yalnız burjuva hukuk ölçüleriyle yaklaşılmasın ülkemizde işlenen suçlara. Evet, hukuk tüm kurumlarıyla birlikte bir de bizim ülke gerçekliğimize uygulansın, ama uygarlığı ilerleten hukuk uygulansın; barbarların, Hitler'in hukuku değil. Adaletin terazisi olan ve adalet dağıtan hukuk uygulansın diyoruz.

Bu temelde, özellikle günümüzde, PKK etrafında şaibeler yaratmaya çalışan ve giderek bunu bir yargıya dönüştürmek isteyen Türk cuntası kadar, onun işbirlikçilerinin ve sol maskeli uzantılarının da yargılanmasının temellerini, iddianamesini hazırlamak, yargıyı gerçekleştirmek ve gereken cezaları vermek daha da sistemli bir tarzda yerine getirilmesi gereken önemli bir görev haline gelmiş bulunmaktadır. Partimiz, bu görevi bugüne kadar sınırlı bir oranda yerine getirdi. Sistemli bir hazırlıktan yoksun olarak, bir namus, bir onur meselesi şeklinde ele alıp gereklerini yerine getirmeye çalıştı. Ama faşist sömürgeci hukuka karşı, onun yeminli işbirlikçilerine karşı artık devrimci hukukumuzu tamamen oluşturmanın, gerekçeleri ve sonuçlarıyla açığa çıkarmanın zamanı gelmiştir. Evet, Kürdistan'da örgütler ve bireyler yargılanmalıdır ama, bu kez adalet tam olmalıdır. Yargı, çokça söylendiği gibi, mahşere kalmamalıdır.

İşte PKK, aynı zamanda, yargılama gücüne ulaşma onuruna erişen harekettir; yalnızca yargılamayı değil, cezayı da tüm gücüyle yerine getirmenin adıdır. Halkımızın haklarını mahşer gününde arama yerine, günümüzde arama, günümüzde hesap sorma, günümüzde yargılayıp hakkını alma hareketidir. PKK, bunu, her türlü demogojiye, her türlü jenosit tehditlerine, her türlü sol maskeli saptırmaya rağmen yerine getirecek büyük yüreğe, büyük adalete sahip, bunun erdemiyle dolu, bunun cesaretiyle yüklü olmasını bilecek; bu yeteneklerini daha da güçlendirmek için insanlık adına kendisini gerekirse yeniden yaratmaktan çekinmeyecek; bu konudaki yetmezliklerini aşmasını bilecek ve nihai adaleti mutlaka tecelli ettirecektir.

A) Dünya Devrimler Tarihinde Şiddetin Rolü, Hukuk ve Siyasetin Doğuşu

---

Ülkemizin üzerine bir karabasan gibi çökerek onu kasıp kavuran, halkımız üzerinde en ağır baskı ve sömürüyü uygulamakla da yetinmeyip her türlü hukuk dışı -burjuva hukukunun bile kabul edemeyeceği uygulamaları pervasızca sürdüren mevcut çağdışı güruh, bu yetkiyi kimden ve nereden almaktadır? Yüzbinlerce kişilik faşist ordu sürüsünü ülkemiz üzerine salmış olan; adına "okul" dediği, "kültür ve eğitim kurumları" dediği soykırım kurumlarını en ücra köşelerimize kadar yaymış bulunan; ekonomik politikasıyla ülkemizin altını-üstünü talan eden bu güç, tüm bunların meşruiyetini nereden almaktadır? Bu konuyu çok iyi bilince çıkarmak gerekiyor. Bunun için de herşeyden önce insanlık tarihinin ve özellikle de uygarlık tarihinin bu konudaki yargısına bakmak gereği vardır. Çünkü, çok iyi biliyoruz ki, Türk egemenleri, Ortaçağda bunu "islamiyet ve islamiyet uygarlığı" adına yaptıklarını söyleyecek; XIX. yüzyıldan günümüze kadar da "batı uygarlığı" adına hareket ettiklerini iddia edecek ve ülkemiz Kürdistan'da yürürlüğe koydukları birçok insanlıkdışı uygulamayı, hem de sözde "sol"cuların ve komünistlerin onayını da alarak gerçekleştirdikleri, "vahşilere ve gericilere karşı uygarlığın yürüyüşü" olarak adlandıracak ve tüm suçları yanlarına kalmış olacaktır.

Açık ki, ortada büyük bir örtbas etme olayı, büyük bir haksızlık olayı vardır. Türk faşist devleti bugüne kadar işlediği ve halen de sürdürdüğü soykırım suçlarını uygarlığın gelişimi yolundaki doğal adımlarmış gibi yansıtacak ve kanıtlamaya çalışacaktır. Bu amaçla hergün üniversite proflarına yeniden ve yeniden "uygarlık tarihi", "Türk tarihi" yazdırılıyor. "Kürtlerin Türklüğü" üzerine sözde "araştırmalar" yapılıp, "belgeler" sunuluyor. Ermenilerin nasıl "millet olmadıkları, devlet kurma hakkına sahip bulunmadıkları, Türkleri katliamdan geçirdikleri" üzerine yazılar yazılıyor, demeçler veriliyor, toplantılar düzenleniyor. Halklar ve milliyetler üzerindeki baskı, zulüm ve katliamların izleri henüz taptazeyken, onlara nasıl "adaletli" davrandığı, nasıl baskı ve zulüm uygulamadığı ve onları nasıl kurtardığı üzerine utanmazca konuşma hakkını kendisinde bulabiliyor. Böylece karanlık tarihini tersyüz ederek tozpembe göstermeye çalışıyor. Ama ne acıdır ki, bu konuda da hesap sorması gereken demokratik-sosyalist kesim dut yemiş bülbül gibi susuyor, sesini çıkarmıyor. Türk halkının çıkarlarına uygun tarihi sözcülüğü yapmıyor. Günümüzde Türk halkının Türk egemenleriyle olan ayrılığını tüm tarihsel, ekonomik ve politik temellerine inerek ortaya koymuyor.

O halde susmamak gerekiyor. Türk halkı adına yola çıkan ama, onu sol'dan en alçakça bir tarzda aldatan, onun içinde burjuvazinin sözcülüğünü yapan bu güruha karşı da Türk halkının çıkarlarını savunmak gerekecek. Türk halkının neden kendi egemen sınıflarıyla, onların tarihi ile birlikte anılmaması gerektiğini, Orta Asya'dan günümüze kadar Türk halkının da bir ezik, acılı, sömürülü ve baskılı tarihinin olduğunu, sınıflaşmanın ortaya çıkışıyla birlikte, Türkmen'in, Yörük'ün ve hatta Çingene'nin kendine özgü bir tarihinin olduğunu anlatmak, onları Türk egemen sınıflarından ayırmak gerekecek. Günümüzde de Türk emekçileri ile cuntanın ve onun hükümetinin çıkarlarının bir olamayacağını ve gerçek yüzleri iyice açığa çıkan burjuvazinin sol içindeki uzantılarının, SHP'lerin, DSP'lerin ve tasfiyeci sol'un halkın temsilcileri olamayacağını ortaya koymak gerekecek. Bunlar sergilenmeden Türk halkı ve onun kader birliği içinde olduğu Kürt halkı ile diğer komşu halkların sorunlarının çözümlenebileceğini umudetmek mümkün değildir. Tarihi doğru çözümlemek; günümüzün doğru-devrimci pratiği ve geleceğin sağlıklı özgürlük mücadelesi için şarttır.

Bu çözümlemeyi doğru temellerde yapabilmek için herşeyden önce Türk egemen sınıflarının, insanlığın tarihsel gelişim seyri içindeki yerini ve uygulamalarını ortaya koymak gerekecek. Bunun yolu ise insanlığın genel gelişim sürecinde siyasetin, hukukun ve ceza kurumunun nasıl ele alındığına bakmaktan, tarihi en az insanlık tarihi kadar eskilere dayanan bu kurumlar hakkında uygarlık tarihinin ne dediğine kulak vermekten geçiyor.

İnsanlık tarihinin temelinde bir devrim ilkesi vardır. İlkel komünal toplumdan günümüz toplumsal gelişmesine kadar her niteliksel sıçramaya devrim adını veriyoruz. Üretim güçlerindeki gelişmenin, üretim ilişkilerine, ekonomik sosyal ilişkilere ve oradan da siyasal ilişkilere yansıdığını biliyoruz. İşte bu doğal gelişim seyri içinde devrim, tıkanan halkaların kopuşunu sağlayan ve bir zor olayı olarak, eski toplumun bağrından yeni toplumu doğuran olgudur. Her türlü yeni gelişmede ekonomiden politikaya kadar herşeye damgasını basan bu alt-üst oluş, bu devrim anıdır. Kısacası devrim daha sonraki ekonomik, siyasi, hukuki vd. kurumlaşmaların belirleyici gücüdür.

Bu nedenle, ilkel komünal toplumun artık insanlığı ilerletmeyen üretim ilişkilerine karşı daha ileri üretim ilişkileriyle ortaya çıkan köleci düzen başlangıçta ilerici bir role sahiptir. İnsanların bir kısmının köleleşmesi pahasına da olsa üretim güçlerini geliştirmesi, bu gelişmiş üretim temelinde daha ileri bir toplumsal ve siyasal yapıyı oturtması daha sonraki gelişmeler açısından vazgeçilmezdir. Bunun içindir ki, köle imparatorlukları çok görkemlidir. Asur, Pers, Babil, Mısır, Eti, Çin ve Hint uygarlıklarındaki bu ilk sınıflı toplumun temsilcilerinin ortaya çıkışı görkemlidir. Siyasetin temellerinin burada atıldığını, yönetim sanatının burada geliştirildiğini görüyoruz ve bunlar toplumun artık sarsıntılardan ve devrimci savaşımlardan çıktığı dönemin ürünleridirler. Aynı şekilde, barış dönemini ifade eden bu gelişme aşamasında, hukukun da siyasetle beraber ortaya çıktığını görüyoruz. Siyaset adamları hukukla içiçedirler başlangıçta. Din ve devlet adamları aynı zamanda hem hukukun sahipleri ve hem de uygulayıcılarıdırlar. Hem suç ve hem de ceza aynı kişilerde somutlaşmıştır. Siyasetle hukuk henüz fazla ayrışmamışlardır. Örneğin, kendi adını taşıyan kanunları çıkardığında Hammurabi aynı zamanda imparatordur. Yine, Mısır ve Eti imparatorları hukukun sahipleri, hukukun ta kendisidirler. O halde, çok açıktır ki, toplumun barış dönemlerinde kişisel düzeyden tutalım devlet düzeyine kadar yönetim aynı zamanda bir zor olayını, bir devrim olayını esas alır. Hukuki ve siyasi düzenlemeler meşruiyetlerini dayandıkları devrimden alırlar.

Roma Köleci İmparatorluğuna karşı İsa'nın ve yine Ortadoğu'da Ortaçağın başlangıcındaki gericiliğe karşı Muhammed'in çıkışları –ki bunlar aynı zamanda tüm insanlık tarihini etkileyen çıkışlardır– ne anlama gelir? 2000 yıla yakındır etkileri süren Hıristiyanlık ve İslamiyet dinlerinin –dinden de öteye devrimlerinin– özü nedir? Onlar, belli bir noktadan itibaren artık gericileşen köleciliğe karşı insanlığın kurtuluşunu hedefleyen; tüm insanlığa hitap eden; bu anlamda bir milliyet sınırlarını tanımayan devrimler; en azından burjuvazi ve proletarya önderliğindeki devrimler kadar evrensel özelliklere sahip devrimlerdir.

İslamiyet, belli bir gelişmeyi yaratmış ama gelinen noktada artık gerçekten çürümüş olan köleciliğe karşı feodal uygarlığın önde gelen devrimci hareketidir. Arabistan çölünde ortaya çıkmış olması neyin ifadesidir? Bu açık ki, burada insanlığın çok daha düşmüş olduğunu, buradaki çürümenin daha da dayanılmaz boyutlara ulaştığını, kısacası, adına "cahiliye devri" denilen bu dönemde içine düşülen karanlığın diğer bölgelere kıyasla daha fazla olduğunu ortaya koyar. Zulmetin, karanlığın en derin olduğu yerde şafak önce patlar. İşte burada patlak veren ve adına din denilen, gerçekte ise bir devrim olan İslamiyet de karanlığı parçalayan bir zor olayıdır. Daha Muhammed'in çıkışının başlarında, ilk ilkelerini ayet ve hadisler biçiminde ortaya koyduğunda çevresindeki bir avuç taraftarı ellerinde sopalar ve kılıçlarla Mekke'de savaşma gereğini duyarlar. Henüz küçük bir çekirdek iken, "cahiliye devri"nin temsilcileri Ebu Sufyan'lara, Kureyşan'lara karşı salt ilke ve propaganda düzeyinde değil, şiddet temelinde de bir savaş yürütülür. Muhammed'in geçeceği her yola dikenler ekilmesi ve öldürülmesine karar verilmesi üzerine Mekke'den hicret gündeme gelir ve yol boyunca birçok pusu aşılarak Medine'ye ulaşılır. Muhammed orada devrimini örgütleme çalışmalarına hız verir ve ilk soygun eylemini, Bedir Savaşını yürütür. Nedir Bedir Savaşı? Devrimin finansmanını gerçekleştirmek ve islamiyete ilk atılımını yaptırmak için düzenlenen şanlı bir savaştır bu savaş. Bugün Bedir savaşı çok kutsal bir savaş olarak anılır ve anılmalıdır da. Neden? Çünkü köleciliğin o "cahiliye devri"nin alt-üst edilmesinde, onların kervanlarının soyularak mallarına el konulmasında ve bunların yeni oluşmakta olan İslam topluluğunun elinde toplanmasında tarihi bir önemi vardır. İslam uygarlığının ilk eylemlerinden biri olması onun önemini daha da arttırmaktadır. Tıpkı PKK Hareketinin ilk eylemlerinin taşıdığı önem gibi. Evet, belki bazılarına çok tuhaf gelecektir, ama bizim İslamiyetten çıkaracağımız en önemli sonuçlardan biri de budur. Daha sonraki dönemlerde, bilindiği gibi, İslamiyet ile kılıç özdeş tutulur. Arabistan yarımadasından başlayarak dünyanın dört bir tarafında at kişnemeleri ve kılıç şakırtıları arasında İslam uygarlığı egemen kılınmaya çalışılır. Çok kısa bir süre sonra İslamın zoru, İslamın kılıcıyla bu uygarlık Hindistan, Kafkasya, Atlas Okyanusu ve Afrika'nın içlerine kadar yayılır. Tarih bunu ilerici bir çağın açılması olarak adlandırır.

Daha sonraki yüzyıllar İslam devriminin kurumlaşmasından hukukuna kavuşmasından başka bir

şey değildir. İslam hukuku nasıl ve ne zaman doğdu? İslamın kılıcı temelinde ve daha sonraki yüzyıllarda doğdu. Evet, İslam hukuku dediğimiz Fıkıh, İslamın kılıcının ürünüdür. Tüm suçlar ve cezalar buna göre tayin edilir ve cezalar uygulamaya geçirilir. Her türlü hukukun en yetkin bir gelişmesi Fıkıhta görülür. O halde, hukukun kaynağının birkez daha İslam devriminde, İslam zoru ve kılıcında olduğunu, hukukun ancak İslamiyet bir devlet gücü, bir politik sistem haline geldikten sonra geliştiğini ve kendi yargı, suç ve ceza kurumlarını geliştirdiğini görüyoruz.

Ortaçağın giderek gericileşen feodal düzenine, üretim ilişkilerine, siyaseti ve hukukuna karşı burjuva bir çıkışın olduğu, burjuva rönesans ve reformlarının ardından burjuva devrimlerinin geliştiği ve tüm bu kurumların yerine kendi kurumlarını geçirdiği bilinmektedir. Çok çeşitli düzeylerde sürdürülen bu devrimci gelişme, Fransız ihtilali ile zirveye ulaşır. Ve artık hükmünü giyotinlerle icra eder. Burjuva zoru feodal zora karşı zirveye çıkarak zafer kazanır. Bu temelde Napolyon burjuva devrim etkilerini tüm Avrupa'ya, Asya'ya ve Afrika'ya yaymaya çalışır. Bu kez daha da gelişmiş orduların, daha da güçlü örgütlenmiş bir zor sisteminin burjuvaziye alan açması; burjuvazinin siyasal olduğu kadar hukuki üst yapısının temellerini de her tarafa yayması sözkonusudur. Burjuvazinin politikası ve hukuku, gıdasını büyük oranda Fransız devriminden alır. Yani meşruiyetini Fransız devriminin zorunda bulur. Devrim bir kez daha politika ve hukukun meşru temeli olduğunu ortaya koymuştur. Burjuva parlamenter sistemin ve burjuva hukuku dediğimiz o sonderece inceltilmiş sistemlerin temelinde böylesi bir olgunun yattığını sanırız hiçbir aklı başında kimse yadsımayacaktır.

Burjuva sisteminin reddi anlamına gelen ama toplumu daha üst düzeyde yeniden üreten devrimlere proletarya devrimleri adını veriyoruz. Sınıf olarak, ekonomik bir güç olarak, politik bir güç olarak artık gericileşen burjuvaziye karşı proletaryanın tarih sahnesine girişinin, ideolojik, örgütsel ve politik olarak kendi devrimine hazırlanmasının Ekim Devriminde evrensel çapta meşru temeline kavuştuğunu; evrensel çapta zafer kazandığını; her ne kadar Çarlık Rusya'sında da gelişse bu devrimin evrensel öneme sahip olduğunu, insanlık ve uygarlık tarihinin en önemli bir safhasını oluşturduğunu görmekteyiz. Burada da bir devrimin zor temelinde geliştirilmesi sözkonusudur. Aynı zamanda, Leninizme dayatılan her türlü "barışcıl geçiş" teorilerine ve özellikle de II. Enternasyonal'in burjuvaziyi sol'dan çabalarla kurtarma ve dolayısıyla da sol'u tasfiye etme girişimlerine karşı, ideolojik, politik düzeyde Kautsky'ler şahsında yürütülen muazzam bir savaşın ürünü olarak karşımıza çıkar. Ekim Proleter Devrimi, burjuvazinin günümüzde hala bu devrimin meşruiyetini tanımak istememektedir ama hatırlatmak gerekir ki aristokratlar da Fransız Burjuva Devriminin meşruiyetini tanımak istememişlerdir. Ama yine de sonucu değiştirmeye güçleri yetmedi. Burjuvazinin bugün Ekim Devriminin ve Sovyetler Birliği'nin meşruiyetini tanımak istememesi, sadece bencil sınıf çıkarlarından dolayıdır. Evet, Ekim Devriminin zoru zaferi için gereklidir, ilerici insanlığın gelişimi ve şanlı atılımı için gerekli ve yerinde bir zordur. Hatta, insanlık tarihinde zorun tasfiye edilmesi ve her türlü eşitsizliğin giderilmesi için başvurulması gereken en temel kurumdur. Her devrimde olduğu gibi, Ekim Devriminde de zor en anlamlı rolünü oynamıştır.

Hemen belirtmek gerekir ki, tüm bu zor dönemlerinde; her ne kadar acılı da geçse, yeninin doğumu açısından oynanması gereken bir ebelik rolüdür ve her alt-üst oluşta buna tanık olunacaktır. İnsanlık sınıfsız topluma tamamen kavuştuğunda bu kurum da şüphesiz ki ortadan kalkacaktır ama o güne gelininceye kadar da, ilerici gelişmelerin oluşumunda olduğu kadar, geriye çarketmelerde de, ilerici ya da gerici zor ve bunlara dayalı siyaset, hukuk, kültür, ekonomi ve ahlak yönetimin baş köşesinde oturacak ve hükümlerini icra edeceklerdir.

Toplumsal gerçekliğin tarihsel materyalist bakış açısına göre açıklanmasının doğru olmadığını iddia eden; sorunu idealist, ütopik izahlarla geçiştirmeye çalışan ve böylelikle kendi zorlarını, kendi varlık temellerini örtbas edebileceklerini sanan egemen sınıf temsilcileri, özellikle proletaryanın ve halkların kendi kurtuluşları yolunda zor yöntemlerine başvurmaları halinde onları dehşetli zorba güçler olarak göstermeye bayılırlar ama gerçekte bununla kendi zorbalıklarını örtbas etmeyi amaçlarlar. Ancak, tüm bu demogojiler ne kadar yoğun olursa olsun, zora başvuran ilerici-devrimci güçler hangi sıfatlarla tanımlanırsa tanımlansın gelişmenin yasalarını ortadan kaldırmak mümkün değildir. Niyet etmekten de öteye, yeni bir toplumsal düzen yaratmak iddiasında olanlar kaçınılmaz olarak zora başvurmak mecburiyetinde kalırlar. Yani tarihin gelişim yasaları kendilerini dayatır, kabul ettirir ve uygulatırlar. Tarihin gelişimini hızlandırmak isteyen güçler için olduğu kadar, onun gelişimini köstekleme isteyenler için de bu böyledir. Hangi amaçla olursa olsun toplumsal düzene müdahale etmek isteyenler zor aracını kullanırlar, kullanmak zorundadırlar.

Devrim dönemlerinin belirgin bir özelliği daha vardır; gelişen devrime karşıt olarak şiddetli bir geriye dönüş çabasının ortaya çıkması. Devrimler böylesi bir geriye dönüş çabasıyla içiçe gelişirler. Bu dönemlerde, eskiyi, geri toplumu temsil eden gerici güçlerle yeniyi temsil eden ilerici güçler birbirlerinden henüz fazla ayrışmış değildirler. Köleci toplumla klan toplumunun içiçe olduğu, kölecilikle feodalizmin, feodalizmle kapitalizmin, kapitalizmle sosyalizmin henüz birbirinden fazla ayrışmadığı dönemlerde, yani devrimin başlangıç dönemlerinde ilericilik, gericilik kavgası çok sert olur. Bu dönemlerde roller üstlenen örgütler ve kişiler arsında da sert çekişmeler meydana gelir. Devrim dönemi, adından da anlaşılacağı gibi alt-üst oluş dönemidir, şiddetin egemen olduğu dönemdir. İlericilik, gericilik kavgasının en şiddetli bir evreye ulaştığı dönemdir. Birbirlerini altüst etmek için ilericiliğin temsilcileri devrimciler ile gericiliğin temsilcileri gericiler ve tutucular ve bunların ortasındaki arabulucu ve ortayolcular arasında kıyasıya bir çekişme başlar ve her kesim kendi çıkarlarına en uygun sonuca ulaşmaya çalışır. Hemen belirtelim ki, ortayolcu, şiddet kullanmayan kesim değildir; ortayolcu şiddeti kullanır ama, kendi ara sınıfı, ara tabakası için, onun çıkarları için kullanır. Günümüzde küçük-burjuvazi adına sonuç almak isteyen ve bunun için de her türlü entrika ve şiddeti en uç sınırına vardıranın ortayolcunun ta kendisi olduğu unutulmamalıdır. Belirttiğimiz gibi, devrim dönemlerinin tarafları arasındaki savaş çok zorlu geçer ve bunun anlaşılmayacak bir yönü de yoktur. Eski toplumsal sistemi ayakta tutmak için onun sahipleri muazzam direnecekleri gibi, yeni toplumun yaratıcıları da henüz tohum halindeki düzenlerinin ekilip çiçek açması için muazzam çaba harcayacaklardır. İslamiyet döneminin savaşçısına verilen mücahit adı, cehit yani çaba, mücadele kelimesinden gelmektedir. Kendisinin bir zor olayı olduğunu İslamiyet daha ilk çıkışında kullandığı bu adla ortaya koyuyor, devrimini bu adla adlandırıyor.

Devrimlere öncülük eden örgüt ve kişilerin yaşamında da ilericilik-gericilik ayrışmasını görmek mümkündür ve bu yadırganacak bir olay değildir. Eski toplumdan yeni kopan birçok öğe yeni gelişen düşüncenin saflarında yer alırlar ve eski özelliklerini de birlikte taşırlar. Örneğin İslamiyeti ele alacak olursak, "cahiliyet devri"nin etkilerini kalıntı halinde hala taşıyan birçok kişi yeni topluluğun taze İslamın saflarına akmıştır. Yine kölelik sistemi doğduğunda, eski klan toplumunun eşitlikçi özelliklerinin özlemi ile dolup taşanlar vardır ve kölelik içinde daima "cenneti" yani eski düzeni aramışlardır. Dünün "cenneti"ni ve eşitliğini unutamamış; "cennet" ve bolluk kavramlarını hep yüceltmişlerdir. Burjuva devrimi zafer kazandığında aristokratlar kendi ayrıcalıklı yerlerini sürekli muhafaza etmek için kerte kerte burjuvalaşmışlardır. Burjuvaların şahsında kendi zorlarını uygulamış, intikam almışlardır. Birçok burjuva aristokratik özelliklerini temsil etmiştir. Aynı şey proletarya devrimi için de sözkonusudur. Birçok burjuva temsilcisi oportünist klikler biçiminde proletaryanın partisinde ve hatta önderliğinde sık sık yer alabilmiştir.

Bu içiçe geçişler ifadesini trajik bir biçimde geriye dönüşlerde ve arkadan hançerlemelerde bulur. Roma İmparatorluğu döneminde Sezar arkadan hançerlendi. Brütüs tarafından. Sezar'ın ölürken sarfettiği, "*sen de mi Brütüs*" sözleri neyi ifade etmektedir? Sezar gibi Roma uygarlığının seçkin bir temsilcisinin arkadan hançerlenmesi bir türlü kabul edilmek istenmez. Arkadan hançerleme, bir imparatora, köle imparatorluğunun bu en güçlü temsilcisine yönelik de olsa ihanetle eş tutulur ve yerle bir edilir. Yunan uygarlığında, köleciliğin o görkemli yükselişinin gelişmiş kültürel ve politik sistemler ve dinsel çağrışımlarla ifadesini bulduğu bu toplumda ihanet, ceza ve kahramanlık en çok işlenen konulardandır ve birçok sahipleri vardır bu kavramların. İslamiyet, daha ilk dönemlerden başlayarak kendi tarihinde çokça ortaya çıkan böyle kimseleri "mürteci" geriye çark yapanlar diye adlandırır. Ebu Sûfyan'ların, Kureyş'in temsilcilerinin, Muaviye'lerin hakiki müslüman olmadığından bahsedilir. Bunların, Muhammed'in torunlarına, Ali'nin oğullarına yaptıkları zulüm anlatılır. Ali, ibadetteyken, yani İslamiyet'in o en yoğunlaşmış eylemini nefsinde yaşarken arkadan hançerlenir. Hüseyin'ler, Muaviye'lerin oğlu Yezit'ler tarafından görülmemiş susuzluğa mahkum edilerek katledilir. Bu, eski toplumun, İslamiyet'i kendi aşiret çıkarlarına, siyasi çıkarlarına alet edenlerin gericilik adına intikam alışıdır. Ama mücadele bitmiş değildir. Ali evlatlarının da bir intikamı vardır ve bu, Ebu Müslim'ler tarafından alınır. Ali'nin yandaşları Aleviler tarafından hesap sorulur. Emeviler döneminin birçok hükümdarı görülmemiş biçimlerde cezalandırılır. Bu İslamiyet oportünistleri, ya da gerici kanat ile mücadele Muhammed'in sağlığından bugüne kadar 1300 yıldır sürer gelir. Bugün Humeyni'nin, Ali'nin düşmanlarının temsilcisi olarak gördüğü Saddam'dan Ali'nin intikamını almak istemesi noktasına kadar gelir. Görülmemiş bir şiddet olayıdır bu. Yalnızca İran-Irak savaşında milyona yakın insan bu şiddet ortamında ya hayatını yitirmiş ya sakat kalmış ya da esir düşmüştür.

Fransız Devriminde, devrimin birçok liderinin dönekliği yaşanır. Devrim saflarında farklı kanatlar ortaya çıkar; sağ ve sol ayrımı görülür ve Montagneler ile Jirondenler doğar. Devrimin önde gelen hatibi Danton giyotinde can verir. Fransız Devriminin en uçtaki ilerici temsilcileriyle onu geriye çekmek isteyenler arasında korkunç bir şiddet ortamı doğar; şiddet nöbetleri peşpeşe yaşanır.

Rus Proleter Devriminde bu olaylar daha da şiddetli bir biçimde göze çarpar. İhanet ve döneklik, Lenin'in önderliğindeki Bolşevik grubu henüz küçük bir grup olarak doğduğu ilk dönemlerde ortaya çıkar. Martov'lar, Troçki'ler bu yıllarda boy verir. Bir zamanlar Bolşevizmin en iyi temsilcilerinden olan Buharin ve Zinovyev yine Troçki, Ekim Devrimi'nde önemli roller üstlenirler, ama daha sonra ona karşı dönmekte tereddüt etmezler. devrim sonrası iç savaş sırasında ve 25'lerden sonra sosyalist inşa döneminde devrimin bu önde gelen simaları, devrimi daha ileri götürmek ve sosyalist inşayı gerçekleştirmek isteyen önderlik tarafından "dönekler ve sağın temsilcileri" olarak adlandırılarak ölümle cezalandırılırlar. Bunlar, sadece tepedeki birkaç kişidir. Tabanda ise, yüzbinlerce Bolşevik, hem de suçları sadece kötü bir takipçilik olduğu için, tereddütsüz cezalandırılırlar. Sovyetler Birliği ve 1936 Sovyet Anayasası işte böyle doğar. Sovyet devlet ve hukuk sistemleri yarım yüzyılı bulan büyük bir boğuşmanın ürünü olarak ancak 1940'larda netliğe ulaşır. Günümüzde de bu savaş halen sürüp gitmektedir. Bir yandan ileriye doğru gelişmeler tüm hızıyla devam ederken, diğer yandan sağa kaymalar ve devrimi geriye çekme çabaları görülmekte ve yeni yeni kurbanlar verilmektedir.

Çin Devriminde yine devrimi ileri götürmek isteyenler ile onu geriye çekmek isteyenler arasındaki çatışmanın birçok örnekleri vardır. Partinin ilk kurucularından olan on kişiden dördü hain çıkar. Günümüzde Deng Siao Ping'lere gelinceye kadar birçok sağcı burjuva temsilcisi türer parti saflarında. Bunlarla devrimciler arasında kıyasıya mücadeleler olur ve bunlar birçok devrimciyi cezalandırırken, devrimciler de onlardan önemli bir kesimi safdışı bırakırlar. Bugün Çin'de bu mücadele daha da üst boyutlarda sürüp gitmektedir.

Dünyadaki diğer devrimler de bunlara benzer çekişmeler, çatışmalar ve tasfiyelerle doludur ve hemen her devrimde bu gelişmeler yaşanmıştır.

Kürdistan'da ortaya çıkan durum nedir? Dikkat edilirse, diğer dünya devrim örneklerinde görülen ihanetlerin sahipleri çoğunlukla uzun yıllar devrim saflarında yer almış, belli bir ideoloji ve politikaya sahip kimselerdir. Bu kişiler içinde yer aldıkları örgütlenmenin saflarında farklı sınıf ve tabakaların politik sözcülüğünü yapmış, ideolojik bir mücadele yürütmüşlerdir. Yine birçoğu devrimin gerçekleştirilmesinde önder rolde önemli görevler üstlenmişlerdir. Her biri kendi sınıf ve tabakalarının kişiliğini kendi şahıslarında en görkemli tarzda yansıtır, belli bir otoritenin sahibi olurlar. Oysa Kürdistan'da ortaya çıkan ihanetin sahiplerinin durumu çok farklıdır. Belli bir ideoloji ve politika yaratmaktan yoksun, sonderece silik ve cücedirler. Kişiliklerindeki zayıflık, yetmezlik ve bayağılık eylemlerine de olduğu gibi yansır. Kendi sınıflarının çıkarlarının sözcülüğünü yapamayacak kadar sömürgecilikle bütünleşmiş inkarcı ve edilgendirler. İstisnasız hepsine yön veren ideoloji, kemalizmdir. Bir yanılgı sonucu belli bir süre devrim saflarında da yer alsalar, hiçbir zaman onun çıkarlarına hizmet etmez, soluğu sonunda Kemalizm ve Türkçülük ruhuna sığınmaktan alırlar. Bu nedenle bunlara dönek bile denilemez. Sonunda hepsinin üstlendiği rol, düşmana açıkça milislik yapmak ve devrimci harekete karşı en alçakça komplo, entrika ve saldırılara girişmektir. Bu nedenle Kürdistan'da hainler gerçek yüzlerini uzun süre gizleyemez, açığa vururlar. Saldırılarını da açıkça ve en iğrenç yöntemlerle sürdürürler. Bu ise, bunlara karşı mücadelede sonderece tavizsiz, kararlı ve dikkatli olmayı zorunlu kılar.

Yukarıda ele aldığımız tüm örnekler devrimler tarihinin bir gerçeğini ortaya koymaktadır. Toplumların devrimci alt-üst oluş dönemlerinde yalnız eski sınıfı temsil eden gericilere karşı şiddet uygulanmaz. Devrimin en can alıcı gelişme dönemlerinde sağ sapmayı temsil eden ve devrimi geriye çekmeye çalışanlar da en azından eski sınıfın temsilcileri kadar hem şiddet uygular ve hem de şiddete maruz kalırlar. Tarih boyunca şiddetsiz, barışçıl geçişler sadece laftan ve ütopyadan öteye gitmemişlerdir. Pratik gerçekler bunların işlemezliğini açıkça ortaya koymuştur. Bugün de şiddet ve şiddet uygulayan kurumlar tüm devrimlerde hükmünü daha da gelişmiş biçimlerde icra etmektedir.

Sosyalist ve komünist hareket içinde de sağın ve solun temsilcilerinin birbirlerine karşı şiddet uygulaması az görülür olaylardan değildir. Hiçbir devrimci önderlik bu konuda kendi içinde güçlü bir özeleştiri yürütmeden, kendi sağını ve solunu yontmadan ve gerektiğinde en sert cezalara başvurmadan devrimi başarıya götürememiştir. Bu konuda en küçük bir ikircikli davranma halinde en trajik durumlara düşme tehlikesi her zaman vardır. O durumda Lenin'e kurşun sıkanlar, Danton'u giyotine gönderenler, Sezar'ı arkadan hançerleyenler ve yine Ali'yi arkadan bıçaklayanlar ortaya çıkarlar ki, böyle dönemler tarihin en acılı dönemlerinin ortaya çıkışına yol açar. Böylesi durumlara düşmemek ve devrimin öncülerini ezdirmemek için, o halde tarihten çıkarılacak en önemli sonuç; devrimin öncülerinin kendi saflarında da gericiliğe, gericilikle uzlaşma eğiliminin temsilcilerine, sağa, günümüzde burjuva kuyrukçusu güçlere ve onların sol içindeki uzantılarına karşı kendi kanunlarını icra etmek zorunda olduklarıdır. Eğer bu yapılamazsa, Ali'nin arkadan hançerleyicileri, hiçbir zaman eksik olmayacaklardır. –Ki, korkunç emeklerin, direnmelerin ve kahramanlıkların ürünü olan İslamiyet bir anlamda da Ali'nin kılıcının geçtiği yoldan çizilmiştir, oradan başarıya ulaşmıştır– İşte, günümüzde de Ali'nin akibetine düşmemek, Ali'nin evlatlarının trajedisini yaşamamak, bugünkü acı İran-Irak savaşındaki gibi trajik durumlara düşmemek, tarihi bu biçimde tekrarlamamak için yapılması gereken, devrimin öncülerinin saflarını çok sağlam tutmalarıdır. Onlar, ihanet ve dönekliği asla kabul edemeyeceklerini; bu konuda adil olmanın, en büyük adaleti temsil etmenin cezayı zamanında ve yerinde uygulamak demek olduğunu; bunda tereddüt etmemek ve cezayı da en azından devrim hakkı kadar yerinde kullanmak gerektiğini bilmek zorundadırlar. Zaferi getirecek ve devrimi yaşatacak olan budur.

DEVAM EDECEK

İlk bölümünü 47. sayımızda verdiğimiz PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 8. kuruluş yılına girmesi dolayısıyla yaptığı konuşmanın son bölümünü yayınlıyoruz.

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

PARTİ SİLAHINI NİHAİ ZAFER YOLUNDA YETKİNLEŞTİRELİM VE BAŞARIYLA UYGULAYALIM

SAYI 47'DEN DEVAM

PKK'nin tarihi, kendisine dayatılan Kürdistan'ın yüzlerce yıllık kölelik tarihine karşı direnmenin tarihidir. Bu tarih kendi içinde çeşitli dönemlere ayrılır.

Birinci dönem, PKK'nin ideolojik oluşum dönemidir. Partimizin düşüncede doğuşu için harcanan birkaç yıl, insan toplumunun gelişmesinin vazgeçilmez bir özelliği olan düşünce pratik zincirinin halkımızın öz çıkarları doğrultusunda Kürdistan'da ilk kez oluşturulmasını ifade eder. Düşüncede bağımsızlığın doğuşu, yani halkımızın varlığı uğruna direnme hakkının doğuşu küçümsenemeyecek bir olaydır. Bu, Kürdistan tarihinde ilk defa, yalnız ve yalnız insan soyunun bağımsız ve özgür yaşama tutkusuna sarılanların hiç bir kişisel çıkar beklemeden, karşılarındaki muazzam cebir gücüne bakmadan ve kendi imkansızlıklarından yılmadan, insanlıklarının vazgeçilmez bir gücü olarak görme, inanma temelinde yükselttikleri en büyük özgürlük silahıdır. O yüzyılların her türlü köleleştirici, boyun eğmeci, ihanetçi ve teslimiyetçi düşünce ve ruhuna karşı atılmış en büyük ihtilalci adımlarımızdan birisidir. Ve biz, halkımızın kurtuluşunun gereğine inandığımız andan itibaren bu silahı en etkin tarzda kullananların hareketi olduğumuzu söylüyoruz.

Bu silah, çok büyük zorluklarla mücadele içinde ele geçirdiğimiz ve kullandığımız bir silahtır. O nedenle, düşüncede doğuşu, Kürdistan'da bağımsız ve özgür düşüncenin doğuşunu büyük bir olay olarak karşılamak gerekir. Bunun anlamını kavrayabilmek için her şeyden önce şu sorulara gerçekçi ve yeterli tarzda cevap verilmelidir. Bu düşünce nasıl doğdu? Nasıl korkusuzca gelişebildi? Karşısındaki azgın ve gerçekleri hep örtbas ederek beyinleri işlemez kılan sistemi nasıl tanıyabildi? Halkın o korkunç köleleşmiş, teslim olmuş ve varlığını inkar eden ortamında kendisini nasıl en korkusuz bir biçimde ortaya çıkarabildi? Evet, Parti tarihimizin bu evresini büyük bir ciddiyetle incelemek gereklidir. Bu güçlü bir şekilde yapılmaksızın, Partimizin bugün milyonlara malolmuş düşüncesinin büyük önemini kavramak ve ona layık olduğu değeri vermek olanaksızdır.

Parti ideolojimizin şekillendiği dönemde, sosyalizm adına, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı adına çok şeyin söylendiği ve birçok çevrenin ortaya çıktığına bakarak Hareketimizin de bunlardan biri olduğu ya da onlardan pek farklı bir yönümüzün bulunmadığı gibi bir değerlendirme hatasına düşülmemelidir. O güçler, halkımızın bağımsız ve özgür düşüncelerine ortam açmak anlayışıyla değil, ya sosyal-şovenizm veya işbirlikçi sahte milliyetçilik anlayışıyla ortaya çıkmış ve direnmeye cesaret etme hakkına daima saldırmışlardır. Sosyal-şovenizm, kaynağını hakim ulus şovenizminden alan ve Partimizce en açık bir şekilde teşhir edilmiş bulunan biricik amaçlarına ulaşma, kendi burjuvazisinin ülkemiz üzerindeki egemenliğini "sol"dan savunma, ayrılmanın zararlarını(!) ortaya koyma ve bağımsız bir ulus haline gelmenin anlamsızlığını(!) gösterme yolunda sosyalizmi kullanma sanatıdır. Sosyalizmi burjuvazi adına en alçakça bir biçimde inceltip kullanarak, düşüncede gelişmemizi ve özgürleşmemizi yaratacak olan, yani sosyalizme ulaşmamızı engelleme sanatıdır. O, her inceldiğinde yeni yeni maskeler takınma ve hep geriden takip ederek kendisini savunma olanakları yaratma ustalığına da sahiptir. Partimiz düşüncede ilk doğduğunda bu anlayışın sahipleri "Kürt" kelimesine azgınca saldırmakta ve "Doğu halkı" demekteydiler. Kürt halkı uğruna büyük bir mücadele verilip, "Kürt" kelimesi artık yerleştiğinde bu kez de ulus olduğuna karşı çıktılar. Bu da aşıldığında "Kürdistan" gerçeğine ve ardından onun kurtuluşuna karşı çıktılar. Daha sonra bu, ayrılma hakkına karşı çıkmaya dönüştü. Bu konuda da maskeleri düşürüldüğünde artık tüm çabalarını kurtuluş mücadelesinin önderliğini tanımama noktasında yoğunlaştırdılar.

Günümüzde bu anlayışların temsilciliğini, kendisini Komünist Partisi diye adlandıran gücün başını çekmekte olduğu "Sol Birlik" yapmaktadır. Kürdistan'da geliştirilmekte olan direniş, bu güçler tarafından, başını kimin çektiği belli olmayan, adeta herkesin içinde yeraldığı, kendiliğinden bir gelişmeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu direnişlere önderlik eden, onun biricik yaratıcısı Partimizin ismi bile anılmamaktadır. Oysa Partimiz ve halkımız bu uğurda hergün en kahraman evlatlarını şehit veriyor. Daha ilk günden beri her şeyiyle bir bütünlük ve süreklilik arzeden bir hareketimiz var. Partimizin önderliğinde halkımız, adıyla evlatlarıyla, ideolojisiyle, kısacası herşeyiyle bir direnme savaşı yürütmektedir. Sosyal-şovenizm ise kulaklarını tüm bu gerçeklere sıkı sıkıya kapatarak, gelişen mücadeleyi mutlaka bir yerinden yaralama ve kendi düzenine bağlamanın hesapları içindedir.

Çok çeşitli mezhepleri vardır sosyal şovenizmin. Bunlar içinde, Aydınlık'tan HK'ye, Dev-Yol'dan TKP'ye kadar bir çoğunun teşhiri yapıldı, Kürdistan'da süren mücadele konusunda ne tip ince politikalar güttükleri ortaya kondu. "Sol"un bu ad yapmış mezhepleri dışında daha birçok irili ufaklı mezhepleri de bulunmaktadır. Ancak Kürdistan'da yürütülmekte olan direnme savaşı konusunda aralarında pek az fark vardır. Bu mücadele faşist Türk rejimini ve emperyalizmi bu kadar köşeye sıkıştırıyorken, örneğin Amerika'nın Türkiye masası şefi Paul Henzelerin cuntacı şefleri kendi öz adamları olarak görenlerin bile mücadelemiz hakkındaki değerlendirmeleri ortadayken, bunlar bu kadar dahi gerçekçi olamayacak denli küstahtırlar.Geçmişten beri oluşturmuş oldukları setleri muhafaza ederek tasfiyeci tutumlarını sürdürmekte ısrarlı davranmaktadırlar.

Bu güçlerin başından beri, halkımızın adını, ülkesini ve mücadelesini kabul etmemek yolunda sürekli direnmeleri ve bugün de bu mücadeleye önderlik eden Partimize karşı "muhalefet" diye adlandırdıkları provakasyon çetesini desteklemeleri bunların halkımıza karşı olan onun mücadelesini sol adına örtbas eden burjuvazinin yeminli uşakları olduklarını göstermektedir. Onlar, sömürgeciliğe ve faşizme karşı her şeyini ortaya koyan PKK'yi desteklemeyip, en alçakça bir yaşam uğruna her türlü yüce değere ihanet eden, kendileri tarafından kaçırtılan ve nereye nasıl götürüldükleri belli olmayan, ancak usta MİT teşkilatının başarabileceği işleri çevirenleri PKK'nin yerine koymaya çalışacak kadar da aşırı Türkçüdürler. Bunlar M. Kemal'in "solcu"larıdırlar. Şimdi çok daha net ortaya çıkmıştır ki, Partimizin kuruluş bildirgesinde daha o dönem ortaya konulmuş olan tesbit doğrudur ve bunlar Kemalizm aşısı ile aşılanmışlardır. Bunlarla kıyasıya bir mücadele verilmeden ne Kemalizmin ideolojik-politik üstünlüğü aşılabilir ve ne de Türkiye halkının gerçek devrimci mücadelesi bir arpa boyu ilerleme sağlayabilir.

Kendisini tüm dünyaya duyurmuş ve kabul ettirmiş olan mücadelemizi tanımamakta ısrar eden bu güçlere soruyoruz: Bütün bu çabalara, dökülen devrimci kanlarına ve düşmana vurulan darbelere gözlerini kapatıp, kulaklarınızı tıkarken, peki siz ne yapabildiniz? Kendi halkınız adına mücadelenizi ne kadar ileri götürebildiniz? Bir Bangladeş, Filipin, Pakistan ya da Şili muhalefeti kadar olabiliyor musunuz? Burjuvazinize karşı hiç değilse bir grev, bir miting düzenleyebiliyor musunuz? Peki, bunu bile yapamazken düşmana karşı direnişin en yücesini sergileyen Partimizin varlığına kastetmeniz ne anlama gelmektedir? Bunun burjuvazinin yeminli uşakları olmanızdan başka bir izah tarzı var mıdır? Bu sorunların yanıtları gerçekler çarpıtılmadan ortaya konmak zorundadır.

Bu sosyal-şoven güçlerin yanı sıra bir de sözde Kürdistan halkı adına yola çıktığını iddia eden ve kendisine sosyalist, milliyetçi sıfatını takan, ancak sosyal-şoven güçlerin bir kaç elden geçmiş silik bir fotokopisine benzeyen Kürdistanlı bir uşak güruh vardır. Bunlar uşağın uşağı konumundadırlar. Kendi halkları için bir damla kan akıtmaktan çekinirken, emperyalizmin ya da dillerine çokça doladıkları sosyalist kamptan herhangi birisinin bir dediğini iki etmeden yerine getirmenin ilericilik olduğunu sanacak kadar da gafildirler. Onlar ortaçağın o gerici mezheplerinin günümüzdeki tekrarlarıdırlar. Halkımızın muazzam gücüne, onun gerçekten dövüşebileceğine ve zafer kazanabileceğine inançları yoktur. Bir adım atmaktan, bir kurşun sıkmaktan duydukları korkuyu halkımıza malediyorlar. Ama halkımız direniyor ve evlatları kahramanca çarpışıyor. Bu direnme etrafında milyonlar birleşiyor. İşte bu, gerçek anlamda yeniden doğuştur. Onlar yola çıkarken "Doğu" adına çıktılar, Kürdistan'ın ve Kürt halkının adını dahi ağızlarına alamadılar. Bunu provakasyon olarak nitelediler. Aynı şekilde Kürdistan adına direnmeyi de bu şekilde değerlendirip karşı çıktılar. Sosyal-şovenlere olduğu gibi kendilerine de bunlar birer birer kabul ettirilince bu kez, direnişe önderlik eden Partimizin "maceracı, şüpheli" bir örgüt olduğu fikrinde birleştiler. Böylelikle onlar da direniş ve dolayısıyla halk düşmanı olduklarını gözler önüne sermiş oldular. Bunlar tesadüfi olgular değil, yıllardır direnmeye "sol"dan saldıran dolaylı teslimiyetçiliğin ve yüzlerce yıllık ihanetin hortlatılmış biçimleridirler. Türk parlamentosunda konuşan Kürt feodal-kompradorları ile bu güçlerin sözlerini birbirinden ayırdetmenin olanağı yoktur. Kelimelerine varıncaya dek aynı sözleri kullanmaları bir tesadüf olamaz. Kürt hainlerinin elebaşılarından Kamuran İnan, parlamentoda, "*bunlar ezilmeli, teşhir ve tecrit edilmeli*"diye feryat ederken, sesine dışarıdan bunların sesleri karışıyor. Ağızlarının böylesine bir olması esasında maddi temellerinin bir olmasındandır. Aynı kaynaktan gıda alıyor ve aynı amacı güdüyorlar. Öyleyse bunların geçmişten beri "Biz de Kürdistan'ı düşünüyor, onun için yazıyor, çiziyoruz" demelerinin ne anlamı olabilir? Onlar son tahlilde, PKK'nin bağımsız ve özgür düşünce ve eylemine saldırma noktasına gelmekten kurtulamadılar. Bu da göstermektedir ki, bu güçler devletten daha çok direnişin karşısında yeralan, sömürgeciliğin birer "sol" mezhebinden başka bir şey değildirler.

Belirtilen güçlerin son derece karmaşıklaştırdıkları, çığırından çıkardıkları böylesi bir ortamda Partimizin gerçekten büyük çabalar sonucu ulaştığı bağımsız düşüncenin geliştirilmesinin tüm evrelerini incelemenin ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlamak mümkündür. Bu en az politik-eylemsel görevlerimiz kadar önemi olan bir görevdir. Bu silahımıza her zamankinden daha fazla sarılmak ve onu daha da yetkinleştirerek kullanmak başarımızın ana kaynaklarından birisidir. O kolay elde edilmemiştir. O halde kolayca harcanmasına da göz yummamalıyız. Onu usta bir savaşın aracı olarak sonuna kadar kullanmasını bilmeliyiz.

Partimizin tarihi dönemlerinden birisi de, 1977'lerden itibaren kendisine yönelen çeşitli güçlerin saldırılarına karşı programını ilan etme temelinde başlattığı, politik mücadeleyi yükseltme dönemidir. Bu yıllarda yürütülen politik mücadele 1980'lere doğru doruk noktasına çıkarılmıştır. Halkımızın tarihinde ilk defa onun öz çıkarları doğrultusunda ve özgücüne dayalı olarak devrimci politik faaliyetini ilan etme, adını koyma ve yöntemlerini geliştirmenin şanlı dönemidir bu dönem. Bu dönem üzerinde de önemle durulmalıdır. Tarihimize egemen kılınmış yabancı politikalara, onların taçlanmış biçimlerine karşı geliştirilen ve günümüz Kürdistan'ında sömürgeciliğin politik çıkarlarının kurumlaşmış ifadesi olan ekonomik, sosyal ve kültürel devlet kurumlarına, onun partilerine karşı yükseltilen mücadelemiz şanlı bir mücadeledir. Ve biliyoruz ki buna askeri-faşist yönetimle cevap verilmiştir. Yani, karşımızdaki düzen, halkımızın özgür politik gücünün bastırılması için her şeyini ortaya koymak zorunda kalmıştır.

Bu dönem herhangi bir dönem değil, devlete muhalif bir çok gücün olduğu çok çeşitli politik mücadelelerin verildiği bir dönemdi. Evet, o dönemde sağda ya da solda birçok güç devlete muhalif bir konumda yeralıyor görünüyordu. Ama bugün kanıtlanan bir gerçektir ki, susmayan, dinmeyen ve sürekli gelişmesini sürdüren biricik muhalefet, PKK'nin devrimci politik muhalefetidir. Diğerleri neden bugün TC'nin, Kenan Evren'in şahsında faşizmin en alasını diktiği bu ortamda bir grev bile düzenlemiyor, basit bir eylem dahi koymuyorlar? PKK'den başka her şeyini ortaya koyarak savaşan bir başka güç var mıdır? Evet, düzenin sözde yaman eleştiricisi olanlar, bugün Avrupa'nın metropollerinde arz-ı endam etmekten ve orada, PKK karşıtı kutsal ittifaklar oluşturmaktan başka bir şey yapmakta mıdırlar? Onların aktif muhalefetlerinin hedefi cunta değil PKK'dir. Açık ki, bunlara düzenin üstü örtülü savunucuları derken hiçte mübalağa yapmış olmuyoruz. Neden savaşmıyorlar? Güçleri mi azdır, yoksa olanaklar mı yoktur? Asla! Sorun güçlerin azlığı, olanakların elverişsizliği değil, bunların devletçi, TC yanlısı olmalarıdır. Onlar TC'yi düşüncede, ruhen ve politik olarak aşamamaktadırlar, ona boyun eğmektedirler. Onun "sol"daki gölgesi olmaktadırlar. Bu nedenle de ona karşı direnmekten ve zarar vermekten kaçınmaktadırlar. Onlar o ananın küçük yavrularıdırlar. Nasıl ki yavru anayı reddedemez, onsuz yaşayamazsa, bunlar da öyledirler.

Peki PKK bu konumda mıdır? Hayır, PKK başından bugüne kadar TC'nin ve her türden işbirlikçilerinin dayatmalarına karşı isyan etmiştir. Başlangıçta düşüncede ve 77'lerden itibaren de, çok donanımsız da olsa, politik alanda ona karşı koyan ve bunu bugün en şanlı faaliyete dönüştürmesini bilen bir güçtür. PKK'nin politik direnişinin bu tarihi dönemi, halkımıza yüzyıllardan beri dayatılan ve günümüzde de en katmerli bir biçimde 12 Eylül faşist cuntasının dayattığı politikaları, onun anayasasını, partiler yasasını, seçimler yasasını ve diğer her türlü kurumsal işleyişini boşa çıkarmanın, onu bugün en kritik bir noktaya getirmenin başarıldığı bir dönemdir. Bu, bütün sonuçları yaratan örgütümüzün şanlı bir atılımıdır. Halkımız artık kendisi için politika yapıyor, politik bilinçlenmesi ve örgütlenmesini gerçekleştiriyor. Halkımız her yerden fışkırıyor ve büyük bir tutkuyla mücadeleye sarılıyor. Niçin? Çünkü, o eline ilk defa böylesi bir silah aldığını çok iyi biliyor. Halkımız, PKK'nin kendisinin desteği dışında desteğe sahip olmadığını, dört bir taraftan saldırıya uğradığını görüyor. Ama herşeye rağmen PKK'nin yenilmediğini ve direndiğini görüyor. İşte bunun için de ona inanıyor ve uğruna her şeyini ortaya koyuyor. Bolşevikler de dahil, dünyada hiç bir örgüt PKK kadar saldırılara maruz kalmamıştır. Kırk cepheden yöneltilen saldırılara ve kuşatmaya rağmen bugün Partimiz zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Bu neyin kanıtıdır? Halkımızın, kendi öz politik kuruluşunun Partimizce temsil edildiğini görerek onu desteklemesi ve bu desteği giderek büyütmesinin. Aynı şekilde bu, eğer bir halk, öncünün doğru politikası etrafında örgütleniyor ve ayağa kalkıyorsa mutlaka başarıya ulaşacağının da kanıtıdır. İşte Partimizin geçmiş politik direnme yıllarının ortaya koyduğu ders budur.

Partimiz silahlı mücadeleyi ilk defa bugünkü koşullarda ileri boyutlara getirip dayatmıştır. Bugünkü koşullarda politik direnmesini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde somutlaştırarak ilan etmiş ve ete kemiğe büründürmenin eşiğine kadar getirilmiş, buna askeri alanda da HRK ile karşılık vermiş ve 77'lerden bu yana geliştirdiği silahlı mücadelesini bugün hiç kimsenin hafızalarına sığdırmayacağı kadar geliştirerek özellikle de 15 Ağustos atılımından itibaren onbeş ayı geçkin ve gittikçe gelişen şanlı bir dönemi yaratma kahramanlığını göstermiştir. Hiç bir Kürt isyanında direnme bu kadar uzun süreli olmamıştır. Bedirhan'dan Ubeydullah'a, Şeyh Sait'ten Seyit Rıza'ya kadar tüm bu önderliklerin geliştirdikleri isyanların hepsinin ömrü bir kaç aylıktır. Bir iki ordu seferi ile önderliklerin bir kısmı teslim alınmış, diğerleri de idam edilmişlerdir. Ama bu kez durum farklıdır. Başlangıçta bizim durumumuz da öyle

değerlendirildi: "*72 saatte bitireceğiz. Güneş Operasyonu ile hepsini ele geçireceğiz*" dediler. Ama 15 Ağustos'un 1. yıldönümünde savaşçıların da, eylemlerin de sayısının arttığını itiraf etmek zorunda kaldılar. Eylemlerin 15. ayında ise gelişmeler çok daha üst boyutlara çıkmıştır ve giderek boyutlanmaktadır.

Partimizin 8. kuruluş yılına girdiği bugün geçmişte kalan mücadele yıllarına baktığımızda ortaya çıkan gerçeklik, bu kadar genç ve donanımsız olmasına rağmen TC'ye ve emperyalist sömürü sistemine ve onların her türden ideolojik, politik ve pratik dayatmalarına karşı en çok direnebilen, eylem koyabilen, birlik geliştirebilen ve bunu da öz gücüyle ve halkımızın bağrında gerçekleştirebilen şanlı bir örgüt gerçekliği ve onun şanlı atılımıdır. Yaşanan dönem bugüne kadar hep başkalarına askerlik yapan ve onlar için savaşan halkımızı, kendisi için ordu kuran ve savaşan bir halk konumuna getiren bir dönemdir. HRK birimleri halkımızın kurtuluş ordusunun çekirdekleridirler. Henüz bunun ilk ve hatta ilkel biçimleri de yaşanıyor olsa bundan çıkarılacak sonuç, halkımızın kendisi için örgütlenmeye ve asker olmaya karar vermiş olduğudur. Militanlarımız halkın komutanları olmaya karar vermişlerdir. Savaşıyorlar ve bu savaşın grup aşamasından bugüne kadar dokuz yıla yakın bir süre elde silah sürdürülmesi ve 15 Ağustos'tan bu yana da resmen ulusal kurtuluş savaşı şekline bürünmesi son derece büyük önem taşımaktadır. Bugün Kürdistan adına ilk kez kendi özgücüne dayalı olarak gelişen, düşmanın muazzam teknik ve sayısal üstünlüğüne karşılık ayakta kalabilen, direnebilen ve bunu da bu kadar uzun bir süre devam ettirebilen bir parti ve bu partinin ayağa kaldırdığı bir halk gerçekliğine ulaşılmıştır. Bu olgu ne kadar yüceltilse ve ne kadar üzerinde durulsa yeridir. O halde Partimizin silahlı mücadelesini ve bunun somut ifadesi olan HRK olayını en az ideolojik-politik kalkış kadar büyük bir önem ve dikkatle değerlendirmek gereklidir. İdeolojik kalkışımız bugün en güçlü yazılı ve sözlü belgelere kavuşturulmuştur ve hiç bir partiye nasip olmayacak denli zengin bir ideolojik ve politik birikimimiz vardır. Bugün ise bu kazanımlar artık bir orduya dönüştürülmüş ve bunların iç içeliğinin nasıl sağlanacağı ortaya konmuştur. PKK, ERNK ve HRK silahları Kürdistan halkının öz çıkarları temelinde ve saygı duyulacak bir biçimde yaratılmış ve bütün bunlar Partimizin çok kısa yakın geçmişine sığdırılmıştır. Bu onurlu ve şerefli bir dönemdir ve yaratılan değerler de zaferin temel güvencesidir.

Ancak geçmişten bugüne atılan bu güçlü adımlar ve yaratılan değerler öyle kolay bir şekilde gerçekleşmemiştir. Bu hiç bir zaman akıldan çıkarılmaması gereken bir noktadır. Partimizin mücadele yılları değerlendirilirken tüm zorluklar ve içinde bulunulan koşullar gözönüne getirilmelidir. Ancak o zaman yapılan çıkışın tarihsel karakteri ve anlamı bilince çıkarılabilecektir. Her şeyden önce koşullarımız herhangi bir ülkeninkinden çok farklı koşullardır. Ve elbette ki bu zeminde şekillenen bir parti ve mücadelesi de herhangi bir diğer parti ve mücadelesinden farklı olacaktır. Bizim mücadelemiz hiçbir ülkeninkine benzememektedir ve yine halkımızın durumu son derece kendisine has bir durumdur. Bu durum elbette ki kendisini mücadeleye de yansıtacaktır. Nitekim bizim koşullarımızda yaratılan kahramanlıklar bile çok daha farklı ve derin anlamlarla yüklüdür.

Bütün bunlar çok iyi bilince çıkarılmak zorundadır. Bu yapılmaksızın parti gerçekliğimiz gereğince kavranamayacaktır. Parti gerçekliği kavranmadan da parti mensubu olunamayacağı ve onun önümüze koyduğu görevlerin başarılamayacağı açıktır. O halde, eğer görevlerimizi başarmak istiyorsak, tarihimizin olumlu yönden çözümlenmesinin ifadesi olan parti olgumuzu her zamankinden daha fazla bilince çıkarmak zorundayız. Hatta bununla kalmayarak onu aynı zamanda uygulamaya da geçirmek zorundayız. Bu bir şiardır, her dürüst PKK'linin tüm nefesini onun başarısına adayacağı ve tüm gücüyle haykıracağı bir şiar. Bunun, PKK'liliğin vazgeçilmez bir vasfı, bir ilke olduğu bilinciyle yaşanmalıdır. Her yönüyle PKK'lileşmek, öncünün PKK'lileşmesi, militanın partilileşmesi diyoruz buna. Ve bu henüz bitmiş bir olay değildir. Sözünü ettiğimiz, Kürdistan halkı gibi gittikçe kendisine gelen ve daha da gelmesi gereken, yücelmesi ve büyümesi gereken militandır. Şu gerçeği bir kez daha vurguluyoruz; militan büyüdükçe halkımız ve ülkemiz de büyümektedir. O halde, militan sınırsız bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Duygularıyla, düşünceleriyle ve davranışlarıyla kahramanlar yaratalım derken, kastettiğimiz bunların şahsında halkımızın yarınki büyüklüğünü yaratmaktır. Bunun çok anlaşılır ve gerekleri mutlaka yerine getirilmesi gereken anlamlı bir amaç olduğu açıktır. Bu vazgeçilemez ve emredici bir gerekliliktir.

Bu amaca ulaşabilmek için herşeyden önce, Parti tarihimizin, ilk düşünce tohumlarının toprağa saçılışından bugünlere gelininceye dek, derinliğine özümsenmesi şarttır. Bu gerçekleşmeden PKK'li olunamaz. Henüz pırıltı halindeki düşünceler Kürdistan adına nasıl oluştu, kendisine yer bulmaya çalıştı? Düşman bile bugün bu soruların cevabını bulmaya çalışıyor. Açık ki, bu düşüncelere sahiplik edenler ondan çok daha fazla bu cevabı arayacak ve özümseyeceklerdir. Gerçek PKK'li, adım adım nasıl geliştiğimiz, bu gelişmenin her anının özelliklerini çok iyi bilen ve bunu bildiği oranda da güçlenebilen kişidir. Kendisini aldatmayan, gerçekler konusunda mükemmel bilgiye sahip olan ve bu temelde de mükemmel davranışlara ulaşabilendir PKK'li.

Partimizin ana dönemeçlerini daha önceki birçok yazıda dile getirdik. Geçmiş kuruluş yıldönümlerinde ve Partimizin birçok değerlendirmesinde ayrıntılı olarak üzerinde durduk. Burada üzerinde tekrar durmayacağız. Bizim için tamamen birer talimat olarak karşılanması gereken bu değerlendirmeler geçerliliğini korumaktadır. Bunlar günümüzdür, geleceğimizdir. Yani kısacası oluşumumuzun ta kendisidir. Güncel ve bizzat yaşanan olgulardır. O nedenle de kavranması gerekmektedir. Kavramak derken, kastedilen aynı zamanda uygulamadır. Bunlar birbirlerine etle-tırnak gibi bağlıdırlar.

Unutmayalım ki, Parti dönemeçlerinin her biri halkımızın o düğüm düğüm olmuş binlerce yüzyılının çözülmesi hareketidir. Partimiz her yıldönümünde bu kördüğümlerden birisini çözüme kavuşturan, bunun uğraşı içinde olan bir Partidir. Bugüne kadarki tarihimizi, Parti tarihimizin bünyesinde çözmekte, onu gittikçe olumlu yönde ilerleyen bir tarih biçiminde yenilemekteyiz. Sürekli başaşağıya giden halkımızın kölelik tarihi Partimizin tarihi ile pike uçuşu yapan bir bombardıman uçağının yükselişine benzer tarzda hızla yükselmektedir. Evet, dikine iniş ancak PKK şahsında dikine bir çıkışla karşılanabilmiştir. Bu gerçeği ve bunun zorunluluğunu iyi kavramak ve dolayısı ile sarsılmamak gerekir. Başlar dönmemeli, yürekler durmamalıdır. Çağımıza, bir anlamda "uçak çağıdır" da denilir. O nedenle biz Partimizin çağın hızına ulaşmasını isterken herhangi bir hız değil böylesi bir hıza ulaşması gerektiğinden bahsediyoruz. Kısaca bu, yüzyılların hesabını çok kısa bir süre içerisine sığdırarak görmek demektir. Ya bu görev yerine getirilecek, ya da yine aynı kısa sürede boğulunup gidilecektir. Bu, aynı zamanda Parti tarihimizin de başta gelen bir özelliğidir ve bu hesap kısa tarihimiz içerisinde başarı ile görülmüştür. Direnenleriyle, mahkumlarıyla ve bunların zirvesi olan şehitleriyle yaratılan geçmiş yılların her biri zaferi gittikçe yakınlaştıran ve herşeyi yeniden yaratan gelişmelerle dolu yıllar olarak algılanmalı; böyle kavranmalı ve böyle yaşanmalıdır derken çok önemli gerçeklerimizden bahsediyoruz.

Bu yıllarda ısrarla dile getirdiğimiz "**kişilikler yetkinleşmeli, özeleştiriler köklü yapılmalı, dar politikacılık aşılmalı ve ideolojik yetkinleşme sağlanmalıdır!**" çağrılarını elbetteki boşuna yapmadık. Devrimci politikada halkın hayati çıkarlarının somut bir ifadesi olan politika anlamında güç olalım derken, yüzyıllardan beridir elimizden alınmış olan ve şimdiye dek hep düşmanın ve işbirlikçilerinin çıkarlarına uygun işletilmiş olan bu ince sanatı artık halkın ve ülkenin çıkarları için kendimiz kullanalım diyoruz. Politik gelişme yıllarından bahsederken, yılların bu özelliğinden ve bunun politikamızdaki şekillenişinden bahsediyoruz.

Parti politikamızın tüm yönleri ile kavranması demek, bu özelliklere sahip olan geçmiş yıllar içinde parti çizgisinin tüm oluşumunun, tarihsel, toplumsal ve siyasal temelinin, çağla ilişkilerinin ve geleceğe yönelim tarzının derinliğine kavranması demektir. Fakat politik yetkinlik açısından bu, tek başına yeterli değildir. Bununla birlikte aynı zamanda güncel pratik politikada; yani ezilmesi gereken tüm güçlerin başında yumruğun nasıl patlatılması gerektiği, örgütle, silahla, ilişkiyle, eylemle, düpedüz çıplak yürekle nasıl savaşılması gerektiği konusunda, kısaca taktik sanatta da ustalaşmak gerekir. Fakat Kürdistan halkının bu sanata ulaşması günümüze dek engellenmiştir. O nedenle de halkımız döğüşmesini bilmeyen, sürekli yumruk yiyip sendeleyen boksöre benzer bir durumdan ve başkaları için savaşan asker olmaktan uzun süre kurtulamamış, kendi öz çıkarları için savaşım yürüten bir halk haline bir türlü gelememiştir. Günümüzde PKK önderliğindeki halkımız geçmişteki bu olumsuz duruma rağmen sözü edilen duruma oldukça yaklaşmıştır. Aynı zamanda halkımızın taktik ustalığa ulaşmasını ifade eden bu durum, son derece önemlidir. Bu büyük bir kazanım olarak görülmeli ve Parti daha ileri hamleleri başlatırken ulaşılan bu gelişmeyi dikkate almak, bunu yeterince değerlendirmek zorundadır.

Parti militanları politik çizgiyi oluşturan strateji ve taktik düzeyimizi derinliğine kavramalı, Partimizin kazanımlarını iyi özümsemeli ve darlıkları aşmalıdır.

Yüzyılardan beridir politikasızlığın yaşam olarak dayatıldığı bir halk gerçekliği üzerinde yükseliyoruz. Bu nedenle devrimci politika üretmek ve pratik politikada güç haline gelmek kolay değildir. Her şeyden önce buna yol gösterecek olan bir ideolojiye gereksinme vardır. İşte çağımızın o en ilerici ideolojisi olan bilimsel sosyalizmi kendi koşullarımıza uyguladık. Bu ideolojiyi tüm yaratıcılığıyla ülkemize maletmeye çalıştık. Ama bu ideoloji bile bugün gerek sağdan ve gerekse soldan, sosyalizmin ülkesinde bile çeşitli sapmalara uğratılmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketleri saflarında da yine bu yönlü yoğun çabalar vardır. Bu nedenle bütün bunlara karşı ideolojik yetkinlik ve yaratıcılığa sahip olmak gerekir. Bu konuda en basit bir dogmatizme düşmenin bile birçok olumsuz gelişmeyi birlikte getireceğini unutmamak gerekir. Gerçekten de ideoloji eğer politik koşullarla doğru bir biçimde kaynaştırılmazsa bir halkın kurtuluşuna kılavuzluk etmesi bir yana, onun ciddi bir engeli haline gelmesi kaçınılmazdır. Elbette ki devrim ideolojik dogmalarla gerçekleştirilemez ideolojinin politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda tüm pratik adımların önünü aydınlatması, hataları azaltıp, kayıpları gidermesi ve böylelikle de başarı hanesini sürekli arttırması gerekir. Bu anlamda ona gereken rol yeterince verilmeli ve bu rolü yerine getirmesi sağlanmalıdır.

Partimizin geçmişte bu konuda ortaya çıkan yetersizlikleri hiç bir bahaneyle mazur görülmemeli, gösterilmemelidir. Bunun yol açtığı olumsuzluk ve kayıpların etkileri günümüze dek yaşanmaktadır. Bu nedenle Parti saflarımızda ideolojik-politik yetkinlik sürekli geliştirilmeli ve bu bir özelliğimiz olmalıdır.

Partimiz gelinen aşamada sözü edilen bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesini zorunlu görmektedir. Bunun ölçüleri ortaya konulmuştur. Bunlar, özümsenmeli ve böylelikle yetkinleşme sağlanmalıdır. Gerçek PKK'liliğin vazgeçilmez bir ölçütünün de bu konuda yetkinleşme olduğunu bilmek gerekir.

Partimiz 8. kuruluş yıldönümünü şanlı Ağustos atılımının giderek yükselen eylemliliğiyle karşıladı ve denilebilirki bu yılı, tarihimizin en şanlı yıllarından birisi haline getirdi.

15 Ağustos atılımının anlamını çok iyi kavramak gerekir. Bu, ne yalnız ilk günün birkaç eylemi ve ne de ilk yılın eylemlerinin bilançosu olarak görülebilir. Yine bu atılım ne de sadece eylemlerde yapılan hatalarla değerlendirilebilinir. Sorun tarihimizin bu yılının nasıl yaratıldığıdır. Bu yıl tükenmiş ama zorba bir rejime karşı böylesi bir pratiğin mutlaka yaratılması gereken bir yıldı. Bu anlamda da hayati bir öneme sahipti ve eğer gereği yerine getirilebilirse çok şeyler kazanılabilecekti. Parti açısından da bu yalnız kendisinin öz eseri olan 15 yıllık mücadele pratiğinin tüm olumlu sonuçlarının değerlendirmesini sağlayacaktı. Kısaca tarihimizin birçok ilmeğinin artık sökülüp atılması; yine güncel birçok kölelik bağlarının, ajanlığın ve umutsuzluğun karşılanması bu yıldaki direnmelere bağlıydı.

Bu yıllarda gerçekten Partimize yakışır ölçülere varan kahramanlık örneklerine tanık olundu. Ülkemizin hemen her doruk noktasından, bölgesinden, köyünden ve kentinden ses verdik. Her sınıf ve tabakaya yankıda bulunacak özgürlük silahlarını konuşturduk; hainleri, işkencecileri ve despotları cezalandırdık. Eğer örgütümüze verdiğimiz söze, bizim için emin ve üyeliğimizin temel şartı olan ilkelerine ihanet etmeyecek idiysek, bu yılda böylesi bir direnişi mutlaka yaratmak zorundaydık. Bu temelde yaratılan direniş tarihimizin birçok sorununun çözümünü ortaya koymuştur. Bu yılda yaratılan direniş halkımızın kurtuluş yolunu derinleştirmek ve bu yolda kararlılığı pekiştirmekle kalmamış; hangi çaba, hangi üslup ve hangi yeni atılımlarla bu mücadelenin zafere götürülebileceği gerçeğe en yakın bir biçimde sergilenmiştir. Özgücümüzle ayağa kalkabilir miyiz, ne kadar mesafe katedebiliriz? Pratiğin kendisi en mükemmel teoriden daha fazla olarak bugün buna cevap vermiştir. Hainler ve işbirlikçiler daha şimdiden kaçacak delik aramaktadırlar. Uzun yüzyıllar efsane haline getirilmiş olan Türk askerinin kofluğu bugün tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Ve bunlar henüz savaşın ilk adımlarında ortaya çıkan küçük ve sıradan gelismelerdir. Eğer halkımızın her evladını ülkemizin yüce dağlarına ulaştırır, partizanları arasına yerleştirirken, her kentin yollarına fedailer dikersek ve yine tüm köyleri ve kentlerinin etrafını sığınaklar ve pusularla doldurursak, sömürgecilerin bu topraklarda yapacakları hiç bir şeyleri kalmayacak ve terkedeceklerdir.

Halkımız bugün bu sürece girmiştir. Bunun sadece mümkün olduğu değil zorunlu olduğu da gelişmelerle ve dayatıcı güncel gerçeklerle artık ortaya çıkmıştır. Savaşın bir yaşam tarzı olarak benimsenmesi gerektiği ve o kılıç erbablarının ülkemizi talan ederken ortaya koydukları savaş tarzını karşılayacak, bunu ortadan kaldıracak bir üslupla savaşılması gerektiği artık önemli oranda kavranmıştır. Her türlü yaşam güvencesinden yoksun ve her türlü karanlığın girdabına sürüklenmiş olan halkımızın kurtuluşu için budan başka bir yol da yoktur. Açık ki, halkımız bugün bunun bilincine bütünüyle ulaşmış olmaktan henüz uzaktır ama, böylesi bir yola girilmiştir diyoruz.

Halkımız tarihini artık bu biçimde yapacaktır. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve HRK ile bunun temelleri atılmaktadır. Halkımız artık bu biçimde savaşacak ve bu biçimde kazanacaktır. Attığı bu ilk adımlarla O, umudu ve giderek zaferi yakalamıştır. Bundan vazgeçmek gibi bir gaflete elbetteki düşülemez.

Evet bayrak direğe çekilmiştir. Bu büyük bir olaydır ama, sadece bir başlangıçtır. Bu konuda ham hayallere kapılınmaması gerekir. Sorunlar bütün ağırlığıyla ortadadır. Bunların giderilmesi için büyük bir çaba sergilenmesi gerekir. En başta öncü herhangi bir biçimde değil, artık o milyonların başında ve her geçen gün açtığımız bayrak altında saflaşan ve hücuma kalkan bir halkın başında yer alabilecek bir tarzda kendini hazırlamalı ve yetkinleştirmelidir. Eskinin o çok hata yapan, çok fire veren ve çok yetersiz, sistemsiz öncüsüyle geleceğe yürünemeyeceği artık anlaşılmıştır. Eğer o öncü kendisini aşmamış haliyle halkın başına dikilecek olursa peşinen kabul etmek gerekir ki, felaketlerin en büyüğü kendi ellerimizle halka dayatılmış olacaktır. O nedenle de öncümüz halkın yetkin bir komutanı haline gelmek için elinden gelen herşeyi yapmak zorundadır. Partimiz bir genel kurmay olmanın tüm bilincini ve ustalığını kendisinde somutlaştırmalıdır. Ve işte militanlarımız böylesi bir kurmaylığın fertleri olduklarının bilinciyle hareket ederek, halkımızın her düzeydeki en iyi komutanları olmak için çaba sarfetmelidirler.

Halkımızın artık hertürlü tehlikeye açık bırakıldığı zaman geçmiştir. Her gelip geçenin bir darbe vurduğu ve bir oyun oynadığı dönemler artık dirilmemecesine tarihe gömülmüştür. Halkımız artık sahipsiz değildir. Ve işte bu her düzeyde halka komutanlık etmenin zorunluluğunu içeren komutan olmak yalnızca birkaç maddi silaha ve savaşçı birliğe hükmetmek demek değildir. Halkın ruhunu yenilemeyi, bilincini aydınlatmayı ve onu her türlü düşkün ruh belirtisinden ve bulanıklıktan kurtarmayı bilmek ve bu konularda gelişebilecek tüm olumsuzluklara karşı büyük bir mücadele ruhunu ve gücünü sergilemek demektir. Bilinç, örgütlenme ve denetleme ile büyük bir uyanıklık ve mücadele ruhu içinde halkın etrafında örülecek koruyucu duvarlar ve üzerine gerilecek çadırı her türlü fırtınaya dayanıklı, yine her türlü darbeye karşı ayakta durabilecek sağlamlıkta örmek ve germek gerekir. Bunun örgütlenme planındaki ifadesi köyde milis köy komiteleri, dağda gerilla, kentte parti

Devamı Syf: 23'te

Dersim Gerçekliğinde "Özel Savaş", İnkarcılık ve İhanete Karşı Gelişen Eylemlerimiz Devrimci Onuru Yüceltiyor

DERSİM ŞEHİTLERİ ONURUMUZDUR!

Baştarafı Syf: 1'de

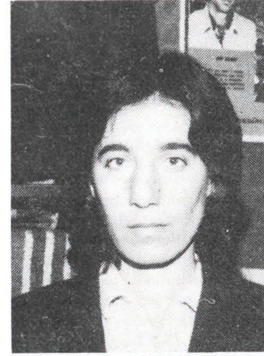
beler vurarak şehit düştüler. Devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelenin her alanda kıyasıya sürdüğü ve Dersim özelinde bunun daha da yakıcı boyutlara ulaştığı, Dersim'in özel savaşın çeşitli yöntemleri ile ulusal kurtuluş direniş savaşımızın boğulması için bir sıçrama tahtasına dönüştürülmek istendiği bir dönemde bu yoldaşlarımız tarafından sergilenen görkemli direniş çok derin anlama ve hayati öneme sahiptir. Bu direnişlerin büyüklüğü ancak tarihsel ve güncel gerçekler ışığında ele alındığında kavranabilecek, layık oldukları değer o zaman gereğince verilebilecektir.

Dersim'in tarihte sahip olduğu direnişçi yer bilinmektedir. 1938 Dersim isyanının doruğa ulaştırdığı direnişçi ruhun yüceliği, sömürgeciliği nasıl tehdit ettiği ve bu ruhun ebedi olarak tarihe gömülmesi için Dersim halkının daha doğmamış bebeden 70'lik ihtiyara kadar, nasıl kılıçtan geçirildiği, süngülendiği ve dört bir tarafa savrulduğu tüm çabalara rağmen bilinçlerden silinebilmiş değildir. Ancak Dersim'in, özellikle tasfiyeci kemalist sol ve provakatörler tarafından, sürekli gözlerden gizlenmeye, üstü örtülmeye çalışılan bir gerçekliği daha var. Sömürgeci egemenliğin ve kemalist ideolojinin en çok nüfuz ettiği bir alan olma gerçekliği. Bu, Dersim'in direnişçi gerçekliğine doğrudan bağlı olan, ona bir tepki biçiminde ve sistemli politikalar sonucu geliştirilen bir gerçekliktir. Bunun nasıl yaratıldığını anlayabilmek için Dersim isyanı sonrasında Dersim üzerinde uygulamaya sokulan sömürgeci politikalara kısaca gözatmak gerekecektir.

Dersim isyanının kanlı bir şekilde bastırılması ardından sömürgeciler, kalan direniş liderlerini de darağaçlarında katlederler. Ardından yaygın bir şekilde sürgünler başlar ve binlerce Dersimli, Türkiye metropollerine göç ettirilir. Artık Dersim sömürgeciler için üzerinde rahatça at oynatabilecekleri bir alan durumundadır. Genel valisiyle, kışlalarıyla, askeri ve polisiyle tam bir koloni yaratılır. Bundan sonra artık yapılması gereken, kılıç zoruyla sağlanan düzenin eğitim kurumlarıyla sağlama bağlanması, beyinlere de nüfuz edilmesidir. Bu amaçla yaygın olarak okullar inşa edilir. Bunların büyük bir kısmı yatılı bölge okullarıdır. İsyan sırasında aileleri katliamdan geçirilen kimsesiz bebeler bu okullara doldurulur ve Osmanlı döneminin devşirmelerine taş çıkartacak bir şekilde beyin yıkama sürecine sokulurlar. Her biri kendi öz kimliği ve tarihinden koparılarak Türk kültürü ile bezenmiş ve Türkleşmiş kişiler haline getirilirler. Katliamın yaraları bile henüz iyileşmemişken bunlar, Türk tarih bilinci ve Türklük şuuru ile bezenmiş, sadık birer kemalist haline getirilirler. Giderek bu politika derinleştirilir, yaygınlaştırılır ve bu kurumlarda yetişen devşirmeler, toplum içine salınarak beyinlerindeki zehiri tüm topluma taşırmaları sağlanır. Bununla da yetinilmez, eğitim kurumlarını tamamlayacak diğer sömürgeci kurumlar da yaratılarak Dersim'de Türk egemen sınıflarının küçük bir maketi yaratılır. Tampon bölge olarak seçilen Dersim üzerinde yıllarca özel savaşın en ince politikaları titizlikle ve özenle hayata geçirilir ve istenilen amaca ulaşılmaya çalışılır. Kürt ulusunun eritilmesi planı Dersim'de yürürlüğe konulan bu özel savaş yöntemleriyle önemli oranda aşama kaydetmiş ve Dersim sömürgecilerin gözbebeği haline gelmiştir. Artık bu

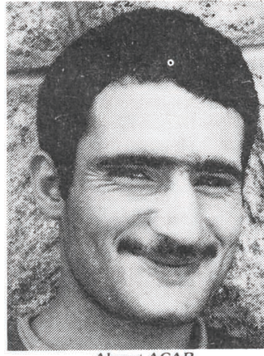

Aydın GÜL

Azime DEMİRTAŞ

Rahime KAHRAMAN

Çiçek SELCAN

Celal AŞKIN

Ahmet ACAR

Yusuf KUŞ

örneğin tüm Kürdistan'a egemen kılınmasıdır amaçları.

Dersim yalnızca sömürgeciliğin değil, Kemalizmin her türden uzantısı anlayışların da çiçek açtığı bir alan olmuştur. Özellikle cunta öncesi dönemde sosyal-şövenizmin en çok gelişme kaydettiği bir alandır. Bu şaşırtıcı da değildir. Gıdasını Kemalizmden alan, mezhep ve milliyet çelişkilerini körükleyerek taban bulabilen ve ulusal inkarcılık temelinde doğan sosyal-şovenizm elbetteki Hakkari, Siirt vd. yurtseverliğin derin olduğu, Kemalizmin ve kapitalizmin tahribatlarını fazla yaşamamış alanlarda taban bulamazdı. Nitekim bu güçler sözkonusu alanlara el atma gereğini bile duymamışlardır. Dersim üzerinde yoğun olarak durmalarının bir diğer nedeni de, sömürgeciliğin bu alanda yaratmış olduğu statüyü korumak istemeleridir. Amaç, bu alanı tutarak Kürdistan'ın diğer alanlarını etki altına almak, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmada burayı bir sıçrama tahtası olarak kullanmaktır. Dersim'in önemli coğrafik yapısı da bu amaca hizmet edecek niteliktedir. Silahlı mücadeleye üs teşkil edebilecek dağlık alanlara sahip olmanın yanısıra Kürdistan'ın Kuzeyi ile Güneyini birbirine bağlayan bir kapı konumundadır. İşte bütün bu niteliklerinden dolayı Dersim, sömürgeciliğin, sosyal-şovenizmin ve günümüzde de provakasyonun üzerinde en çok oynadığı bir alandır.

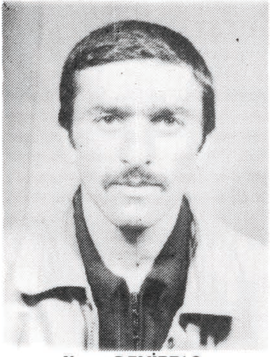
Dersim'in geçmişteki direnişçi yapısını ve günümüzdeki önemini iyi değerlendiren Hareketimiz, henüz grup aşamasındayken Kürdistan'a taşırıldığında ilk el attığı alanlardan birisi Dersim oldu. Aydın gençlik arasında propagandası yapılan ulusal kurtuluşçu düşünceler, kısa sürede benimsendi ve giderek bu gelişme sosyal-şoven örgütlerin yıllardır varolan hegemonyasını tehdit eder oldu. Sömürgeciler için de büyük tehlike teşkil eden bu durum karşısında suskun kalınması beklenemezdi. Nitekim 1978 ortalarında Hareket içinde ortaya çıkan "Tekoşin" isimli ajan örgütlenme ile bu alana el atıldı. Klasik bir polis taktiği olan ve toplumda geçmişten beri yaygınlaştırılmaya çalışılan, kadın-erkek ilişkilerini dejenere etme yöntemi Hareket içinde de hayata geçirilmeye çalışıldı, ancak farkedilerek etkisizleştirildi. Bu dönemden başlayarak "Aydınlık", "HK" gibi sosyal-şoven örgütlenmelerin yoğun saldırıları başladı. "Aydınlık" gazetesi sayfaları yoğun küfür, karalama ve ihbarlarla dolup taşarken, diğer yandan "HK"nin birçok yoldaşımızın katledilmesiyle sonuçlanan silahlı saldırıları yoğunlaştı. Aslında bu saldırılar, 1977 başlarında Aydın GÜL yoldaşın aynı örgüt tarafından Dersim'de alçakça katledilmesi ile başlamıştı. Giderek yoğunlaştırılan bu ve benzeri saldırılardan amaç, Hareketimizin bu alanda örgütlenmesinin önüne geçmek, üstü küllendirilmiş olan ulusal kurtuluşçu ruhun yeniden alevlenmesini engellemekti. Sömürgecilerin de istediği buydu ve bu amaca ulaşmak için çeşitli güçleri doğrudan veya dolaylı yollardan saldırtmaktan ve ince özel savaş yöntemlerine kadar her yola başvurdular.

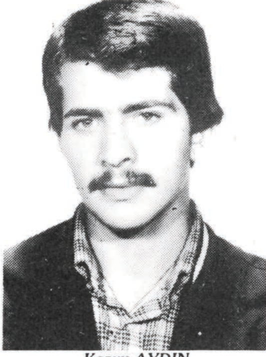
Sömürgecilerden ve uşaklarından gelen saldırılar ne kadar üst boyutlara sıçratılırsa sıçratılsın artık önüne geçilemeyecek bir süreç başlatılmış ve ulusal kurtuluşçu direnişçi ruh yeniden alevlendirilmişti. Kemalizmin öldüremediği beyinler, Partimizin devrimci ideolojisini özümseyerek onu tüm Kürdistan halkına maletmek için yoğun bir mücadele içine girdiler. Kemalizme, sosyal-şovenizme ve inkarcılığa karşı tavizsiz bir savaş yürüttüler. Bu mücadele içinde onlarca yiğit parti kadrosu ve sempatizanı şehit düştü. 12 Eylül faşizminin imha saldırıları altında, bu direnişçi özün ne kadar köklü olduğu ve Dersim isyanı ruhunun bir daha sönmemek üzere yeniden ve modern temellerde canlandığı daha da net bir şekilde ortaya kondu. Daha önceleri Aydın GÜL, Ahmet ACAR, Celal AŞKIN, Yusuf ve Hasan KUŞ yoldaşların şerefle taşıdıkları direnme bayrağı bu dönemde Kazım AYDIN, Metin YILMAZ, Murat YÜKSEL, İbrahim KAPLAN, Hüseyin TAŞCAN, Seyfi DOĞANAY ve Azime DEMİRTAŞ yoldaşlar tarafından daha da yükseklerde dalgalandırıldı; Kemalizmin çağdışı ve çürümüş bayrağı yere indirilerek yerine yeniden doğuş ve direniş bayrağı çekildi. Bu yoldaşlarımızın akan kutsal kanı, Dersim katliamında dökülen halkımızın kanı ile bütünleşerek toprağı suladı, besledi ve kurtuluşun tohumlarını yeşertti.

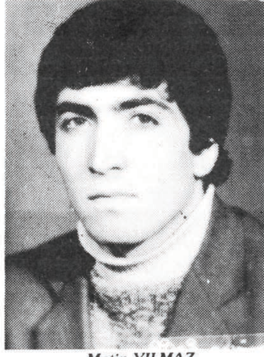
15 Ağustos 1984'de Kürdistan'da açılan yeni safha yansımasını elbetteki Dersim'de de bulacaktı. Partimizin bu şanlı atılımını Dersim'e taşıran yoldaşlarımız, sömürgeci zor ve yozlaştırma kurumlarına, ajan-muhbir yapıya ve ihaneti yeniden hortlatmak isteyen hainlere peşpeşe ağır darbeler indirdiler. 1985 Bahar Atılımı ile birlikte eylemlerine hız verdiler. Yoğun bir ahlaksızlık yayma politikası ile ulusal kurtuluş mücadelemizin temellerini dinamitlemek isteyen sömürgecilerin Dersim'de yaygın olarak oluşturdukları fuhuş yuvalarından birisi olan "Ana Fatma", düzenlenen bir saldırı ile yerle bir edildi ve sömürgecilerin bu politikasına önemli darbeler vuruldu. Dersim merkezinde karakol olarak kullanılan Ziraat Okuluna, Çiçekli köyü karakoluna, Ovacık, Çemişgezek ve Hozat'ta çeşitli karakollara baskınlar düzenlenerek sömürgecilere ağır maddi ve manevi darbe vuruldu. Dersim merkezinde ve Munzur çayı üzerinde polis otoları taranarak birçok işkenceci polis cezalandırıldı. Onlarca ajan ve muhbire halkımıza yaptıkları ihanetin cezası canları ile ödetildi.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin Dersim özgülündeki bu gelişmesi karşı faaliyetlerin de yeniden hızlanmasını doğurdu. Sömürgeci faşist Türk cuntası özel savaş yöntemlerine yeniden ağırlık vererek yoğun bir çürüme ve yozluk geliştirmenin yanısıra ihaneti örgütleme faaliyetine de hız verdi. Cezaevlerinde oluşturulmuş olan "Genç Kemalistler Birliği" ihanet örgütünün başına Dersimli unsurlar getirilerek ve bunun dışarıda da bir uzantısı oluşturularak, Dersim ihanetin merkezi haline getirilmek istendi ve halen de bu doğrultuda alçakça çabalar sürdürülmektedir. Özellikle devrimcilerin ailelerine el atılarak çeşitli tehdit, baskı ve vaadlerle ajanlaştırılmaya ve onlar eliyle cezaevlerinde ve dışarıda direnen çocukları teslim alınmaya çalışılmaktadır. Bu doğrultuda belli kazanımlar da elde edilmiş bulunmaktadır. Mezhep ve şive farklılığı kullanılarak Dersim, Kürdistan bütünlüğünden ayırmaya ve ona karşı bir üs haline getirilmeye çalışılmaktadır. Kemalizmin ve sosyal-şovenizmin geçmişteki ve günümüzdeki tahribatları da bu tür komplolar için ortamı elverişli kılmaktadır.

Bu hedefe ulaşmak amacıyla cunta sonrası dönemde başkenti Dersim olarak tesbit edilen bir "Alevistan" kurmak için "Alevistan Kurtuluş Hareketi" adlı bir MİT örgütlenmesi teşkil edilmiş, bu örgüt, yaygın propagandalarla Dersim halkının mezhep farklılığını sömürmeye ve onu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden koparmaya çalışmıştır. Dersim üzerindeki en büyük komplolardan birisini de Hareketimizi tasfiye amacıyla ortaya çıkan provakasyon oluşturmuş, bu ihanet çetesi özellikle Dersimli kadro ve sempatizanlar üzerinde oynayarak sömürgecilerin mevcut amaçlarını gerçekleştirmeye çaba sarfetmiştir. En büyük dayanağını Kemalizmin beyinlerde yarattığı etkilerden alan provakasyon bu etkileri canlandırmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı maddi bir güce dönüştürmek için çok sinsi ve alçakça planlar yürürlüğe koymuş, halkımız ve kadrolar üzerinde en küçük bir nüvesi de kalmış olsa bu etkileri tüm bünyeye egemen kılmaya uğraşmıştır. Partimizin bu etkilere karşı savaşımını, halkımızı ve kadroları uyarmasını ve Dersim özgülünde düşmanın bilinçle yarattığı yukarıda değindiğimiz sosyal ve kültürel yapıdan güç alarak dayattığı ihanete karşı halkımızı uyanık olmaya ve savaşmaya çağırmasını alçakça demogojilerle tersyüz ederek Dersimlileri, Hareketimize karşı şartlandırmaya ve kendi amaçlarına hizmet ettirmeye çalışmıştır ve halen de en iğrenç tarzda bu politikasını sürdürmektedir. Bu politikasını hayata geçirirken provakasyon, "Partimizin Dersim'i ihanet merkezi, tüm Dersimlileri de hain olarak nitelendirdiği, Dersimli kadrolara güvenmeyip cezalandır-

Kazım DEMİRTAŞ

Kazım AYDIN

Metin YILMAZ

Murat YÜKSEL

Seyfi DOĞANAY

dığı" şeklinde alçakça bir iddia ortaya atmış, mezhep ve şive farklılığını kullanarak Dersim'i Kürdistan bütünlüğünden koparmaya çalışan sömürgeci politikaya işlerlik kazandırmaya çalışmıştır. Aynı demogojiye kemalist tasfiyeci sol, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türk basını da dört elle sarılmış, sürekli işlemeye başlamıştır. Örneğin; bir hainin, bir Kürdistanlı yurtsever tarafından cezalandırılması eylemini, **"Partizan"**, "bir PKK'li, bir Dersimli devrimciyi vurdu" şeklinde verirken, aynı haberi **Tercüman** gazetesi, "Urfalı birisi Tuncelili bir Türk gencini vurdu" ifadesiyle duyurmuştur. Yine bu alçakça demogoji, Partimize karşı çıkarılan hemen tüm "sol" örgütlerin bildirilerinde özellikle ve sürekli işlenmektedir. Bunlardan **Hamburg Devrimci İşçi** imzalı birinde şöyle denilmektedir: *"PKK Hareketine göre... Tunceli şehri TC devleti tarafından kurulmuş ajan bir şehirdir. Her Tuncelili devletin ajanıdır..."* Bu tür örnekler çoğaltılabilir, ancak buna fazla gerek yok. Çünkü hepsinin seçtiği kelimeler bile aynı kalemden çıkmışcasına, (aslında öyledir de) aynıdır. Bu, Partimize karşı yöneltilen saldırıların hangi karanlık emeller etrafında ve hangi güçlerin ortak çabalarıyla yürütüldüğünü ve Dersim halkı üzerinde ne kadar kapsamlı oyunlar oynanmakta olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

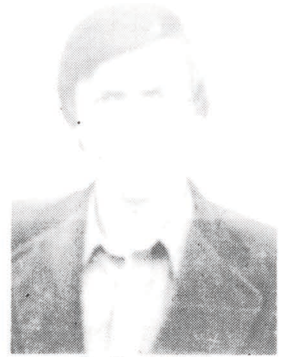
Düşmanın ve onun maskelimaskesiz uzantılarının genelde ulusal kurtuluş mücadelemize ve özelde Dersim halkına yönelik bu komplo ve saldırılarına en etkili cevap yine Dersim halkının bağrından çıkmış, onun en yiğit ve en soylu evlatlarının yarattıkları direnişlerdir. Kemalizme, düşmanın ince özel savaş uygulamalarına, sosyal-şovenizme, Kürt küçük-burjuva reformizmine ve provakasyona rağmen ve onları yerle bir ederek Dersim'in direnişçi ruhunun temsilcileri Kürdistan çapında ve Dersim'de mücadeleyi her geçen gün biraz daha üst boyutlara çıkarıyor; ihanet ve teslimiyeti her geçen gün biraz daha işlemez kılarak lanetliyor. Onlar, sorunun bir ilin sorunu olmadığını, tüm Kürdistan'ın sorunu olduğunu, sömürgecilerin geçmişte yarattıkları yapı temelinde Dersim'de ve kendi üzerlerinde ne kadar alçakça planlar uygulamaya soktuklarını ve nasıl sefil umutlar beslediklerini çok iyi biliyor; Dersim halkının çıkarlarını savunur görünüp en soysuz bir tarzda mezhep ve şive ayrılıklarını kullanarak onu düşmana yem etmeye çalışanları görüyor; Partimizin bütün bu tehlikelere dikkat çeken tahlillerini ve uyarılarını dikkate alarak, Kemalizmin en küçük nüvesinin bile bünyelerinde yaşamasına izin vermiyor ve Dersim isyanının direniş ruhunu canlandırarak ihaneti mahkum ediyorlar.

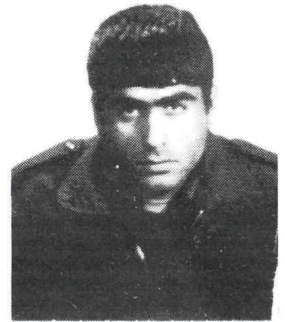
15 Ağustos direniş geleneğini Dersim'e taşıran ve en iyi şekilde temsil eden yoldaşlarımızdan Mehmet ÖZGÜL, Cangir HAZIR, Mehmet Zeki SÖYLEMEZ, Kazım YETİM, Yılmaz KAYAOĞLU, işte KUKM üzerinde ve Dersim özelinde böylesine alçakça uygulamaların ve propagandaların yoğunlaştığı bir dönemde elde silah sonuna kadar savaşarak ve teslimiyet çağrılarına direnişle cevap vererek bu oyunların boşa çıkarılmasında hayati rol oynadılar. Onlar, aynı zamanda, Dersim halkının gerçek iradesinin de temsilcileri oldular; halkın bağrında onlarca yıldır derinden yanıp duran intikam duygularını eyleme dönüştürdüler; yeniden hortlatılmak istenen Rayberlerin ihanet ruhuna karşı Alişerlerin direniş ruhunu ön plana çıkardılar ve yeni Rayberlere öldürücü darbelerden birini daha vurdular. Onlar, sosyal-şovenistler ve sömürgeciler tarafından cunta öncesi dönemde ve daha sonraki operasyonlar sırasında şehit edilen yoldaşlarımız ile 15 Ağustos atılımı şehitlerimiz, Partimizin değerli varlıkları Kazım DEMİRTAŞ ve Kazım SÜRGEÇ yoldaşlar ile Kürdistan kadınının yiğit öncüleri, Dersim isyanının onurlu kadınlarının yüce ruhunun en üst düzeyde temsilcileri Azime DEMİRTAŞ, Çiçek SELCAN ve Rahime KAHRAMAN yoldaşların direnişlerinin kararlı sürdürücüleri oldular. Onlar, Nuri DERSİMİ'nin, bundan kırk yıl önce tek başına Kürdistan ve Kürt halkı için feryat eden Dersim'in bu yiğit evladının ve süngülenerek, yakılarak, darağaçlarına çekilerek katliamdan geçirilen Dersim isyanının yiğit direnişçilerinin intikamlarını bir ölçüde de olsa aldılar ve gelecek nihai intikamımızın yolunu kanlarıyla döşediler.

Bu yoldaşlarımızın anısı önünde söz veriyoruz ki, sömürgecilerden, provakatörlerden, hainlerden ve onların borozancıbaşılarından Dersim halkının intikamını mutlaka alacak ve Dersim'i yeniden direnen Dersim, sömürgecilerin korkulu rüyası Dersim haline getireceğiz.

MİN SOND XWARÎYE

Mekteba min çeper bê
Singa dijmin defter bê
Qelemê min xencer bê
Serê qelem li ser bê
Erê ma ezî dînim
Çava baş nexwînim
•••
Keleha dijmin hilweşînim
Tolê şehîdan bistînim
Kurdistanê lawê te me
Hindî saxim, hindî heme
Sondxwarîme ta ez hebim
pêşmerge me
Heger bimrim gorî te me
ey Kurdistan...

İbrahim KAPLAN

Kazım SÜRGEÇ

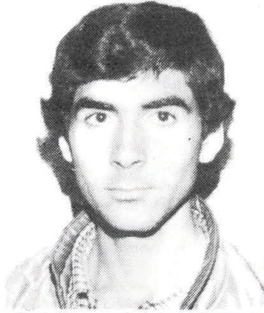
Mehmet ÖZGÜL Yoldaşın Şahsında Dersim Halkı İhanete ve Teslimiyete Bir Kez Daha Darbe Vurdu

«Eğer çelikten bir **Komünist Partisi** *yaratmak istiyorsak, Parti içerisindeki kararsız, tutarsız, disiplinsiz unsurlara ve Partiye muhalif olanlara karşı amansız mücadele vererek, onları işledikleri suçlardan dolayı mahkum etmeliyiz...»* *(Mehmet ÖZGÜL)*

Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Ziyaret köyünün Saçaklı mezrasında yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan Mehmet ÖZGÜL (Serhat) yoldaş, milyonlarca Kürt köylüsü gibi ailesinin de köyünü terketmek zorunda kalması üzerine, öğrenimine Çemişgezek'de başladı. Mehmet ÖZGÜL yoldaş, bir yandan öğrenimini sürdürürken diğer yandan da küçük yaşına rağmen inşaatlarda çalışıyor ve ailesinin geçimine katkıda bulunmaya çalışıyordu. Ancak lise ikiye kadar okuyabilen Mehmet yoldaş, bunun nedenlerini Partiye yazdığı bir raporunda şöyle ifade etmekteydi: *"Ortaokulda iken imkanlarımızın elvermemesi nedeniyle, liseden sonra okuyamayacağımı biliyor bu nedenle de daha ortaokulda iken başladığım işçilikte ustalaşmayı düşünüyordum. Devrimci olmamla birlikte, omuzlarıma üç ayrı sorumluluk düşüyordu; bir yandan okula gitmek, bir yandan devrimci mücadele için Marksizmi araştırmak, tartışmak ve propaganda yapmak; diğer yandan da ailemin geçimini sağlamak için inşaatlarda çalışmak veya dağdan hayvanla odun taşıyıp ev ihtiyaçlarını temin etmek, bazen de satmak. Her üçünü birden yürütmek zaman açısından zordu; bu yüzden Lise II. sınıfta okulu terkettim."*

Dersim'de Kemalizmin adeta beyinlere şırınga edildiği, gençliğin büyük bir kesiminin yozlaştırılarak kendi halk gerçekliğine yabancılaştırıldığı, kişiliksizleştirildiği ve Türk şovenizminin cilalanmış biçimi olan sosyal-şovenizmin ortalıkta cirit attığı bir dönemde, ulusal kurtuluşçu düşüncenin diğer alanlarda olduğu gibi bu alanda da gelişip güçlenmesi "kaynağa dönüş"ü hızlandırmış; başta aydın-gençlik olmak üzere onbinlerce insan bundan etkilenmiştir. İşte, Kemalizmin ve sosyal-şovenizmin zırhını delerek 1978'lerde Parti Hareketimizle ilişkiye geçen onbinlerce Kürdistanlıdan biri de Mehmet ÖZGÜL yoldaştı. Ölümsüz halk önderi Cahit DAYAN yoldaşın desteği ile gittikçe daha aktif bir mücadele içine giren Mehmet yoldaş, askeri alanda görev alarak sömürgeci kurum ve yetkililere, faşistlere ve ajanlara karşı aktif mücadele yürüttü, birçok eylem gerçekleştirdi. Çemişgezek, Ovacık ve Hozat ilçelerinde ve kısa bir süre de Elazığ'da devrimci faaliyetlerin yürütülmesinde görev aldı, halkın sorunlarını çözme yolunda çaba sarfetti.

Sömürgeci askeri-faşist cuntanın, 12 Eylül 1980'de, iktidara el koymasıyla birlikte, Kürdistan'ın diğer illerinde olduğu gibi Dersim'de de sayısı onbinlere varan faşist ordu sürülerini seferber ederek, "Aydınlık", "HK", "Tekoşin" gibi ajan ve sosyal-şoven örgütlerin ve Şahin-Yıldırım-Semir üçlü çetesinin başını çektiği "Genç Kemalistler"in ihbarlarıyla devrimci avına

çıktığı bir evrede bile, onlarca yoldaşı gibi halkla ilişkilerini canlı tutarak, halkın engin denizinde kendisini korumayı bildi. Her an yakalanma ya da öldürülme tehlikesine karşın devrimci coşku ve inancını canlı tutarak, her türlü yılgınlığa, kaçışa ve çürümeye karşı aktif mücadele yürüttü, bu zor koşullarda Partinin değerlerini korumak için tüm dikkatini ve gücünü harekete geçirdi. Cuntanın azgın saldırıları ve operasyonları ortamında iki yıl kadar dağlarda zor koşullar altında mücadelesini sürdüren Mehmet ÖZGÜL yoldaş, 1982'de Partinin çağrısı üzerine yurtdışına çıktı.

Yurtdışındaki kamplarda askeri ve siyasi eğitimini derin bir sorumluluk anlayışı ve özveriyle derinleştiren Mehmet yoldaş, kısa sürede güçlü özelliklere sahip bir Parti kadrosu olmayı başardı. Yeni dönem mücadelesini göğüsleyebilecek duruma gelince de Parti tarafından ülkede mücadele yürütmekle görevlendirildi ve Şahin KILAVUZ yoldaş önderliğindeki gruba verildi. Ancak yoldaşlarımız ülkeye girmeye çalışırlarken, Hêzil Çayında düşürüldükleri bir pusuda alçakça katledildiler. Mehmet ÖZGÜL yoldaş, bu komplodan sağ kurtulmayı başaran iki yoldaştan biriydi. Daha önceleri dört Mayıs Çemişgezek direnişi de dahil birçok çatışmadan kurtulmayı başarmış, bu konuda ustalığını ortaya koymuştu.

Bir süre sonra yeniden ülkeye girmekle görevlendirilen yoldaşımız, Dersim alanında faaliyet yürütmeye başladı. Düşmanın bu alandaki özel savaş uygulamalarına, "Genç Kemalistler Birliği"nin ihanetini örgütleme çabalarına ve sosyal-şovenizmin tahribatlarına karşı kararlı ve direngen bir mücadele yürüttü. 15 Ağustos atılımını bu alana taşırma faaliyetlerinde etkin olarak yer aldı. Gerçekleştirilen birçok eylemin başarısında rolü oldu. Herşeyden önemlisi de kendi kişiliğinde Kemalizmin etkilerine ve Dersim üzerinde uygulamaya konulan oyunlara karşı yürüttüğü kararlı mücadele ve direnişe bağlılığı ile düşmanın umutlarına ağır darbe vurduğu gibi, Dersim gençliğine de yürümesi gereken yolu açıkça gösterdi. O, Dersim halkının bağrından çıkmış en değerli evlatlarından birisi olarak, ona her zaman yol gösterici bir ışık olacaktır.

Mehmet ÖZGÜL yoldaş, sonuna kadar bağlı kaldığı ve geliştirilmesine kendisini adadığı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini daha da boyutlandırmak için savaş yürüttüğü bir dönemde, Aralık 1985 başlarında, Çemişgezek'de sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği bir çatışmada Kazım YETİM ve Yılmaz KAYAOĞLU yoldaşlarla birlikte son mermisine kadar direnerek ve düşmana ağır darbeler vurarak şehit oldu.

O'nun her türlü ihanete, teslimiyete, kaçış ve yılgınlığa duyduğu büyük kin ve öfkesi, en ağır koşullarda bile Partinin verdiği görevleri yerine getirmedeki sonsuz azmi, altı yıl boyunca, yaz-kış demeden, soğuk-sıcak, açlık-susuzluk demeden ve aylarca yol yürüyerek dağlarda yürüttüğü mücadelesindeki bitmez tükenmez enerjisi, halkına, ülkesine ve Partisine duyduğu sonsuz sevgi ve bağlılığı bizlerin sahip çıkmakta asla tereddüt etmeyeceğimiz ve mutlaka şahsımızda somutlaştıracağımız özellikler olacaktır. Mehmet ÖZGÜL yoldaşı, bu değerli özelliklerini şahsımızda somutlaştırarak ve mücadelesini daha da yüceltip zafere götürerek yaşatacağız.

Örnek Militan Cangir Yoldaşın Anısı Direnişimizin Sembolü Olacaktır

Devrimci hayatı boyunca, şehitlerden devraldığı ulusal bağımsızlık ve özgürlük bayrağını en yükseklerde dalgalandıran Cangir HAZIR (Baran) yoldaş, Kasım ayının ilk günlerinde Hakkari'nin Çukurca ilçesinde sömürgeci faşist ordu birlikleriyle girdiği çatışmada onlara ağır kayıplar verdirerek şehit oldu. O, kahramanca direnişiyle halkımızın ve Partimizin mücadele tarihinde, her türlü engellemelere rağmen ortaya konulan akıllara durgunluk veren kahramanlıklara bir yenisini ekleyerek aramızdan ayrıldı.

Cangir yoldaşın tüm yaşamı derslerle dolu bir yaşamdır. Eğer şehitlerimizin bu yeni halkasının yaşamı, özellikleri, nasıl bir kişiliğe ulaşmaya çalıştığı ve bunu ne ölçüde başardığı ortaya konulabilirse Kürdistan'da sahip çıkılması gerekenle karşı çıkılması gereken bir kez daha gözler önüne serilebilecek ve Kürdistan halkının davası için çalıştığını iddia eden birçok kişi ve gücün üzerinde düşünmesi gereği vazgeçilmez bir gereklilik olarak kendisini dayatacaktır. Zaten her şehidin yaşamı başlı başına derslerle doludur ve eğer bugün Kürdistan'da devrimci gelişme ve başarılardan sözedilebiliyorsa, bu her şehit halkasının gerçek anlamda anlaşılmaya çalışılıp dersler çıkarılması ve ortaya çıkan dayatmaların gereğine bağlı kalınması ile mümkün olabilmiştir. Kesin zafer de yine bu temelde kazanılabilecektir.

Cangir HAZIR yoldaş, 1956 yılında Pertek'de doğdu. Orta halli bir ailenin ortanca çocuğuydu. İlkokulu Ulupınar köyünde, Ortaoku! ve Liseyi Dersim ve Samsun'da, öğretmen okulunu da Artvin, Konya ve Akşehir'de tamamladı ve öğretmen oldu. Henüz öğrenci olduğu dönemde, çevresinde olup bitenlere ve mensup olduğu toplumun sorunlarına karşı büyük bir ilgi duymaktaydı. Halkımızın varlığı ile yokluğunun tartışma konusu edildiği bu dönemde araştırma içerisine giren Baran yoldaş, sömürgeciliğin ülkemizdeki vahşi uygulamalarına dur diyebilmek için arayışlar içerisine girmiştir. Bir yandan 1970'lerden sonra Türkiye'de gelişen devrimci gençlik hareketinden etkilenip bilimsel sosyalizmi öğrenmeye yönelirken, bir yandan da ciddi boyutlara varan Güney Kürdistan hareketinden etkilenmiştir. Bir süre sonra da KDP saflarında yer alan Cangir yoldaş, Partimize yazdığı raporunun bir yerinde bu dönemi şöyle değerlendirmiştir: *«Okul dönemlerinde Türkiye'de gelişen devrimci hareketler, (1971-73), duygularımızı okşamakta, bu hareketlere karşı bir sempati uyandırmaktaydı. Buna, ülkemizdeki katliamlar ve devrimci hareketlerin faaliyetleri de eklenince bende mevcut devlete karşı bir kin ve yurtseverliği geliştirmeye başladı. Bu doğrultuda devrimci düşüncelerle temas, devrimci olmamdaki temel etmen oldu.*

Devrimci hayata atılışım KDP ile başladı. O dönemlerde Güney Kürdistan'da gelişen hareketin etkisi altında bulunmaktaydım. Ancak süreç içerisinde Marksizm ile temasım ve KDP'nin ilkel milliyetçi çizgisinin ortaya çıkışı, bu harekette yeralan bazı arkadaşlarla bir likte ayrılmamıza neden oldu. (1978'de Elazığ'da)»

Cangir HAZIR (Baran)

Türkiye'deki devrimci gençlik hareketinin yarattığı gelişmelerin ve Güney Kürdistan'daki mücadelenin halkımızın gerçekliğini ve sömürgeciliğin tüm dünyaya kabul ettirdiği, yok olma olayını izah etmekten uzak olduğunu gören Cangir yoldaş, siyaset cambazlarının alabildiğine çoğaldığı, gerçek devrimci ile sahtesini ayırmak için yoğun bir çabanın gerekli olduğunu kavrayarak diğer arkadaşlarıyla birlikte araştırma içerisine girmiştir. Bu dönemi kendi raporunda şöyle ifade etmektedir. *«KDP'den ayrılmamızla birlikte Marksizmi öğrenmeye ve Kürdistan'daki diğer siyasi hareketlerin yapılarını araştırmaya başladık. PKK dışındaki hareketlerin küçükburjuva reformist yapıları bizde harekete karşı bir sempati uyandırıyordu. Kürdistan halkının somut taleplerini en iyi dile getirip bu doğrultuda bir örgütlenme ve mücadele içerisinde olmasından dolayı grup olarak PKK Hareketine katıldık. (1978 Eylül ayında)»*

Partimizin bir bütün olarak Kürdistan halkının temsilcisi ve kurtarıcı gücü olduğunun bilincine varan ve giderek kitlesel boyutlara ulaştığını gören Cangır yoldaş, 1978'den itibaren bu safların en kararlı militanlarından birisi haline gelmiştir. Daha önceleri sahip olduğu yurtsever özelliklerini Partimiz saflarında proleter bilinçle de donatarak güçlü bir kişiliğe ulaşan ve azimli bir çaba sergileyen Baran yoldaş, mücadele yaşamı boyunca en ufak bir yılgınlığa kapılmadan hep ileriye yürümüştür. O, çevirdiği her tarih sayfasında halkımıza reva görülen uygulamaları ve dünya halklarının birer birer sömürgeci zincirleri parçalayışını görmüş ve tek yol gösterici ideoloji olan Marksizm-Leninizm'e daha da sıkı sarılarak bu bilimi özümsemiş ve mücadelesini bu temeller üzerinde yükseltmiştir.

6 yıl boyunca hem öğretmenlik yapan ve hem de devrimci çalışmalarını devam ettiren Cangir yoldaş, 1979 yılı ortalarında ve 1980 başlarında olmak üzere iki kez tutuklanıp en ağır işkencelere maruz bırakılmıştır. Bu her iki tutuklamada da düşmana en ufak bir bilgi vermediğinden serbest bırakılmıştır. Başlangıçta, Bingöl'ün Genç kazasında memur kesimi içerisinde çalışmalar yürüten Cangir yoldaş, daha sonraları Hozat temsilciliği ve Elazığ Askeri Komite Sekreterliği görevlerini üstlenerek başarıyla yürütmüştür.

1981 yılının Nisan ayında devrimci faaliyetlerinden dolayı deşifre olunca, öğretmenliği bırakan Cangir HAZIR, bu dönemden itibaren profesyonel devrimci yaşama geçmiştir. Çalışmalarını daha aktif şekilde sürdürmeye başladığı o günden itibaren sömürgecilerin asker, polis, jandarma güçlerine karşı çeşitli eylemlerde aktif olarak rol alan Cangir yoldaş, sosyal-şovenizme karşı da kararlı bir savaşım sürdürmüştür.

Dünyayı tanımaya başladığı günden itibaren, bir insan olarak üzerinde yaşadığı toprakları ve bu toprakların ezeli sahibi olan Kürdistan halkının içinde bulunduğu durumu çıplak gerçekliğiyle kavrayan Baran yoldaş, sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı asimilasyon politikasının etkilerine karşı güçlü bir savaşım içine girmiştir. Bu politikanın en yakın şahidi olarak toplumumuza hakim hale gelen iki insan tipini kıyaslamış; oğlunu öldüren katil bir baba misali, ihanetin batağına batmış olanla, kendi gerçekliğinden uzaklaşmayıp direnen ve kendisini yok etmek isteyenlere karşı dişiyle-tırnağıyla karşı koyanı iyi tanıyarak tercihini ikinci tip olan direnişçi kişilikte yapmıştır. Bunun içindir ki, düşmana karşı büyük bir kin ve öfkeyle dolu olmuş, en ağır işkenceler altında dahi inancından en ufak bir taviz vermemiştir. Her seferinde gördüğü işkencelerle daha da bilenen Cangir yoldaş, daha o dönemde geleceğin güçlü bir militan kadrosu ve önder savaşçısı olacağını müjdeliyordu.

1980 Eylül'ünde Türkiye'de yönetime çöreklenen faşist cuntanın ülkemizde uyguladığı vahşet ortamının doğurduğu zorluklar, devrimci çalışmaları da etkilemiş ve ilişki kurma zorlukları giderek artınca, Baran yoldaşın Parti ile olan bağları da kopmuştu. Ancak O, PKK'li bir militanın göstermesi gereken sabır ve kararlılıkla ilişkisizliğin yarattığı bu zorlukların üstesinde gelmeyi başarmış, zamanını en iyi şekilde değerlendirerek çevresindekilere yol göstericilik yapmıştır.

Bir yandan da Partiyle yeniden ilişki kurmak için yoğun bir şekilde çaba gösteren Cangir yoldaş, nihayet bu isteğine kavuşmuş ve yeniden Partiye ulaşmıştır. Partiyle yeniden ilişki kurması O'nun yaşamında bir dönüm noktasını oluşturmuştur. Partinin geri çekilme ve hazırlık sürecinde olduğu bu dönemde, O da yurtdışına çıkmış ve sunulan her türlü eğitim olanağından sonuna kadar yararlanmasını bilmiştir. Bu olanakları büyük bir itinayla ve kararlılıkla değerlendirmiş ve tüm yoldaşlarına örnek olmasını bilmiştir.

Bu ruhla ve bu kararlılıkla, çok daha güçlü ve enerji dolu bir yapıyla ülkeye dönen Baran yoldaş, Çukurca ve Yüksekova mıntıkalarında mücadelemizi yükseltme doğrultusunda sorumlu düzeyde görevler üstlenmiştir. Faaliyetlerinin en verimli döneminde şehit olma gibi bir görev karşısında da asla ikircikliğe kapılmayan Cangir yoldaş, daha önceden önünde yürüyen Hakileri, Halilleri, Mehmetleri, Mazlumları ve diğer şehitleri büyük bir coşkuyla takip ederek o şerefli mertebeye erişmiştir. Faşist sömürgeci ordu sürüsüne de ağır kayıplar verdirerek hiçbir PKK savaşçısının öyle kolaylıkla susturulamayacağını bir kez daha kanıtlayan Cangir HAZIR yoldaşımız, taşıdığı Kızıl Bayrağı mücadele yoldaşlarına şerefle devretmiş ve manevi komutanlığına devam etmek üzere fiziki olarak aramızdan ayrılmıştır.

Ancak O, sömürgeciliğe ve her soydan uşaklarına karşı verilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde sönmeyen bir meşale olarak ebediyen yaşayacaktır.

Kasım 1985
Anısına bağlı kalan mücadele arkadaşları

Yiğit Halk Önderi Hamit AVCI
Bağımsızlık Mücadelemizin Doruğunda Yaşıyor

Herin lawo, herin lawo
ez goriya wan çavên reş
nemênin hun qet li paş
bighine şervanên HRK
bila baz bidin ji ber we
sitemkar û xwînxwar
sayên li ser laş.
Bese, bese êdin bila rabin
ji serê dayika şehîdan
ev şarên reş.
Bêtirs û bêxeyal
bi serbilindî û qehremanî
biherikînin xwîna xweyî geş.
Zivirî çerxa felekê lawo
PKK rêberê li pêş
bilind kir agirê şoreş
HRK mizgîne mizgîn
mizgîna rojên xweş.

4.9.1984, Hamît AVCI

Dersim Halkı Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde En Yiğit Evlatlarından Birini Daha Şehit Verdi

Yeni dönem Dersim şehitlerimizden M. Zeki SÖYLEMEZ (Bekir Tarkan) yoldaş, 1963 yılında Mazgirt'te orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Henüz ortaokul öğrencisi olduğu yıllarda Dersim'de gelişmeye başlayan ulusal kurtuluşçu ideolojiden etkilenerek devrimci düşünceye sempati duydu. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk şehidi Aydın GÜL yoldaşın devrimci çabaları ve aktif desteği ile gelişen Hareket içinde yeralmaya başladı. Başlangıçta okul çerçevesinde sürdürülen eylemler ve propaganda çalışmalarında yeraldı. Giderek daha aktif bir mücadeleye yöneldi ve lise I. sınıfta okuldan ayrılarak kendisini tamamen devrimci mücadeleye verdi. Kurye olarak görevlendirilerek birçok il, ilçe ve köy arasında ilişkilerin kurulması ve haberleşmenin sağlanması faaliyetini yürüttü. Ayrıca askeri alanda da görev alıp çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Bu faaliyetleri süresince üç kez kısa aralıklarla gözaltına alındı. Faşist cuntanın işbaşına gelmesi ile birlikte bir süre dağlarda diğer yoldaşları ile birlikte barınıp devrimci faaliyetlerini sürdürdü. Bir yıl kadar sonra da Parti tarafından yurtdışına çekilerek askeri ve siyasi eğitime tabi tutuldu.

Mehmet Zeki SÖYLEMEZ yoldaş, kamplarda bulunduğu sürece

M. Zeki SÖYLEMEZ

sömürgeciliğin ve Kemalizmin üzerinde yarattığı tahribatlar ile kişiliğindeki izlerini söküp atmak ve proleter devrimci bir kişiliğe ulaşmak yolunda sürekli çaba harcadı. Olgun ve güçlü bir halk önderi olmak için zaafiarından, yetmezliklerinden ve güçsüzlüklerinden arınmaya çalıştı. Marksizm-Leninizmin ve Partimizin devrimci-direnişçi ideolojisinin verdiği güç ve azimle bu yolda önemli adımlar attı. En ağır koşullar altında ve savaş ortamında aldığı bu eğitimle Kürdistan'da yeni dönem mücadelesini omuzlayabilecek özellikleri önemli oranda kazandı ve ülke zeminindeki yeni atılımın başlamasıyla birlikte, edindiği bilgi ve tecrübeleri Kürdistan halkına aktarmak ve pratik içinde daha da çelikleşmek üzere ülkeye gönderildi. Mehmet Zeki yoldaş, Dersim alanında görev alarak Partimizin ideolojisinin, bu alanda kitlelere egemen kılınması ve bu temelde kitlelerin mücadeleye seferber edilmesi için düşmanın özel savaş politikalarını boşa çıkarma, teslimiyet, ihanet ve sosyal-şovenizmi mahkum etme yolunda mücadelesini derinleştirdi; düşmana ve onun ajanlarına karşı gerçekleştirilen birçok eylemde aktif olarak yer aldı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu alanda da boyutlandığı bir dönemde daha güçlü eylemlerin hazırlığı içinde olan Mehmet Zeki SÖYLEMEZ yoldaş, savaş arkadaşlarıyla birlikte düşmanla giriştiği bir çatışma sırasında, Kasım 1985'de sonuna kadar direnerek şehit oldu. O'nun son nefesinde bile direniş bayrağına böylesine dört elle sarılması ve daha da yüceltmesi düşmana ve onun hain uşaklarına vurulmuş en büyük darbedir. Dersim halkı bu yiğit evladının yükselttiği direniş bayrağını asla yere düşürmeyecek, teslimiyet ve ihaneti bir daha boyvermemek üzere boğacaktır.

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 47'DEN DEVAM

PKK'NİN DİRENİŞ TARİHİ VE ONA KARŞI UYGULANAN ÖZEL SAVAŞIN GELİŞİMİ

Önceki bölümlerde dünya, Türkiye ve Kürdistan tarihinde yürütülen "özel savaş"ı çeşitli yönleriyle ele aldık; KUKM'ye yönelik savaşın yol ve yöntemlerini genel hatlarıyla belirttik. Ancak bu savaşın özel olarak hedeflediği güç devrimci öncüdür. Halka karşı binbir türlü yöntemle geliştirilen savaşın esas amacı öncünün imhasıdır. Bu amaca ulaşabilmek için egemen güçler, "özel savaş"ı en had safhaya vardırır, en ince yöntemlerini yürürlüğe koyarlar. Bu anlamda öncünün şahsına yönelik savaş, "özel savaş"ın doruğa ulaştırılmasıdır. Kürdistan'da da "özel savaş"ın boy hedefi başından bugüne kadar Kürdistan halkının öncü gücü PKK olmuştur. Günümüzde de, devletin açık ve dolaylı tüm kurumlarını seferber ederek en kabasından en incesine kadar çeşitli yöntemlerle yürüttüğü "özel savaş"ın en gelişmiş biçimi PKK'ye karşı yürürlüğe konmaktadır. Daha önceleri pek açık olmayan bu savaş günümüzde en açık ve iğrenç biçimlere bürünmektedir. PKK'nin bu savaşın en belli başlı hedeflerinden biri ve en önemlisi olduğu gerçeği tüm dünyanın dikkatini çeken bir olguya dönüşmüştür. Bu noktada hemen şu soru akla gelmektedir: Neden PKK? Açık ki, bu sorunun cevabını diğer sol güçlerin ve PKK'nin günümüzdeki durumlarında ve oynadıkları rollerde aramak gerekir. 12 Eylül faşizminin ağır darbeleri altında Türkiye solu'nun önemli bir kesiminin imha edildiği, geriye kalanların da "rehabilitasyon" yöntemleri ile "tedavi"den geçirilerek başağrıtıcı olmaktan çıkarıldıkları bilinmektedir. Bu güçler gerek Türkiye'de ve gerekse Avrupa'da artık iyice "terbiye edilmiş" ve tehlike olmaktan çıkarılmışlardır. Oysa PKK, "tedavi" edilmek bir yana henüz -tüm çabalara rağmen- yatağa bile yatırılabilmiş değildir. Ustelik, baş ağrıtmakla da kalmamakta tüm devlet bünyesini sarsarak onu ölümün eşiğine getirmektedir. Bugüne kadar yapılan tüm müdahaleler aksi etki yaratmış, ona bağışıklık kazandırmış ve daha da çelikleştirmiştir. Bunun sonucunda ülkede savaş artık geri döndürülemez boyutlara ulaştırılmış, 15 Ağustos atılımı sonrasında gelişmeler her geçen gün Türk devletinin varlığını daha çok tehlikeye sokan bir hal almıştır. Kürdistan'da giderek boyutlanan bir savaş vardır ve PKK bunu doğuran güçtür. Diğer hemen tüm güçlerin "uslandıkları" bir ortamda PKK her şeyi altüst eden, ortalığı toza dumana katan bir güç durumundadır. Bu nedenle PKK, "özel savaş"ın odağı haline getirilmiştir. O'na karşı savaş şahsında "özel savaş" en gelişkin biçimlerine ulaşmaktadır.

PKK'ye karşı yürütülen "özel savaş" böylesine üst boyutlarda ve kapsamlı olduğuna göre, onu daha iyi kavrayabilmek için PKK'ye karşı büründüğü biçimleri özel bir başlık altında ayrıca incelemeye gerek vardır. Bu, Kürdistan'da yürütülmekte olan sömürgeci "özel savaş"ın gerçek karakterinin ve başlıca yöntemlerinin daha iyi kavranmasını da sağlayacaktır.

PKK henüz ideolojik bir grup olarak şekillenmeye başladığı dönemde bile "Özel Harp Dairesi"nin saldırılarına maruz kalmıştır. Bundan dolayı, PKK'nin tarihçesi düşmandan çok, onun "Özel Harp" taktiklerine karşı savaşımın tarihçesidir. Evet, açıkça söylemek gerekirse biz, henüz düşmanla pek doğrudan karşı karşıya gelmedik. Bugüne kadar savaşımız, düşmanın Kürdistan'a yerleştirdiği mayınları temizlemek, üzerimize ne zaman ve nerede yollanacağı belli olmayan serseri torpillere uğraşmak ve onları etkisizleştirmekle geçti. Düşmanla irade dahilinde çok nadiren karşı karşıya gelebildik. Üstelik bu rastgele yerleştirilmiş mayınlar sadece toplum içerisinde değildi; Parti içinde de bunlarla kıyasıya bir mücadele sürdürüldü ve bunun bedeli oldukça ağır ödendi.

PKK geçmişinde, özellikle de tarihsel önem taşıyan evrelerde, türlü saldırılar ve sorunlarla sık sık yüzyüze geldi ve bunlarla mücadele ederek bugüne ulaştı. Bugün ulaşılan düzey böylesi bir mücadelenin ürünüdür. Gelinen aşamanın anlamını kavrayabilmek için geçmiş pratiğin birkez daha irdelenerek gerekli derslerin çıkarılması ve bunların bilinçte sürekli canlı tutulması gerekmektedir. Sömürgeci Türk devletinin "Özel Harp Dairesi" eliyle yürürlüğe koyduğu, Partimize ve O'nun şahsında mücadelemize yönelik "özel savaş"ın boşa çıkarılmasının yolu buradan geçmektedir.

PKK, daha bir grup olarak doğduğu andan beri CIA (Amerikan Haberalma Merkezi) ve MİT'in yakın takibi altındadır. Bu beklenmeyen bir şey de değildir. Çünkü dünyanın her tarafındaki gelişmeler emperyalizmin çıkarları gereği CIA tarafından sürekli izlenmektedir. Bu izleme sonucu elde edilen bilgiler değerlendirilerek emperyalizmin politikası belirlenmekte ve muhtemel gelişmeler kontrol altına alınmaya çalışılmaktadır. Emperyalizmin "özel savaş" stratejisinin uygulama ve yönetim merkezi CIA'dır. CIA bunu kendi bölümleri olan **İstihbarat** ve **Plan** şubeleri vasıtasıyla yürütmektedir.

İstihbarat Şubesi'nin görevi oldukça ileri bilimsel bir çalışmayı gerektirir. Elde ettiği bilgilerin %80'nini teknik dergiler, radyo yayınları, bilimsel incelemeler, propaganda broşürleri ve Amerikan Haberler Merkezi gibi dünyanın dörtbir köşesine yayılmış hükümet organlarının topladığı bilgiler oluşturur. İstihbarat Şubesi gizli ve açık kaynaklardan elde ettiği bilgilere dayanarak yeryüzündeki herhangi bir hükümetin ekonomik, sosyal ve politik durumları hakkında raporlar hazırlar. Bu Şube 3 bölüm halinde çalışır: **Birinci bölüm**; dünyanın kaynaşma halinde olan bölgelerinde meydana gelmesi muhtemel olaylar üzerine uzun vadeli tahminlerde bulunur; **ikinci bölüm**, mevcut durumdaki günlük gelişmeleri izler; **üçüncü bölüm** ise CIA'nın faaliyetlerindeki eksik ve hatalı noktaları saptar.

Plan Şubesi CIA'nın maskelenmiş silahlı faaliyetlerini yürütür. Bu bölüm Pentagon Askeri Plan Dairesi ile ortaklaşa çalışır. Pratik planlayıcı ve uygulayıcıdır. Bütün uluslararası darbeler, komplolar, kışkırtmalar ve "özel savaş" uygulamaları bu şubenin sorumluluğu altında hazırlanır ve uygulamaya konulur. Örneğin; Nikaragua'ya yönelik uygulamalar ve 12 Eylül darbesi bu şube tarafından planlanmıştır. Vietnam'a olduğu gibi, Kürdistan'a yönelik olarak yürütülen "özel savaş"ın yönetim merkezi de bu şubedir. CIA'nın bu bölümleri ile ilgili ayrıntılı bilgi için "Görünmeyen Hükümet CIA" isimli kitaba bakınız.

İstihbarat Şubesi, gerek Parti hareketimiz öncesindeki ve gerekse sonrasındaki Kürdistan politikasını tayin eden şubedir. Örneğin, bu şubenin birinci bölümü, 1975'lere kadar süren politikanın tayin edildiği merkezdir. II. Dünya Savaşı sonrası belirlenen Kürdistan politikası şöyledir: Ulusal sorunu çözümlenmemiş bir ülke olarak er-geç ulusal başkaldırılara rastlanacaktır.

Ancak buna yolaçabilecek toplumsal gelişmeleri mümkün olduğu kadar yavaşlatabilmek ve kontrol altında tutabilmek önemli ve zorunludur. Kürdistan toplumu içinde proletaryanın dışında ulusal kurtuluş hareketinin iki önemli potansiyelini oluşturan köylülük ve aydınlar hareketi mutlaka kontrol altına alınmalıdır. Bu plan gereğince köylülük hareketi 1975'lere kadar etkin olan ilkel milliyetçilik ve 1970'ler sonrası gelişen küçükburjuva reformizmi ile frenlenmeye çalışılmıştır. Aydınlar hareketi Doğu ve Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğe tabi kılınmış, Kuzey-Batı Kürdistan'da ise, sosyal-şovenizm ile kendi ulus gerçeğinden koparılmıştır. Güney ve Doğu Kürdistan'da toplumsal yapıdaki durgunluk proletaryanın doğuşunun gecikmesine yolaçarken, Kuzey-Batı'da ise, proletarya Türk burjuvazisiyle çelişki içinde ve adeta Türk proletaryasının bir parçası biçiminde oluşmuştur. Bundan dolayı ulusal temelden uzak olan proletaryanın ulusal kurtuluş için kendiliğinden hareketine bile rastlamak mümkün olmamıştır.

Günlük gelişmeleri dikkatle izleyen İstihbarat Şubesi ikinci bölümü 1970'ler sonrası Türkiye'de gelişen gençlik hareketi içindeki Kürt öğeleri tesbit etmiştir. Aynı yıllarda ortaya çıkan DDKO bağımsızlık eğilimi taşımadığı gibi, ne fazla bir tehlike teşkil etmekte ve ne de kontrol dışı bulunmaktaydı. Ama 1963'lerdeki TİP hareketi nasıl ki, 1968'lere gelindiğinde kendi içinde ayrışmış ve onun dışında bağımsız oluşumlar da ortaya çıkmışsa, aynı sürecin Kürdistan'da da yaşanması sözkonusuydu ve bu tesbitin doğruluğu pratikte ortaya çıktı. 1973'lere doğru bugünkü PKK önderliği etrafında bir tartışma ve araştırma çevresi oluşmuş ve bu 75'lere doğru bağımsız bir ideolojik gruba dönüşmüştür.

Bütün polis ve istihbarat örgütlerinin genel kuralıdır: Her oluşum başlangıçta sadece izlenir ve takip altında tutulur. Gelişme süreci içinde tehlike teşkil edip edemeyeceği tesbit edildikten sonra müdahale edilir. Bu durum bizim Hareketimiz şahsında da yaşanmıştır.

1975'ler ile birlikte hemen hemen bütün ideolojik-politik oluşumlar, düşüncelerinin yazılı olarak propagandasını yapmak için yayın faaliyetine atıldılar. Bu yöntem bir tek bizim tarafımızdan benimsenmedi. Bunun önemli nedenleri vardı. Herşeyden önce, devrim için yola çıkan bir grup, faaliyetlerini gizli yürütmek zorundadır. TC'nin hükümranlığı altında daha ilk çıkışta yasal bir yayın faaliyetini, hem de henüz politik bir güç haline gelmemişken tercih etmek, daha başından devletin vesayetini kabul etmek demektir. Daha yola çıkarken devlet vesayetini kabullenen bir oluşum ne kadar iddialı ve samimi olursa olsun, sonuçta yenilmekten kurtulamaz. Çünkü, devlet için böylesi oluşumları kontrol altında tutmak ve tehlike arzetmesi halinde tasfiye etmek çok kolaylaşacaktır. Nitekim Türkiye devrimci hareketinin akibeti tam da böyle olmuştur.

Diğerlerinden farklı bir yol izlememiz dikkatten kaçmamış, ancak başlangıçtaki eğilim, bu grubu fazla ciddiye almamak tarzında ortaya çıkmıştır. Ancak yine de tedbir elden bırakılmayarak amaçlarının ne olduğunu açığa çıkarmak için grubun arasına o dönemler Türk kuşu'nda pilot olan bir MİT ajanı sızdırılmıştır. 12 Mart döneminde THKP-C içine sızdırılan Mahir Kaynak gibi, bu unsur vasıtasıyla da henüz bir avuç insanı içine alan oluşum, döneme güç ve örgütlenme düzeyine denk düşmeyen aşırı terörist çıkışlara zorlanarak provake edilmek ve böylece grubun siyasi eğilimi deşifrasyona uğratılmak istenmiştir. Ancak bugünkü Parti önderliğimizin öngörüsü ve sağduyusuyla bu komplo etkisiz kılınmıştır.

Kürdistan'a devrimci bir müdahale gerekiyordu, ama bu nasıl olacaktı? Yapılan tesbitler ülke gerçeğiyle ne derece uyum içerisindeydi. Bu düşünceler ülke zeminine taşınırken ne tür zorluklarla karşı karşıya gelinecekti? Bütün bu soruları açığa kavuşturmak için ülkede bir ön tarama yapmak gerekmekteydi. İşte bu süreçte ilk engelle Suruç'ta Fevzi ASLANSOY adlı devrimcinin cenaze töreninde karşılaşıldı. "Halkın Kurtuluşu" isimli azgın bir sosyal-şoven türedi örgüt burada yarattığı provakasyon ve ihbar ile içlerinde M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'in de bulunduğu 75 devrimcinin tutuklanmasına yolaçtı. Bu olay sosyal-şovenizmin Kürdistan gençliği ve aydınları üzerindeki derin tahribatını ve gelişmemizin oldukça zorlu ve çatışmalı geçeceğini göstermekteydi.

Kürdistan'a müdahale kararı 1977'de verildi ve karar doğrultusundaki çalışmalara hemen başlandı. Önceleri yasal yayıncılık etrafında örgütlenen çizgilerin hızla gelişmeleri ve bizim ise hiç dikkate alınmayan bir yapı teşkil etmemizden dolayı herhangi bir varlık gösterebileceğimizden şüphe edilmekteydi. Ancak diğer taraftan düşman ajanlarının provake etme çabalarının boşa çıkarılması ve diğer sol örgütlerin daha o zamandan bize karşı içine girdikleri tahammülsüz ve saldırgan tutuma karşı bizim hiçbir engele aldırmayarak Kürdistan pratiğine yönelmemiz de düşmanı ürkütmüştü. Hele Kürdistan pratiğinde canlı, atik ve engel tanımaz çalışma tarzımız ve mücadele anlayışımız karşısında düşmanın da boş durmayacağı, mutlaka bir gözdağı vermeye çalışacağı ve bize saldıracağı da iyice açığa çıkmıştı.

Ancak düşmanın saldırıları bu dönemlerde doğrudan devlet eliyle gerçekleştirilmeyecekti. Düşman öncelikle çeşitli maskeli uzantılarını, ajan örgütlerini ve piyonlarını sürecekti devrimci Hareketin üzerine. Nitekim, 8 Mart 1977'de Dersim'de Aydın GÜL'ün "Halkın Kurtuluşu" tarafından alçakça katledilmesi TC'nin Hareketimize karşı ne türden bir savaş yürüteceğini göstermekte, sosyal-şovenizmin KUKH karşısında gerektiğinde çatışarak yer alacağı sinyali verilmekteydi. Devrimci çalışmalarımıza karşı açık bir tehdit oluşturan bu saldırılar karşısında iyice açığa çıkmıştı ki eğer Kürdistan'da faaliyetler daha ileri götürülmek isteniyorsa sosyal-şovenizmle bir çatışma göze alınmak zorundaydı.

Bu tehdite rağmen Kürdistan'da faaliyetler yaygınlaştırıldı ve 1977 baharıyla birlikte yaklaşık iki aylık bir süre içerisinde Ankara'nın yanısıra Ağrı, Kars, Elazığ, Diyarbakır ve Antep'te yapılan toplantılarla ulusal kurtuluşçu düşünceler Kürdistan yurtsever gençliğine sistemli ve toplu olarak aktarıldı.

"Gerçekleştirilen bu bir dizi toplantıdan sonra şu sonuca varılmıştı: Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi dönülmez bir aşamaya ulaşmıştır. Tabii ki tüm bu faaliyetlerimiz, sonradan daha iyi anlaşıldığı gibi,

kontr-gerillaca müthiş bir takibat altına alınmış ve adeta nefes nefese kontrol edilmeye çalışılmıştır. Fakat o zaman bu adımı atanlar mevcut siyasal ortamın bilimsel değerlendirilmesi ışığında böylesine soylu bir adımın atılabileceğine cesaret ve inanç beslemişlerdir. Zaten baştan beri, kontr-gerillanın böylesi bir çaba içerisine gireceğini kestirmişler ve ona göre de siyasal ortamın zayıflıklarından yararlanmışlardır...

"Bize coşku kazandıran Kürdistan'daki iki aylık faaliyetlerimizin sona ermesinin üzerinden henüz bir hafta geçmeden, bizi, hücrelerimizin derinliklerine kadar sarsan acı bir haberle irkildik. Büyük proleter enternasyonalist devrimci Haki KARER'i 18 Mayıs 1977'de Partimizin ilk büyük şehidi olarak kaybettik. İlerici, yurtsever bir genci sıradan bir bilinç taşıyıcısı haline getirmek için okuldan vazgeçirtmenin büyük bir mesele olduğu, henüz sistemli bir faaliyete geçiş sağlanmadığından, herkesin küçük bir zaman aralığını veya ancak boş zamanlarını pratiğe verdiği bir aşamada, küçük bir grubun, gencecik önderlerinin en önde gelenlerinden birini yitirmesi, ya imha olma sonucuna yol açacaktı, ya da korkunç bir direnmeyle tekrar ileri bir aşamaya sıçrama yapılacaktı. Türk sömürgeciliğinin, bu atılımımıza mutlaka bir karşılık vereceğini algılayabiliyorduk. Fakat, bunun nasıl ve hangi yönden geleceğini, neremizi parçalayacağını kestiremiyorduk. İşte, Haki yoldaşın katledilişi, bir tartışma neticesinde gelişen basit bir olay değildi.

"...İlkel milliyetçiliğin 1975 yenilgisinden sonra hareket tamamen ABD emperyalizminin güdümüne girdi. Bu döneme kadar I-KDP'nin dış ilişkiler sorumlusu ve daha sonra Genel Sekreteri olan Sami Abdurrahman, Dr. Şıvan'ı (Sait KIRMIZITOPRAK) haince katlettikten sonra, MİT ile ortaklaşa T-KDP yönetimini ele geçirir ve tescilli MİT ajanı Dervêşê Sado'yu sorumluluğa getirirler. Marksist-Leninist yayılışı engellemek için CIA ve MİT'in dağarcığında beslenen "sosyal emperyalizm" gibi anti-marksist görüşlerden hareket eden ve doğrudan kendisine bağlı bir ajan grup vasıtasıyla, Demokles'in kılıcı olarak nitelendirdiği Marksizm-Leninizm'in Kürdistan'da yayılmasını engellemeye çalışıyordu. Fakat esas olarak bu düşüncenin taşıyıcılarını imha etmeyi temel aldığı için, özel olarak örgütlendirilen bu birim, komplocu bir çete olarak hazırlanıyordu. O dönemde Dervêşê Sado ve bugün KUK, KUK-SE (Sosyalist Eğilim) diye tabir edilen güçlerin elebaşlarıyla çok yakın bir ilişki içinde olan Alaattin Kapan denilen bir MİT ajanına, Elazığ'dan temin edilen birkaç kiralık katille kurdurtulan "Sterka Sor" adında bir ajan-provakatör örgüt, feodal entrikalarla, CIA ve MİT'in en gelişkin komplo yöntemlerini birleştirerek ve Parti içinde birkaç karanlık unsurdan da yararlanarak bilinen komplo en alçakçasına geliştirildi.

Boyutları sonradan daha iyi anlaşılan ve Haki yoldaşı Adana'dan adım adım takip ettikten sonra, Antep'te de etrafını adeta bir ağ gibi sararak Kürdistan'daki faaliyetlerine musallat edilen bu komplo, son derece ayrıntılı düşünülerek gerçekleştiriliyor. Haki KARER, kendi kişiliğinde sosyal-şovenizme en büyük darbeyi vurmuştu. O'nun kişiliğinde enternasyonalist ruh imha edilerek, sosyal-şovenizm yeniden güçlendirilmek istenilirken, bir yandan yeni enternasyonalist devrimcilerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarına kaymasını engellemek, diğer yandan da ailesi Kürt düşmanlığına yöneltilerek, Kürt-Türk çelişkisine yolaçılmak isteniliyordu. Bundan da öte, Kürdistan için ekmek, hava ve su kadar ihtiyaç duyulan Marksizm-Leninizm'in yayılmasını engellemek, yaymada öncü rolünü oynayan Partimizi daha ana rahmindeyken katletmek ve böylece yıllardan beri halkımıza ve ülkemize karşı geliştirdikleri ihanetin açığa çıkmasını ve işledikleri suçların hesabının sorulmasını geciktirmek istediler.

Hiç hazırlıklı olmadığımız bir zamanda düzenlenen bu komplo düşüncelerimizden vazgeçmemiz için savrulan bir tehditti. Bu tehlikeye karşı yaşamak gerçekten büyük sorundu. Bir yandan duyulan büyük acı, diğer yandan anıya bağlılığın yerine getirilmesi gereken oldukça ciddi sorumluluklar; ama neyle ve hangi örgütle? Bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar ve o da ne olacakları belli olmayan bir avuç insanla, bir direniş şehidinin anısına bağlı olmanın gerekleri nasıl yerine getirilecek? Katil nasıl cezalandırılacak? Örgüte, silah ve para nasıl temin edilecek? Mücadeleden nasıl vazgeçilmeyecek? Tüm bu sorulara çözüm aranmaya ve cevap verilmeye çalışıldığı sırada, başta Parti önderliğimiz olmak üzere, Kemal PİR, Mustafa KARASU gibi önde gelen tüm kadrolarımızı imhayı hedef alan bir komployla 3 Haziran 1977'de karşılaştık.

5 Haziran 1977 seçimlerinin öngününde, Türkeş'in yönetimi ve sorumluluğu altında, Namık Kemal Ersun tarafından faşist bir darbenin gerçekleştirilmek istendiği, ancak başarıya ulaştırılamadığı ve bu nedenle de kontr-gerillanın ve Özel Harp Dairelerinin sorumlusu olan bu faşist generalin istifa ettirildiği bilinmektedir. Bir tesadüf sonucu olarak Kemal PİR'in yakalanması, başka nedenlerle komplonun kurulduğu yere tedbir olarak gidilmemesi nedeniyle sadece Mustafa KARASU'nun yakalanmasıyla sonuçlanan bu komplo da gösteriyor ki, çok yakından faaliyetleri izlenen Partimiz, daha darbenin ilk günü -3 Haziran'da- tüm varlığıyla yok edilmek isteniyor. Gerçekten de, Partimizin bu darbeyi çok ucuz atlattığını şimdi daha iyi farkediyoruz. Demek ki, Kürdistan'a ilk ciddi müdahalemizin olduğu ayların faaliyetine, MİT bir imhayla karşılık vererek, ilkbahar atılımımızın ikinci adımlarının gelişmesini engellemek istiyordu." (Serxwebun Özel Sayı 7 Mayıs 1985, S. 3-4)

Görüldüğü üzere sömürgeci Türk devleti KUKM'ni daha çekirdek halinde iken nihai olarak ezmek amacıyla "özel savaş" yöntemlerine yoğun olarak başvurmuştur. Başlangıçtaki saldırılar daha çok devletin resmi güçleriyle değil de, onun maskeli uşakları ve ajanları tarafından yürürlüğe konmuştur. Bu nedenle de çok daha tehlikeli, sinsi ve alçakçadır. Bu saldırıların ilk halkası olan ajan-provakatör "Sterka Sor" eliyle yöneltilen saldırılardan amaç, Parti önderlerini tek tek imha ederek henüz kökleşmemiş olan Hareketi onun şahsında yoketmekti. Ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin değerli önderlerinden Haki yoldaşın katledilmesi ardından bu ajan şebekenin gerçek yüzü teşhir edilerek ve elebaşları cezalandırılarak komplo boşa çıkarıldı. Bu alçakça komplo ile sömürgeci düzene kinleri bilinen ve Haki yoldaşın anısına bağlılığı mücadeleyi geliştirmenin itici gücü haline getiren Kürdistanlı Devrimciler ulusal kurtuluşçu düşünceleri maddi güce dönüştürme çalışmalarına hız verdiler.

Düşman ise, boşa çıkarılan bu ilk komplonun ardından yeni güçleri devreye soktu. Faşistlerden, aşiretçi-feodal yerli hainlere, Hareket içinde hortlatılan ajan örgütlerden sosyal-şovenlere, ilkel-milliyetçi Kürt çevrelerinden Kürt küçük-burjuva reformistlerine kadar her türden uşakları eliyle Hareketimizi dört bir taraftan ablukaya alarak boğmak istedi. Böylece, Haki yoldaşın anısına bağlılığı "Parti programı taslağı"nı hazırlayarak ve partileşme yolunda ilk adımları atarak bir hamleye dönüştüren Hareketimizin, bu hamlesini boşa çıkararak örgütlenme çabalarını sabote etmek ve onu ortadan kaldırmak amacındaydı.

1978'lerde yoğunlaştırılan bu saldırılar döneminde Hareketimiz bir yandan faşist milis çetelerin imha saldırıları ile yüzyüze gelirken diğer yandan onlarla işbirliği içindeki aşiretçi feodal çeteler silahlı saldırılarla Hareketimizin Kürdistan'da taban bulmasını engelleme ve kadrolarını katletme faaliyetine giriştiler. Kars, Ağrı, Elazığ, Bingöl, Antep, Adıyaman vb. illerde faşistlere karşı kıyasıya bir mücadele verilerek bu çetelerin Kürdistan'ı çepeçevre bir faşist örgütlenme ağı ile sarmalarının önüne geçildi. Bu temelde yurtsever ideolojiyi yayma ve örgütlenme zemini yaratılmış oldu. Ancak, gelişen hareketin kendi temellerini de oymakta olduğunu farkeden feodal çevreler sömürgecilerin kışkırtmalarıyla devreye girerek saldırı kervanına katılmakta gecikmediler. 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Süleymanlar aşireti tarafından Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi üzerine aşiretçi-feodal çeteye karşı silahlı mücadele başlatıldı. Bütün bu saldırılardan amaç, henüz güçlü bir örgütlenme yaratamamış olan Hareketimizi Kürdistan'da kök salmadan önce çatışmalar içerisine çekerek kadro varlığını imha etmek ve yurtsever devrimci ideolojinin Kürdistan gençliği ve halkına maledilmesinin önüne geçerek bu kaynağı erkenden kurutmaktı. Kadro varlığımıza böylece yönelinirken, bu saldırıların bir parçası olarak aynı dönemde Hareket içerisinde bir komplo tezgahlandı. Antep, Dersim ve Ankara üçgeninde tezgahlanan bu komplo ile Hareketimizin önderliği hedeflenmekteydi. Böylece faşist ve feodal çeteler elele devrimci kadroları imhadan geçirirken, içerde boyveren bu ajan çete eliyle de önderler katledilecek ve amaca ulaşılmış olacaktı. Ajan örgütlenmenin hareket noktası, önderliğin doğru olan siyasi çizgiyi hayata geçirmede "pasif" olduğu iddialarıydı. Ajan-provakatörler, *"önderlik zevk ve sefa içinde yaşıyor, sizleri ise kullanıyor"* demogojisi ile kadroların kafalarını bulandırmaya çalışıyor, "Hakiciler" ve "Apocular" şeklinde suni bir ayrılık yaratarak ve kendilerinin Haki'nin anısına sahip çıktıklarını iddia ederek kadroları önderliğe karşı çıkarmaya çalışıyorlardı. Bu temelde Antep örgütünü ele geçirerek, kadro ve kitle potansiyelini "Tekoşin" isimli ajan bir örgüt çatısında toparlamak istemekteydiler. Komplonun tezgahlayıcıları Haki'nin katledilmesinde bizzat rol alanlardı. Haki yoldaşın katledilmesini tezgahlayan ve uygulayanın **MİT olduğu bilinmektedir. -Ki, bu komplonun pratik uygulayıcısı MİT** ajanı Alaattin Kapan'ın 1 Mayıs 1977 katliamının da tezgahlayıcısı olduğu burjuva basınında bile ayyuka çıkmıştı. Bu, Hareket içinde örgütlendirilen komplonun da bizzat MİT tarafından yönlendirildiğini açıkça ortaya koymaktadır. "Tekoşin" elebaşları bu yılın mayıs ayında Antep örgüt yönetimine tavır alarak, önderleri sorunu çözmek amacıyla bölgeye çekmeyi ve imha etmeyi planladılar. Ancak Hareketimizin önderliğinin siyasi öngörüsü ile komplo önceden açığa çıkarıldı ve usta bir müdahale ile oyun bertaraf edildi.

Antep'te darbe yiyen ajan-provakatör "Tekoşin" olayının bir diğer halkası ise Dersim'de uygulamaya konulmuştu. Bu tesadüfi bir olay değildi. Çünkü, hem Antep ve hem de Dersim, aydın-gençliğin yoğunlaştığı ve bu nedenle de dönemin en çok ihtiyaç duyulan kadrolaşma faaliyetlerine kaynak teşkil edebilecek alanlardı. Bu iki ilin merkez seçilmesinden amaç, Hareketin kadro kaynaklarını kurutarak mevcut ideolojinin maddi bir olguya dönüşmesini engellemekti. Antep'te kadroları kendi yanlarına çekme ve önderleri katletme gibi bir taktik izleyen "Tekoşin"in Dersim'deki çabası ise klasik bir polis taktiği olarak kadın-erkek ilişkilerinin dejenere edilmesi ve ahlaksızlığın geliştirilmesiydi. Polis tarafından elde edilmiş birkaç kadın eliyle kadrolarda cinsel güdüler dürtüklenmeye ve böylelikle Hareket içinde fuhuş geliştirilmeye çalışıldı. Ancak bu alanda da düşmanın oyunu boşa çıkarıldı.

Bu dönemde devrimci harekete yöneltilen saldırılar kervanında sosyal-şoven birtakım örgütler ile Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de yerlerini aldılar. Kars, Dersim, Antep, Elazığ gibi illerde sosyal-şoven bazı guplar silahlı saldırılarla Hareketimizin kadro varlığını imha etmeyi hedeflerken, diğer küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi Kürt örgütleri de yoğun bir karalama faaliyeti geliştirdiler. Böylece Hareketimiz dört bir taraftan çeşitli güçler eliyle yöneltilen saldırılarla mücadele etmek zorunda kaldı. Bütün bu saldırıların peşpeşe, adeta birbirini tamamlarcasına yöneltilmesi elbetteki tesadüfi değildir. Çok ince bir planın uygulamaya konmasıydı. "Özel Harp Dairesi"nce geliştirilen bu plan gereğince, bir yandan devletin açık örgütleri ve uşakları saldırılar geliştirirken, diğer taraftan bu "sol" maskeli örgütlerce tamamlanacak ve böylece birçok cephede birden savaşa çekilen Hareketimiz kolayca imha edilecekti.

Ancak, bu ince plan pratikte hedeflediği amaçlara ulaşamadı. Bu, devletin maskeli ve maskesiz uşaklarının görevlerini tam yerine getirmemesinden kaynaklanmamaktaydı. Aksine onlar, birbirleriyle yarışırcasına ve hertürlü olanaklarını seferber edip, en küçük bir fırsatı bile kaçırmaksızın TC'ye en derin bir sadakat içinde faaliyet yürüttüler ve saldırılarını alçakça boyutlara ulaştırdılar. Ama karşılarındaki güç öyle kolayca dize getirilebilecek, yıldırılabilecek bir güç değildi. Nitekim Hareketimiz, içinde bulunduğu muazzam olanaksızlıklara, deneyimsizliğe ve güçlerinin yetersizliğine rağmen dişe diş bir mücadele içinde yaşam savaşı verdi. Doğru ideolojisinden ve direnişçi karakterinden aldığı güçle saldırılara sonuna kadar cevap verdi ve onları birer birer püskürtmeyi başardı. Olağanüstü fedakarlık, cesaret ve kararlılık örnekleri sundu. Devrimci iradesi ile geniş kitleleri etkileme yolunda önemli adımlar attı. Saldırıların boyutları arttıkça temellerini daha da sağlamlaştırdı, inancını ve kararlılığını daha da biledi ve özgücü temelinde geliştirdiği bu mücadeleyi gelişmenin ivmesi haline getirmeyi bildi. Hareketimiz bu kararlı direnmesini 27 Kasım 1978'de Parti örgütlenmesine geçerek taçlandırdı.

1978'lerin sonlarına gelindiğinde, faşist çeteler, Kürdistan çapında önemli darbeler yiyerek, örgütlenme olanaklarını büyük oranda yitirmiş; Hilvan'da feodal Süleymanlar çetesine ağır darbeler indirilerek, mücadele Kürdistanlı köylü kitleleri sarmaya başlamış; sosyal-şoven mihrakların silahlı saldırıları büyük ölçüde geri püskürtülmüş; reformist ve ilkel milliyetçi çevrelerin yalan ve karalamaları etkisizleştirilerek gençlik ve aydınlar arasında güçlü bir kadrolaşma faaliyeti geliştirilmiş ve mücadele daha geniş Kürdistanlı kitleleri kucaklamaya başlamıştı. Bu durum devletin devrimci Harekete karşı faaliyette yeniden ön plana çıkmasına yolaçtı. Kontr-gerilla eliyle Ağrı, Malatya gibi alanlarda katliamlara başvuran sömürgeci devlet nihayet Aralık 1978 sonunda Maraş'ta tezgahladığı katliamla aradığı fırsatı ele geçirdi ve Kürdistan'ın önemli bir kesiminde sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetimin ilanı, Partimizin kuruluşundan bir ay sonrasına rastlar ve kapsadığı iller de mücadelemizin en çok geliştiği alanlardır. Bu durum hedefin gerçekte ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

1979 yılı devletin sıkıyönetim eliyle doğrudan imha ve toplu tutuklama doğrultusundaki saldırılarıyla başladı. Bu yıl, Partimiz ve mücadelemizin geleceği açısından bir kader yılıydı. Mayıs ayında Elazığ toplu tutuklamaları, bu temelde geliştirilen operasyonlar ve yaygın tutuklamalar ile Partimiz daha ilan edilmeden abluka altına alınarak boğulmak istendi. Şahin Dönmez'in ihaneti ve Partimize karşı faşist kemalist cepheden savaş açması, onun verdiği bilgiler temelinde yürütülen operasyonlarda bir çok kadro ve sempatizanın yakalanması büyük kayıplara yolaçtı. Aynı yıl Mazlum ve Hayri yoldaşların da tutuklanmaları, Partimizin içinde bulunduğu tehlikeyi daha da arttırdı. Düşman, Partimizin henüz örgütlenmesini pratikte gerçekleştirmemiş olmasından da yararlanarak Şahin Dönmez haininin verdiği bilgiler temelinde sonuç almayı hedeflemekte ve buna büyük umutlar bağlamaktaydı.

Bu dönemde Partimizin kuruluşunu ilan etmek, yüzyıllardır halkımızı katmerli bir baskı ve sömürü cenderesinde tutan ve mücadelemizin gelişmesi önünde engel teşkil eden feodallere darbe vurmak amacıyla Kürdistan'ın en etkili feodal ağası M. Celal Bucak'a karşı Siverek'te eyleme geçildi. Eylemle birlikte Partinin kuruluşu kamuoyuna duyuruldu, ancak başlangıçta bu feodal eşkiyanın cezalandırılmasını hedefleyen eylemin boyutları irademiz dışında genişleyerek aylarca süren ve geniş çevreleri kapsayan bir savaşa dönüştü. O güne kadar geliştirilen mücadele sonucu kazanılmış olan konumu korumak için kaçınılmaz olarak mücadeleye devam edilmek zorunda kalındı. Fakat Partinin henüz inşa döneminde olduğu, kadrosal ve teknik olanaklarının sınırlı bulunduğu bir evrede içine girilen bu boyuttaki bir çatışma birçok tehlikeyi de beraberinde getirmekteydi. Partinin kadrolarının önemli bir kısmı bu çatışmalar içinde şehit düşer veya yakalanırken örgütlenme ve eğitim çalışmalarının güçlendirilememesi sonucu bunların yerlerini doldurmak güçleşmekte, Partinin imha olması tehlikesini bertaraf etmek çok büyük acılara ve kayıplara yolaçmaktaydı. O güne kadarki saldırılarda büyük ölçüde kayıplar vermiş, kadro ve sempatizanlarının önemli bir kesimi tutuklanmış olan Partimizin içinde bulunduğu bu zor evrede boğulmasını için düşman hiç boş durmuyor, bir yandan Siverek'te çatışmalar sürerken diğer yandan Batman ve diğer alanlardaki feodal çeteleri Hareketimizin üzerine salıyor ve geniş bir cephede savaşmak zorunda bırakarak Hareketimizi bitirmek istiyordu.

Aynı dönemde HK ve DHB gibi tescilli sosyal-şoven örgütler de Kürdistan'ın birçok ilinde Partimize karşı yeni savaş cepheleri açarak saldırı çemberindeki yerlerini aldılar. Partimiz, düşmanın açık ajanlarına karşı bir ölüm-kalım mücadelesi verirken bir de kendisini arkadan bıçaklayan bu yeminli düşmanlarına karşı varlığını koruma savaşı

vermek zorunda kaldı. Sosyal-şovenlerin saldırıları sırasında onlarca Parti kadro ve sempatizanı şehit düştü. Saldırılarını bu dönemde yoğunlaştıran bir diğer örgütte "sol" maske ile tüm devrimci harekete savaş açmış bulunan ajan provakatör "Aydınlık" idi. "Aydınlık" gazetesi etrafında örgütlenmiş olan karşı-devrimciler, Partimize karşı savaşı temel politikaları olarak benimseyerek yoğun bir saldırı, karalama ve ihbar kampanyası başlattılar. Başta Parti önderliğimiz olmak üzere önde gelen Parti kadro ve liderlerine yönelik çeşitli iftiralar ortaya atarak onları yıpratma faaliyetinin yanısıra devlete sürekli "Apoculuğa karşı savaş" çağrılarında bulundular. Partilileri adım adım takip ederek ve gazetelerinde boy boy resimlerini yayınlayarak deşifre etmeye ve yakalatmaya çalıştılar. Bu dönemde devletin boyutlanan saldırılarına bütün güçleriyle ortak olarak sosyal-şovenler Kürdistan sorununda ne kadar bağnaz olduklarını ve onun bağımsızlığını hedefleyen bir gelişme karşısında kesin saflarının devletin yanı olduğunu çok berrak bir tarzda ortaya koymuş oldular. Ayrıca mücadelemizin zorlu bir dönemden geçtiği bir evrede saldırılarını yoğunlaştırmaları bunun bir tesadüf olmadığını ve genel devlet politikasıyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu göstermektedir. Daha sonraları da benzer dönemlerde sosyal-şovenlerin saldırılarının boyutlandığı görülecektir.

Bu dönemde, sömürgecilerin uşağı çeşitli Kürt çevreleri ile Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de Kürdistan'da ortaya

çıkan devrimci gelişmeye karşı çeşitli biçimlerde tavır aldılar. Başlangıçta KUKH ve öncü gücünün kitlesel gelişimini frenlemek ve özünden boşaltmak için "Doğu Partisi" kurma girişiminde bulunuldu. 33 milletvekili ve küçük-burjuva reformistlerinin içinde yeraldığı bu oluşuma karşı Partimizin tavrının kesinlikle katı ve şiddetli olacağının farkedilmesi üzerine milletvekilleri geri adım attılar. Bunun üzerine geriden destekli ve sadece ÖY, DDKD ve KUK'un içinde yeraldığı "UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği)" oluşturuldu. Bu oluşumun hedefi, daha sonra dağıldığında örgütlerin birbirlerini daha aktif karşı olmamakla suçladıkları PKK idi. Önüne koyduğu taktik ise, tam bir kuşatma altında olan Partimizin gücünü irade dışı çatışmalar içine çekerek parçalamak ve imha olmasına zemin hazırlamaktı. Nitekim, "güçbirliği"nin diğer örgütleri yoğun bir karalama faaliyeti geliştirirken, KUK eliyle de bu saldırı taktiği gündeme kondu. Sözde ilkel milliyetçilik ile bağlarını koparmış olan KUK bağrında hala bu ilkel-milliyetçileri ve bazı ajan-provakatörleri de taşımaktaydı. Tabanındaki dürüst unsurlara rağmen içindeki bu karşı-devrimci ve gerici unsurlar saldırı politikasının hayata geçirilmesinde etkili rol oynadılar. Bir ucuyla da sömürgecilere dayanan bu oluşumun hayata geçirdiği taktiğin bir diğer amacı da ulusal kurtuluşçuluğun Siirt, Mardin ve Hakkari'ye yayılmasını engellemekti. Sözkonusu bu alanlar, sonderece önemli stratejik alanlardır. Nitekim o dönemde sömürgeciler de dahil herkesin gözü özellikle Hakkari'deydi. Ankara'ya gelen Hakkari Vali'sine herkes, Apocuların orada da görülüp görülmediğini sormaktaydı. Hatta tescilli PKK düşmanı Doğu Perinçek, *"Apocular, ne pahasına olursa olsun Hakkari'ye sokulmamalıdırlar. Hakkari karantina altına alınmalıdır"* biçiminde stratejiler çizmekteydi. Yine bu dönemde Ecevit, Hakkari'yi ziyaret etti. Belirlenen bu strateji ve süren kuşatma ile Partimizin ezileceğinden emin bir şekilde açıklamalarda bulundu. Ancak beklentilerin aksine Partimiz önderliğinin öngörüsü ile bu kritik dönemden de başarı ile çıkmayı bildi.

Partimiz karşısında içine düşülen başarısızlık, Ecevit'in koltuğunu yitirmesine yolaçtı. Yerine geçen Demirel hükümeti döneminde "UDG" saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Parti kadrolarından sıradan sempatizanına kadar onlarca devrimciyi alçakça katletti. Bu saldırılar o kadar vahşi boyutlara vardı ki, eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş bile; *"Devlet, doğuda örgütleri birbirine kırdırtma yönteminden vazgeçmelidir. İstikrar böyle sağlanamaz"* şeklinde tepkisini ortaya koydu. Şüphesiz ki, bu eski İçişleri Bakanının iyi niyetinden kaynaklanmıyordu. Aksine KUK'un saldırılarının ardında kimlerin bulunduğu, bu güçlerin kimlerin uşağı oldukları her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor ve devletin Partimize karşı dört elle sarıldığı bu politika, kitleleri Parti etrafında daha çok kenetleyerek, ona karşı dönüyordu. Artan saldırılar mücadeleyi daha da kızıştırarak, devletin temellerinin her geçen gün biraz daha oyulması sonucunu veriyordu. İşte sömürgecileri çılgınlığa iten, ellerindeki tüm kozları en iğrenç tarzda birer birer ortaya dökmeye zorlayan da bu gerçekti.

12 Eylül 1980'e kadar böyle süregelen durum darbe ile yeni bir aşamaya ulaştı. Her ne kadar nedenleri arasında ekonomik ve siyasal istikrarsızlık ile Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti de yer alsa, darbenin esas hedefi tüm çabalara rağmen bir türlü kontrol altına alınamayan KUKH ve öncüsü PKK'dir. Bunun böyle olduğu bizzat darbenin elebaşısı Evren tarafından da itiraf edilmek zorunda kalınmıştı.

"Olağan" tedbir ve baskılarla kontrol edilemeyen ve gelişmesi önlenemeyen Partimiz, 12 Eylül darbesiyle hiçbir kural tanımayan dizginsiz bir faşist sömürgeci baskı mekanizması içinde imha edilmek istenmekteydi. Bu amaçla Kürdistan'ın dört bir tarafında yoğun operasyonlar gerçekleştirildi; dağlar, ovalar didik didik edilerek kadrolarından en sıradan sempatizan ve taraftarına kadar tüm Parti varlığına karşı amansız bir savaş açıldı; yüzlerce kadro ve binlerce taraftar tutuklanarak zindanlara dolduruldu; yüzlercesi çatışmalarda alçakça katledildi. Bu gözüdönmüş saldırganlığa karşı Parti kadro ve sempatizanları kahramanca direnişler sergileyerek yaratılmak istenen yılgınlık ve teslimiyet ruhunu daha başından mahkum ettiler. Ancak mevcut örgüt yapısı ile bu saldırıları göğüslemek ve mücadelenin geleceğini garanti altına almak sonderece güç olacaktı. Bu durumda, Mazlum yoldaşın da dediği gibi, *"gözüdönmüş atılganlıktan çekinmek... Hazırlık ve toparlanma taktiği"* uygulamak gerekmekteydi. Oldukça yıpranmış ve darbe yemiş Parti örgütünü tepeden tırnağa ele alıp yeniden inşa etmek ve bunun için de gelinen aşamada politik ve askeri çizginin açılımını yapmak zorunluydu. Kadroları bu temelde eğitip gelecek görevlere hazırlamak gerekliydi. Ancak bütün bunların çok büyük zorluklar ve olanaksızlıklar içinde yerine getirilmesi sözkonusuydu. Devrimci hareketin denendiği yıllar olan baskı ve gericilik yıllarını başarıyla atlatmak devrimin geleceği açısından hayati öneme sahipti. Çünkü böyle yılları başarıyla atlatamayan örgütler, tasfiye olmaya mahkumdurlar. Nitekim, Türkiye ve Kürdistan'daki birçok örgütün içine düştüğü durum bunu çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Tasfiye olmamanın yolu yalnızca, kadroları koruma altına almaktan değil, ittifaklar politikasına uygun olarak gerekli bağlantıları oluşturmak ve buna somutluk kazandırmak, en önemlisi de mücadeleyi kesintiye uğratmamaktan geçmekteydi. Parti I. Konferansı tüm bu adımların atılmasını karar altına aldı. Kadroların ideolojik, politik ve askeri eğitimi yoğun bir biçimde sürdürülürken, politik ve askeri çizgimizin teorik açılımı yapıldı. İttifaklar politikamız bu açılım ile daha bir netlik kazanırken buna paralel somut bir dizi adım atıldı. En önemlisi de ülkedeki mücadele kesintiye uğramadı. Çünkü faşist sömürgeciliğe karşı bizzat onun zemininde cezaevlerinde amansız bir savaş yürütüldü ve zafer kazanıldı.

Cezaevlerindeki mücadele sadece işkenceye karşı bir direnme değildi. Diyarbakır zindan direnişi, 12 Eylül darbesi ertesindeki geri çekilme ile 1982 Parti II. Kongresinden sonra ülkeye dönüş tarihleri arasında mücadelenin kesintiye uğramamasını sağlayan bir köprü vazifesi görmüştür. Bu direniş, mücadelemizin kaderini tayin edici bir öneme sahiptir. Düşman cezaevlerindeki yoldaşlarımız şahsında Partimizi teslim alıp tasfiye etmek istedi. Bu amaçla en kaba baskı ve işkencelerden en ince komplolara kadar her yol ve yönteme başvurdu. Geçmiş tarihinde cezevlerinde örgütleri teslim alıp tasfiye etmek konusunda oldukça deneyim ve başarı sahibi olan Türk sömürgecileri bu dönemde de aynı başarıyı göstereceklerinden emin görünmekteydiler. Ancak başta Partimiz önderlerinden Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar olmak üzere tutuklu yoldaşlarımız kararlı direnişleri ile yalnızca Parti varlığımızı korumakla kalmadılar, mücadelemizin üzerinde gelişeceği çok güçlü bir temel de yarattılar. Faşizm koşullarının dayattığı yılgınlık, umutsuzluk ve inançsızlık onların görkemli direnişleri karşısında yerle bir olarak, cezaevlerinden dışarıya devrime ve geleceğe inanç, teslimiyete nefret ve direnişe bağlılık ruhu dalga dalga yayıldı, Kürdistan halkını ve dışarıdaki devrimcileri sürekli besleyip güçlendirdi.

Yoldaşlarımız aynı uzlaşmaz tutumu sömürgeci mahkemelerde de ortaya koydular. Düşmanın Kürt halkının varlığını tartışma konusu yapma çabalarını boşa çıkararak, Kürt halkının varlığının ay ve güneşin varlığı kadar tartışılmaz bir gerçeklik olduğunu belirttiler ve sömürgecilerin Kürdistan halkının haklı mücadelesini yargılamalarına izin vermeyerek mahkemeleri sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline getirdiler. Düşmanın Parti çizgimizi yargılayıp mahkum etme çabalarını boşa çıkardılar ve devrimci çizgimizi ölümleri pahasına olsa sonuna kadar kararlılıkla savundular. Diyarbakır zindan ve mahkemelerinde Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük umutlarının yargılanamayacağı gerçeği tüm beyinlere kanla yazıldı ve halkımızın özgür geleceğinin sağlam temelleri bir daha yıkılmamak üzere buradaki tarihsel direnmelerle atıldı. Bu anlamda Diyarbakır zindan direnişi, Kürdistan halkının kaderinde belirleyici ve onurlu bir yer edindi ve bu direnişin önderleri ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferinin gerçek yaratıcıları olarak ölümsüzleştiler.

Diyarbakır zindan direnişimiz yalnızca sömürgeci-faşist düşmanın baskı, işkence ve zoruna karşı geliştirilmedi. Belki de ondan çok daha tehlikeli roller üstlenen ve bizzat kendileri tarafından örgülendirilen "Genç Kemalistler Birliği" adlı faşist ihanet örgütünün komplo ve saldırılarına karşı da yükseltildi bu direniş. Düşmanın, Partimizi tasfiye ve direnişi boğma planlarının bir ürünü olarak ortaya çıkan ve ihanet etmiş eski parti kadro ve sempatizanlarından oluşan bu örgüt, Kürdistan'da tarih boyunca en büyük tahribatı yaratmış olan ihanet olgusunu yeniden egemen kılma ve Partimizi tasfiye etme gibi tehlikeli hedeflerle ortaya çıkmıştı. Bu amaçlarına ulaşmak için direnen yoldaşlarımıza en ağır işkenceler yapmaktan onlar hakkında ölüm fermanları çıkarmaya, Parti değerlerimize alçakça dil uzatmaktan, Kürdistan halkının varlığını inkar etmeye kadar her türlü insanlıkdışı suçu işlediler. Direnen yoldaşlarımızı ve kitlemizi teslimiyete çekmek için yoğun çaba sarfettiler ve mücadelemizin ezilmesi için sömürgecilere akıl danışmanlığı yaptılar. Bu ihanet güruhunun alçakça uygulamalarını cezaevinde bir süre bunlarla birlikte hareket eden, fakat ihanetin ne iğrenç bir batak olduğunu bizzat görüp yaşayarak yeniden direniş yolunu seçen, cezaevinden tahliye edilmiş bir tanıktan dinleyelim:

"Şahin Dönmez, Elazığ grubunu işkence odalarında Esat Oktay Yıldıran, Ali Osman Akın ve Alaattin Ergüden isimli cezaevi yöneticilerinin denetimi altında itirafa zorlarken birlikte kaldığım 40. koğuştaki (ihanetçilerin koğusu bn.) kişiler de boş durmuyorlardı. Bunlardan Hıdır Akbalık, Diyarbakır PKK grubu ve KUK'çuları işkence odasında A.O. Akın'ın yardımıyla itirafa zorlarken, Mehmet Girgin, Siirt-Batman grubunu, Halef Çarpar, (Mardin iddianamesine bakarak) Mardin grubunu itirafa zorluyorlardı. Baskı ve işkencelere dayanamayan birçok insan, kendi yapmadıkları suçları bile sırf bu insanlar söyledikleri için kabul ediyorlardı. Cezaevi idaresiyle birlikte hareket eden bu kişiler işlerini sağlama bağlamak (daha doğrusu yandaş bulmak) için itiraf yaptırdıkları bu insanlara ifadeleri kendileri yazıp imzalatıyor ve mahkemeye gönderiyorlardı. Baskı sonucunda itiraf yapanlar koğuşlarından alınıp 38. koğuşa gönderiliyorlardı. 38. koğuşa gelen bu insanlar burada da rahat bırakılmıyor, yine baskı ve işkenceye maruz kalıyorlardı. Yazdıkları ifadelerin aynısı gönderildikleri savcılık ve çıkarıldıkları mahkemede de kabul ettiriliyordu. İnsanların sırtına basarak yükseldiklerini sanan ve bir kısım insanları yapmadıkları suçlardan dolayı cezalandıran Hıdır Akbalık, Halef Çarpar, Ali Gündüz, Yıldırım Merkit, Şahin Dönmez, Erol Değirmenci, Mehmet Girgin gibileri, zafer kazanmış komutanlar gibi gururlanan Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran, minik asteğmen Alaattin Ergüder ve üsteğmen Ali Osman Akın'la sık sık bir araya gelerek içki masaları kuruyor, kadeh tokuşturarak başarılarını kutluyorlardı...

"...İtiraf yapıp da sonradan geri alanlar çoktur... Gerçekte inandığı davayı bırakıp da gönüllü itiraf yapanlar yok mudur? Vardır, ama bu insanların da çoğu baskı ve işkencelerden bunaldığı için yapmıştır. Geriye dönüşün yollarını bulabilseler bu insanların geriye döneceklerine inanıyorum. Bu sözüm Hıdır Akbalık, Mehmet Girgin, Şahin Dönmez, Vedat Gönenç, Ali Gündüz, Yıldırım Merkit ve Erol Değirmenci için değildir. Çünkü bu insanlar, bir bardak cin içebilmek, bir lokma yemek fazla yiyebilmek, havalandırmada rahatça gezebilmek ve görüşmecileriyle rahat görüşebilmek için, kendi arkadaşlarına cezaevinin yöneticileriyle birlikte açıktan işkence yapan insanlardır. Bunların geriye dönüşleri artık imkansızlaşmıştır. Bu insanlar bir kişiyi bile örgütten koparabilmek için hiçbir şey yapmaktan çekinmezler. 1983 yılının başlarında baskı sonucunda itiraf yapanlar, eğer çıkma durumları varsa, değişik bölgelerden gelen istihbarat görevlileriyle tanıştırılıyor ve dışarıya çıktıklarında bu insanlardan faydalanılması düşünülüyordu. Geriye dönüşü olmayan yukarıda ismini saydığım kişiler de MİT elemanlarıyla cezaevinde görüşüp fikir teatisinde bulunuyorladı."

Evet suçlarının sadece bir kısmı yukarıdaki tanığın sözleriyle ortaya konulan bu faşist kemalistlerin Partimizin tasfiyesini gerçekleştirmek, bu amaçla geniş çevreleri ihanet temelinde örgütleyerek Partimize karşı çıkarmak ve onlara yeni bir kişilik; faşist kemalist bir kişilik kazandırmaktır. Sömürgeci-faşist cuntanın Partimize karşı yürüttüğü "özel savaş"ın en belli başlı araçlarından birisi olan bu faşist güruhun gerçek yüzünü bizzat kendi sözlerinde açıkça görmek mümkündür. Burjuva gazetelerinde üst üste boy gösteren bu hainler amaç ve düşüncelerini şu sözlerle ortaya koyuyorlar:

"Atatürk'çü düşüncenin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik. Ve geçmişin ibret verici yanlışlık ve hatalarını gördük. Geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyoruz...

"Sonuç olarak, sosyalizmin teoride ve pratikte ortaya çıkan olaylarla iflas ettiğini ve hayal ürünü olduğunu kavramış durumdayız. PKK'nın Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da, Kürdistan ve Kürt milletinin varlığına ilişkin tesbitine gelince; her ne kadar geçmiş tarihimizde Türkiye'yi parçalamak ve güçsüz duruma düşürmek isteyen dış güçler gerçeğe ve haklı temele dayanmayan isyanlarla böyle bir sorunu diriltmek istedilerse de bizzat bu bölge halkından ve devletten gereken cevabı aldılar. TC sınırları içinde yaşayan ve vatandaşlık bağları olan tüm fertler Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran ve günümüze dek gelişen, Türk ulusal değer yargıları içinde bütünleşmiş ve kaynaşmış bir Türk milleti gerçeği yaratılmıştır... PKK gerek bu gerçeğe ve gerekse halkın iradesine rağ-

men zoraki ve hayali bir Kürt milli hareketini şiddet temelinde yaratmak istemiştir...

"Ne Mutlu Türküm Diyene her şey Türkiyem için" (Şahin Dönmez, Erol Değirmenci, Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Akımlar, K.K.K. yayınları)

"Bundan böyle yaşamıma, bir Türk genci olarak Atatürk'ün belirttiği ilkeler doğrultusunda yön vermeyi, topluma yararlı bir insan olmayı benimsedim. Toplumu yıkıma ve bölünmeye götüren ve Atatürk ilkeleri ile çelişen tüm güçlere karşı mücadele etmeyi amaç edindim. Bu temelde ve amaçda Türk gençliği, Türk ordusu ve Türk milleti bütünleştiği oranda bu milleti hiçbir güç yenemez..." (aynı yerde, Hıdır Akbalık)

"Üç-beş baldırı çıplakla bütün dünya ülkelerine kendini kabul ettirmiş köklü bir devleti yani Türkiye Cumhuriyetini parçalayamayacağımızı geç de olsa anlamış bulunmaktayım" (aynı yerde, Hasan Garip)

Böylesine düşkün bir ruhun temsilcilerine karşı Diyarbakır zindanlarında büyük acılar ve ölüm pahasına sürdürülen mücadelenin tarihi önemi bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır. O direnişlerin görkemliliğidir ki, bu hastalıklı Kemalist ruhun yeniden kılınmasının önüne geçmiş, onu mahkum etmiş ve başlangıçta teslimiyete kayan birçok kişiyi yeniden direniş saflarına çekerek bu bataktan kurtarabilmiştir. Bu ihanet şebekesinin cezaevlerine hakim kılınması amacı eğer gerçekleşmiş olsaydı, etkileri yalnızca cezaevleri duvarları içinde kalmayarak dışarıya da yansıyacak ve diğer birçok örgütün içine düştüğü acınacak ve utanç verici akibetten Partimizin kurtulması güç olacaktı.

Denebilirki, Partimiz günümüze kadarki en büyük imha ve tasfiye girişimine, II. Kongre sonrasında maruz kaldı. Uluslararası boyutlara ulaşan çok geniş çaptaki bu komplo, geçmiş komplolarda olduğu gibi, Hareketimizin tarihsel bir dönemden geçtiği ve yeni bir atılıma hazırlandığı bir zamanda, ülkeye dönüşün öngününde gündeme kondu. Komplo birçok alanda birden birbirini tamamlayacak şekilde düzenlenmişti. Partimizi tümden imha etmeyi hedefleyen bu planın bir parçası olarak 1983 ortalarında Ortadoğu ve Avrupa zemininde Partimiz içinde bir provakasyon ve tasfiyecilik hareketi geliştirilirken; diğer yandan bu provakasyonun cezaevlerindeki kolu "Genç Kemalistler Birliği"nin başarı kazanması için PKK Merkez Davasında 35 idam kararı verilmiş ve bunun ise Türk Ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı ile tamamlanmıştı. Bütün bunların aynı dönemde peşpeşe geliştirilmesi komplonun geniş ve tehlikeli boyutlarını açıkça ortaya koymaktadır.

Bütün bu komplolar 1981 Parti I. Konferansı ardından yürürlüğe konulan tasfiye çabalarının artık sonuç alınacak bir tarzda yoğunlaştırılmasının ifadesidir. Konferans kararları, direnişin devam ettirilmesi doğrultusunda olunca farklı beklentiler içinde olan çevreler harekete geçtiler. Amaç, Partimizin yeniden ülkeye dönüşünü engellemekti. Bunun bir parçası olarak Parti önderliğine yönelik bir komplo düzenlendi, ancak başarısızlıkla sonuşlandı. Daha sonra II. Kongre'de provakatör eliyle tasfiyeciler on plana çıkarılarak merkez ele geçirilmek istendi. Bundan amaç, eğer başarılabilirse merkezi ele geçirip Partiyi direniş çizgisinde vazgeçirmek ve tasfiye etmekti. Ancak bu haince planda başarısızlıkla sonuçlandı. II. Kongre her türden reformist ve teslimiyetçi eğilimleri ezici bir çoğunlukla mahkum ederek ülkeye geri dönüş ve direnişi geliştirme kararı aldı.

Ülkeye dönüş Parti içindeki küçük-burjuva reformist eğilimin karşı kışkırtmaları yoluyla engellenemeyince bu kez geniş kapsamlı bir imha planı uygulamaya kondu. Bu plan gereğince provakatör Avrupa örgütünü ele geçirecek; Türk Ordusu Güney Kürdistan'a saldırarak kadroları toplu olarak imha edecek; cezaevinde ise verilen idam kararları vasıtasıyla korku ve yılgınlık geliştirilerek faşist "Genç Kemalistler Birliği" eliyle direniş boğulup teslimiyet egemen kılınacaktı. Böylece cezaevleri ve Avrupa'daki Parti örgütleri teslim alınıp, Ortadoğu'dakiler ise imha edilerek direnişçi Partimiz kesin olarak ortadan kaldırılacaktı. O'nun yerine ise "Demokratik (daha doğrusu cunta güdümlü) PKK" ilan edilerek PKK gerçekliğine son verilecekti.

Bunun için gerekli olan her türlü adım atılmış, harekete geçirilebilecek tüm çevreler öne sürülmüştü. Komplo Şubat 1983'te Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın tutuklandığı yolundaki bir radyo haberi ile başladı. Ardından Kemal Burkay'ın alamet-i ferikası "Devrimcilik mi, Terorizm mi? PKK Üzerine" isimli kitabı Mart ayında piyasaya sürüldü. Aynı ayda Federal Almanya'daki liberal "sol" gazete "TAZ", Alman hükümetinin PKK faaliyetlerini yasaklayacağı haberini verdi. Planın Ortadoğu'daki bölümü çerçevesinde 2 Mayıs'ta PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR yoldaş düzenlenen bir komplo ile Güney Kürdistan'da katledildi. 25 Mayıs'ta ise Türk Ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı başladı. Aynı gün PKK Merkez davası da sonuçlandırılarak 35 idam kararı –ki TC tarihinde ilk kez bir davada bu kadar idam cezası verilmektedir– yağdırıldı. Eğer Parti önderliği tarafından müdahale edilmemiş olsaydı, aynı günlerde provakatörün organize etmeyi düşündüğü "Avrupa Konferansı" gerçekleştirilecek ve burada "Demokratik PKK" ilan edilecekti. Nitekim bu çok önceden emperyalistlerin de bilgisi dahilinde planlanmış olmalı ki, Haziran ayının ilk günlerinde Fransız "Le Monde" gazetesi PKK içinde ılımlı demokratik bir eğilimin ortaya çıktığından sözeden bir haber yayınladı.

Bu olaylar halkası birleştirildiğinde ne sonuç çıkar? Açık ki sorunu biraz olsun objektif bir bakış açısıyla değerlendiren herkes bütün bunların belli bir plan çerçevesinde uygulanan bir komplonun parçaları ve amacın da PKK'nin imhası olduğunu anlamakta zorluk çekmeyecektir. Genel Sekreter yoldaşın tutuklandığı haberiyle saflarda panik ve umutsuzluk yaratılmak istenmiş ve bu hem de Avrupa'da yani "Demokratik PKK"nin ilan edileceği zeminde denenmiştir. Kemal Burkay emperyalizme, sömürgeciliğe ve tüm sahte, tasfiyeci "sol"a çağrılarda bulunarak, PKK'ye karşı savaşın henüz çok geç olmadan başlatılması gerektiğini, çünkü eğer bir kez Kürdistan'a girerse artık önünün alınamayacağını söylemiştir. Diğer taraftan radyo haberinin yaratacağı tahmin edilen panik ve telaş zeminini körüklemek ve pekiştirmek için "TAZ"da bu dönemde verilen haber, planın Avrupa'ya yönelik bir diğer yanıdır. Bu, daha sonra "Le Monde"nin haberiyle de tamamlanmak istenmiştir.

Komplonun Kürdistan'a yönelik yoruma gelince, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın katledilmesine ve provakasyonun Avrupa ve cezaevlerindeki hamlesine paralel olarak tasfiyecilik de başkaldırdı. Amaç, saflarda kargaşa yaratarak Türk Ordusunun imha seferinin başarısını garantilemekti. Ancak oyun bu alanda da boşa çıkarıldı.

Olayın kısa gelişimi ve amaçları böyle. Bugün bu komplunun büyük oranda atlatılmış olduğunu söyleyebiliriz, ama bu, tehlikenin sona erdiği, bir daha böyle tehlikelerle karşı karşıya gelinemeyeceği anlamına gelmez. Henüz düşmanla çatışma halindeyiz ve bu giderek daha da kızışıyor. Ayrıca kendi içimizde de sınıf savaşımı giderek keskinleşiyor. Hele içinde bulunduğumuz dönemin Cephe gibi, çeşitli sınıf ve tabakaları kucaklayan bir gelişme dönemi olması düşünüldüğünde, gerek düşmanın proleter olmayan sınıflara yönelik "özel savaş" taktikleri ile mücadelenin parçalanması ve proletaryanın müttefiklerinden soyutlanması tehlikesi, gerekse Parti içinde proleter olmayan kesimlerden gelen kadroların proleter olmayan özelliklerini terketmeyerek çeşitli biçimlerde gizlemeleri ve sürdürmeleri tehlikesi önemini ve güncelliğini yakıcı bir biçimde korumaktadır. Bu nedenle, provakasyon ve tasfiyeciliğin ortaya çıktığı siyasal koşulları ve bunun sosyal dayanakları ile Parti içindeki yansıma biçimlerini, bu temelde hangi biçimleri aldığını, hangi yol ve yöntemleri izlediğini bir kez daha bilince çıkarmak önem arzetmektedir.

Provakasyon ve tasfiyeciliğin şekillendiği dönem, Parti örgütünün ülke zemininde yeniden yaratılmaya başlandığı dönemdir. Yani Parti, henüz örgütsel inşasını tamamlayamadan ezilmek istenmektedir. Toprağa kök salmamış bir bitki nasıl kolaylıkla koparılarak kurutulabilirse, asgari bile olsa örgütsel inşasını gerçekleştirememiş bir parti de öyle kolayca imha edilebilir. Dönem bir geçiş dönemidir ve böyle dönemlerde güçlerin dengesi genellikle hassastır. Bu durumda en küçük bir hata veya yanılgı büyük tahribatlara ve koşulların aleyhte değişmesine yolaçabilir. İşte provakasyonun da yararlanmak istediği dönemin bu nazik karakteridir.

Provakasyon yola çıkarken en büyük umudunu Parti içerisinde yeralan, ancak henüz proleter bir kişiliğe ulaşmamış olan kadro ve sempatizanların yetersizlik ve zaaflarına bağlamış, toplumsal yapı tarafından da sürekli beslenmiş olan bu zaaflara hitap etmiştir. Düşmanın da Parti kadrolarına yönelik propagandalarında sürekli işlediği ve hitap etiği bu zaaflar Parti kadrolarında ortaya çıkış biçimlerine göre belli tipler yaratmıştır. Provakasyonun da güç aldığı bu proleterleşmemiş ve zaafları II. Kongre Çalışma Raporunda şu şekilde dile getirilmiştir:

"Partimizin Konferanstan bu yana geçen bir yıl içinde yürüttüğü devrimci çalışma sürecinde açıklık kazanan ve onun örgütsel varlığını tehdit eden üç tür anlayışın bahsetmek, bizde ilkelliğin nasıl ortaya çıktığını göstermek artık bir zorunluluk haline gelmiştir.

"Bunlardan birincisi; daha çok eskiden beri parti saflarında bulunan, fakat kendilerini eğitip proleter devrimciler haline getiremeyen bazı unsurlarda ortaya çıkmış olan bir anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri, Parti saflarına katılırken, esas olarak proletaryaya ve halka hizmet etmeyi değil, Parti saflarında bir müddet "memurluk" yaparak bu temelde sağladıkları itibarla kendi kişisel yaşamlarını örgütlemeyi amaç edinmişlerdir. Bu doğrultuda Parti içinde belli bir yere sahip olduktan sonra, kendilerini "yerleri doldurulamaz eşsiz insanlar" sanarak, kişisel yaşamlarının iyi bir biçimde örgütlenmesi amaçlarını Parti çalışmalarının önüne geçirmek istemişlerdir. Partimizin, ağır baskı koşullarında bile devrimci çizgisine karşıdırlar. Ve azgın düşman saldırıları ortamında Partimizin bu çizgiyi geliştirebilecek gücü kendisinde bulamayacak, bunun yerine kendi reformist anlayışlarını yerine geçirme olanaklarına kavuşacaklarını umut etmişlerdir. Fakat devrimci direniş çizgisi etrafında Partimizin sarsılmaz birliğiyle karşılaşınca kendi anlayışlarını savunma ve o doğrultuda ortaya çıkma gücünü kendilerinde bulamamışlardır. Çeşitli düzeylerde sınırlı birkaç unsur, kendi anlayışını değiştirmeyerek ve Parti çizgisi doğrultusunda kendisini eğitmeyerek, güçlenen devrimci direnişçiliğin ve gelişen devrimci militanlığın baskısı altında çılgına dönmüş, işi Partiye düşmanlığa kadar götürmüş ve Parti içinde onu içerden hançerlemeye çalışan Parti düşmanları haline gelmiştir. Bunlar, proleter devrimci haline gelememenin ve soysuz küçük-burjuvalıkta ısrar etmenin, ağır baskı koşullarında insanı nerelere kadar götürebileceğinin en açık örnekleridir.

"İkincisi, çeşitli düzeylerdeki Parti yöneticiliğinde bulunan bazı arkadaşlarda görülen bir anlayıştır. Bu arkadaşlar, içinden geçtiğimiz dönemde her devrimci kadronun kendini eğiterek yenilemesi ve devrimci mücadelenin ulaştığı seviyeye kendini yükseltmesi gerektiği biçimindeki Parti kuralını, diğer arkadaşlar için geçerli fakat kendileri için geçersiz görüyorlar ve kendilerini eğitip yenilemek için yeterli çaba harcamıyorlar. Partinin en sorumlu yerlerinde bulunmalarına rağmen, ideolojik, politik ve örgütsel sorunlar karşısında adeta kayıtsız kalıyorlar ve en alt düzeylerdeki parti kadrosundan daha dar bir devrimci çalışma ile yetiniyorlar. Böyle bir çalışmayla içinde bulundukları konumun gerektirdiği devrimci görevleri başarıyla yerine getirmiş gibi kendilerini oldukça rahat hissedebiliyorlar. Partimizde yöneticilik düzeyinde amatörlük ve ilkelliğin ortaya çıkış biçimi ve bunu aşamama böyledir. İlkelliği tanımlarken Lenin en açık bir biçimde şunları söylüyor: ' Ama "ilkellik" eğitim yoksunluğundan daha fazla bir şeyi kapsar; bu terim, genel olarak, devrimci çalışmada dar kapsamlılığı, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayacağını anlayamamayı ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu darlığı haklı gösterme ve onu özel bir "teori" durumuna yükseltmeyi yani bu sorunda da kendiliğindenliğe böylece boyun eğmeyi ifade eder." (Lenin, Ne Yapmalı? Syf: 130) *Bu durumun bir benzerini yaşayan arkadaşlar, kendi darlıklarını haklı göstermeyi özel bir "teori" durumuna yükseltme durumunu kendilerinde bulamayınca, devrimci çalışmadaki darlıklarıyla içinde bulundukları konumun gerektirdiği devrimci görevleri yerine getiremeyince, bu sefer, kendi darlıklarını gizleyebilmek için, başka arkadaşlarla aralarında, hiçbir ideolojik ve politik nedenden kaynaklanmayan kişisel anlaşmazlıklar çıkarma yoluna seçiyorlar. Böyle yapmakla bu arkadaşlar, Partimiz ve kendileri açısından en tehlikeli bir yolu seçmiş oluyorlar. Parti yaşamımızda ve Partimiz saflarında yaşayamayacağını ve eğer ısrar edilirse çok zararlı sonuçlar doğuracağını bu arkadaşlar bilmek durumundadırlar. Bu arkadaşlar, bu tür olumsuz yollardan vazgeçerek, sorunun gerçek temellerine inmek, kendi darlıklarını görmek ve bu durumu mutlaka aşarak kendilerini yenilemek zorundadırlar.*

"Üçüncüsü, yine eskiden beri Hareket saflarında olan, fakat Hareket büyüdükçe kendini geliştiremeyip daralan ve örgütün gelişmesine ayak uyduramayan bazı arkadaşlarda ortaya çıkan bir anlayıştır. Bu arkadaşlar, Partinin ideolojik, politik ve askeri çizgisine karşı bir eleştiri getirmiyorlar ve bu çizgiyi "çok doğrudur, halkımızı mutlaka kurtuluşa götürür" diyerek sözde alkışlıyorlar. Fakat sıra bu çizgiye tam olarak uymaya, onun gereklerini yerine getirmeye ve onu pratiğe aktaracak sorumlu devrimciler olmaya gelince, kendi kendilerine güvenleri olmadığını, mücadele içinde sorumluluk alamayacak ve önderlik yapamayacaklarını söylüyorlar. Ne gariptirki, bu sözlerine rağmen yine de proletaryanın ve halkın öncü müfrezesi içinde olma cesaretini ve hakkını kendilerinde görüyorlar. Hareketin ve mücadelenin gelişmesine uygun olarak kendilerini yenilemeyince, bu sefer kendi geriliklerini ve hatalarını gizleyebilmek için diğer arkadaşlara karşı hırçın ve kavgacı davranıyorlar ve "kişisel anlaşmazlıklar" yaratma yoluna seçiyorlar. Bu arkadaşlar içine girdikleri bu durumun Parti ruhuna ve birliğine tamamen ters ve yabancı olduğunu, ona büyük zararlar verdiğini ve bu tür anlayış ve davranışların Partimiz içinde yaşayamayacağını bilmek durumundadırlar. Yine bu arkadaşlar, ilkellikleriyle kendilerini geliştirmedeki isteksizlikleriyle, azim ve çabadan yoksunluklarıyla Hareketimize ve birlikte oldukları arkadaşlara büyük zarar verdiklerini bilmek zorundadırlar. Halkımıza ve mücadelemize gerçekten hizmet edebilmek için, taşıdıkları bu anlayışlarını mutlaka aşmaları ve Parti çizgisi doğrultusunda kendilerini eğitip geliştirmeleri gerektiğini bilmek zorundadırlar.

"Bunlar gibi Parti ruhuna ve çizgisine uygun olmayan başka hatalı anlayışlardan da sözedilebilir. Açıktır ki bunlardan birincisi, Partinin direniş çizgisine ve onun örgütsel varlığına düşman bir anlayış, Partimizi yıkmak ve tasfiye etmek isteyen düşman bir eğilim durumunu ifade eder. Diğerleri ise, Parti çizgisine bağlı kalarak ve fakat bu çizginin gereklerini yerine getirmeyerek, mücadeleyi ve örgütü dar sınırlar içerisine hapsedip geliştirmeyerek, Partimizin örgütsel gelişimi önünde ciddi bir engel ve tehlike olma, böylece de onu tasfiye etme ya da tasfiyeciliğin gelişmesine açık kapı bırakma durumunu ifade eder.

"Açıktır ki, bütün bu anlayışlar kendi şekilsizliğiyle, korkaklığıyla ve işbirlikçiliğiyle yıllardan beri ciddi bir örgütsel faaliyete girişemeyen, sözde ulusal kurtuluşçuluk yapmasına rağmen gerçekte halkımızı örgütsüz bırakma yolunda ilerleyen küçük-burjuva eğilimlerin, şu veya bu biçimde Partimiz içine yansımasından başka bir şey değildir." (Çalışma Raporu, Syf: 67-68-69)

Provakasyonun dayandığı zemin budur. Bu zeminin sosyal yönünü tarihsel ve toplumsal açıdan biraz eşelediğimizde karşımıza çıkacak olan Kemalizmdir. Daha önceki bölümlerde ele aldığımız gibi, Kemalizm'in toplumumuza dayattığı ve oldukça mesafe katettiği bir "gerçeklik" vardır. PKK bu zeminde, Kemalizm "gerçekliği" ile kıyasıya bir çatışma içinde şekillenmiştir. PKK, Kemalizmin inkarını ve yerine Kürdistan gerçekliğinin konulmasını dayatırken, Kemalizm bunun aksini dayatmaktadır. Ancak, Kürdistan gerçekliği o denli tahrip edilmiş ve kendisi olmaktan çıkarılmıştır ki, bu gerçeğin görülmesi ve kavranması son derece güç ve kanlı olmaktadır. PKK, böylesine iğdiş edilmiş, hastalıklı bir toplumsal yapı içinde doğdu ve elbetteki toplumsal yapının bu olumsuzlukları yansımasını parti içerisinde de buldu. Şimdi de bu yapının özelliklerine bakalım. Bu, Parti içerisinde boyveren hastalıkları kavramayı kolaylaştıracaktır.

"Kürdistan halkının içinde yaşadığı durum, kendi çıkarlarıyla çelişen, iç ve dış egemen güçlerin iradelerinin hüküm sürdüğü ve onların çıkarları doğrultusunda çalışan bir zemini teşkil etmektedir. Bu zeminde halk kendisini yaşamamaktadır. Tabii ki, çeşitli sınıf ve tabakalar ve kişiler de bu gerçeğe bağlı olarak, kendi gerçekliklerini yaşamak bir yana, bunun üzerinde derinliğine düşünme gücünden bile yoksun bulunmaktadır. Eğer öyle olmasa, milyonların oluşturduğu bu insan kitlesi, çağdaş insan gelişiminin temel kurallarının, en sıradan insan haklarının bu kadar dışında kalamazdı. Ulusal ve sınıfsal haklarına böylesine yabancı olamazdı. Toplumsal gerçekliğimize bakışta bile, çağdaş insanın bilinçlilik düzeyinden çok geri bir durum vardır. İnsanımız, ilkel klan-kabile-aşiret düzenlerinin bile, kabul edemeyeceği bağımlılık ve teslimiyete sonuna kadar açık hale getirilmiştir. Yalnız maddi menfaatler alanında değil, üst yapı alanında da iradelerini yitirmiş bir durumda bırakılmışlardır. Halkın bu konumuna karşılık, düşmanın ise tüm gücü ve tüm yönleriyle bir saldırısı vardır. Bu saldırıya karşı direnmenin çok sınırlı ve zayıf olduğu bilinmektedir. Herşeyden yoksun olmak bir yaşam tarzı olarak benimsetilmekte, halk bunun hesabını sorma gücünü bile kendisinde görememektedir. Ama bunun yanında, aile olarak, birey olarak, muazzam sorunların altında boğulunmaktadır. Birey, ayakları altındaki hazineyi –ülkesini– çok rahatlıkla terkedebilmekte, sömürgeciliğin ve emperyalizmin önüne sürdüğü her türlü tortu işte çalışmayı, yurtdışında sürünmeyi kurtuluş olarak görebilmektedir. Ve hatta buna erişmeyi mutluluğun en büyüğü kabul etmektedir. Tüm geleceğini ve ailesini bu mutluluğa erişme umuduna bağlamakta; tabii ki çıkış yolu bu olmadığı için bunalım daha da derinleşmektedir. Afyonvari umutlara böylesine bir sarılış, çıkmazı daha çok derinleştirerek, hiç birimizin kabul edemeyeceği bir yaşam tarzı, alaca karanlık içinde bir ülke ortaya çıkmaktadır. Kürdistan'da kişiler çok kızgın ve öfkelidir. Ama bu kızgınlığın kaynağını bile bilememekte, onun nasıl dışa taşırılacağını kestirememektedir. Tam tersine, kendi kendilerini tahrip edecek tarzda birbirlerine yüklenmekte, birbirlerini hırpalamakta, bu ise kargaşayı daha da körüklemektedir. Ve sonuçta, ülkemizde tarihte ve günümüzde kabul edilemeyecek bir yaşam sürüp gitmektedir.

"Tabloyu en genel hatlarıyla çizersek; düzen, otorite ve uyumdan eser olmayan, kimsenin kimseye laf anlatamadığı, sınıfın ve ulusun çıkarlarının nerede olduğunun bile tartışılmadığı, tartışıldığında ise doğru sonuçlara ulaşılmadığı; herkesin gemisini kurtaran kaptan zihniyetiyle hareket ettiği, ama herkesin de gemisini kayalara bindirdiği; bu kör döğüşü halindeki yaşamın meşru kabul edildiği bir görünüme ulaşılır. Tarih ve çağın gerçekleri biraz yoklanırsa, kesinlikle bir saat bile katlanılamayacak gerçeklerin bizde bir ömür boyu yaşanacak gerçekler olarak benimsendiklerini görürüz. Bu ülkenin içinden gelen herkes, biraz geçmişini yoklayabilirse ne kadar yaralı ve rahatsızlıklarının olduğunu hemen görecektir. Birbirine geçmiş arıların bulunduğu bir kovanı andıran toplumumuzda, bu yaralar her geçen gün daha da derinleştiriliyor." (Serxwebûn, Temmuz 1984, Sayı 31, Sayfa 12)

Açık ki, bu gerçeklik kadrolarda da şu veya bu oranda ve çeşitli biçimlerde etkisini sürdürmektedir. Böylesine iğdiş edilmiş bir toplum içinde komünist olarak yetişmek kolay değildir. Komünistliğin kendisine özgü yönleri vardır. Toplumun ileriye yönelik ögelerinin geliştirilmesi ve gerici ögelerine karşı savaş yürütülmesinin ürünüdür. Bu savaş ve gelişme siyaset, ekonomi, kültür, felsefe, ahlak, sosyal yaşam, ilişki tarzı, askerlik vb. her alanda ortaya konmak zorundadır. Sadece komünist düşüncenin benimsenmesi ve öğrenilmesi komünist olmak için yeterli değildir. Yukarıdaki tüm alanlarda başta kendi şahsında olmak üzere tüm topluma komünizm ölçüleri içinde gerekli müdahaleyi yapamayan kişi komünistlik sıfatına ulaşamaz. Devrim sadece sömürüye ve baskıya son vermek değil, onları nihai olarak ortadan kaldıracak insan ve toplumu yaratacak olan iktidara geçiştir. Bu nedenle, sözkonusu alanlardaki mücadele kendisini insan ve toplum biçimlerinin çatışması olarak gösterir. Kürdistan'da yaşanan da bundan başka birşey değildir. Kemalizm, kendi varlığına yabancılaşmış, insanlıktan çıkmış, kendi çıkarları için bile düşünemeyen, hayvanlaşmanın eşiğinde bir "insan" ve "toplum" biçimini halkımıza dayatmıştır. Buna karşı bağımsız, özgür, demokratik, kendi varlığına sahip çıkan, insan ve halk olarak çıkarlarının ne ve nerede olduğunu bilen ve bunu elde etmek için savaşan bir insan ve toplum biçimini dayatmak gerekmektedir ve Partimizin yaratmaya çalıştığı da budur.

Gerek TC ve gerekse provakasyon ve tasfiyecilik, Partimizin çok büyük zorluklar, acılar ve kanla yarattığı gerçekliğe karşı savaşta saflarındaki zayıflıklar ve kemalist kültürün kalıntılarından yararlanarak onu ezmek ve tasfiye etmek istemektedir. O halde düşmanın elinden bu kez mutlaka alınmak zorundadır. Bunu gerçekleştirebilmek için ise, herşeyden önce düşmanın başvurduğu yol ve yöntemleri iyice bilince çıkarmak ve buna karşı üzerimize düşeni yerine getirmek gerekmektedir. Zaferin güvencesi burada yatmaktadır.

PKK'ye karşı düşmanca faaliyet, CIA ve Pentagon tarafından genelde uygulanmak üzere hazırlanmış bulunan bir yönerge çerçevesinde yürütülmektedir. *"Söz konusu... yönergede belirtildiği üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik havası yaratılması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların üstünde tutmaya teşvik edilmesi, kollektif ve ulusal sorunların çözümüne katılımları azaltılmak üzere özel yaşamlarına ağırlık vermeye yöneltilmeleri, yerel veya merkezi erklerin politik amaçları konusunda kuşkucu bir hava ve tutum yaratılması, görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklenmesi, insanların davranışlarının karışıklık ve düzensizliklerle yozlaştırılması, ülkenin politik yapısını baltalama amacıyla yurttaşların var olan erke karşı kesin eylemlere itilmesi, işbaşındakilere karşı muhalefet hareketlerinin desteklenmesi öngörülüyor."* (Venceremos, Şili'ye Evet, Pinocet'e Hayır, S: 52)

CIA ve Pentagon yönergesinde ortaya konulan bu genel tavsiyeler PKK gerçekliği üzerinde hem içten ve hem de dıştan özgünleştirilmiş biçimiyle uygulandı ve halen de uygulanmaktadır. Genelde olduğu gibi, PKK saflarında da doğrudan düşman eliyle olsun, dolaylı olarak sosyal-şovenizm, küçük-burjuva reformizmi, provakasyon ve tasfiyecilik eliyle olsun bezginlik, ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik yaratma, kişisel çıkarları toplumsal çıkarların önüne geçirme, toplumsal sorunların çözümüne katılmayı engellemek amacıyla özel yaşama teşvik etme, devrim, Kürdistan'ın bağımsızlığı gibi davaların başarıya ulaşamayacağına, birer ütopya olduğuna dair kuşku ve güvensizlik yaratma, Parti önderliği ve yönetimi hakkında kuşku yaratma, yıpratma, karalama ve gözden düşürme çabalarına girişildi. Bu yöntemlerin en önemlilerinden birisi olarak, Partinin politik çizgisinin ve yönetiminin gözden düşürülmesi yoluyla devrimci otoritenin zayıflatılmasına çalışıldı. Aslında PKK aleyhtarı faaliyet o kadar zengindir ki, sadece Partimizin politik çizgisi ve önderliğine yönelik yayınları hatırlamak bile yeterlidir. Bu genel olarak tüm devrimci hareketlerin karşı karşıya geldikleri bir durumdur. Burjuva basını bu konuda oldukça sansasyonel yıpratma ve teşhir haberlerine sık sık yer verir. Bu bilinmektedir. Ancak PKK'ye karşı girişilen propaganda kadar bayağı ve alçakça olanına rastlamak pek nadir bir olaydır. Üstelik burjuva basını ve Türk sömürgeci yetkilileri tarafından ileri sürülen iddialar ve karalamalar geçmişte ve bugün sosyal-şovenler ve Kürt küçük-burjuva reformistlerince de olduğu gibi tekrarlanmış, PKK'ye karşı aynı ağızlardan saldırılmıştır. "*PKK'nin terörist bir çete, karanlık bir örgüt*" olduğundan "demokrasi düşmanı" olduğuna, "halktan sıradan insanları cazalandırdığı"ndan "örgüt içi demokrasiye yer vermediği"ne kadar çok çeşitli iddialar aynı güçlerce adeta birbirleriyle yarışırcasına ileri sürülmüş, PKK her dönemde baş hedef olarak ele alınmıştır. Söz konusu "sol" çevrelerin yayın organları ile aynı dönemin burjuva basını karşılaştırıldığında bunu en açık biçimde görmek mümkündür. Bugüne kadar ileri sürülen bütün iddiaların yalan olduğu açıktır ve zaten bunlara inanan da çıkmamıştır sahiplerinden başka.

Partiyi karalama ve yıkma faaliyetinden provakatör ve tasfiyecilerin başvurdukları yöntemi diğer güçlerinkinden farklılık arzetmektedir. Bunlar bilinen klasik yıpratma metodu olan doğrudan saldırı yöntemine başvurmamıştır başlangıçta. Bu yönteme ancak gerçek yüzleri Parti tarafından açığa çıkarıldıktan sonra başvurmuşlardır. Parti içindeyken gerek provakatörlerin ve gerekse tasfiyecilerin izlediği yöntem, Parti politik çizgisi ile önderliğine övgü ve görüntüde sonsuz bağlılıktır. Bunlar çıkış yapabilecekleri ortama kadar kendilerini keskin birer PKK'li gibi yansıtırlar. Diğer dünya örnekleri ile mukayese edildiğinde bizdeki özgün yan budur. Bizde küçük burjuvazinin yapısal özelliğinden dolayı bağımsızlık yanlısı olamaması ve bunun için de bir düşünce ve program temelinde hareket edememesi tasfiyeciliğin böylesine çarpık ve felçli oluşumuna yol açmaktadır. Küçük-burjuvazinin özellikle de PKK içindeki yansımasının korkaklığı provakatör tarafından tesbit edilmiştir. Bu durum provakasyon faaliyetinin diğer ülkelerdeki gibi açık kışkırtma ve tahrik yolunu izleyememesine yol açmıştır. Küçük-burjuva ruh halinin bizdeki yansıması Hıdır Akbalık adlı hainin şu açıklamalarında netçe görülebilmektedir: *"Örgüt içinde faaliyette bulunduğum zamanlarda birçok şeye şahit oldum. Olanları kendi karakter ve kişiliğim kabul etmemesine rağmen içine düştüğüm ilişkiler sonucu örgütün talimatlarını yerine getirmek zorunda idim.*

"Yakalanıp cezaevine geldiğimde örgüt mensupları ile arkadaşlık ilişkisini geçmeyen bir bağım kalmıştı. Buna rağmen örgüt mensuplarının şüphelenmemesi için onlardan daha kararlı, daha inançlı bir tavır takınmaktaydım. 12 Eylül'den sonra örgütlerin darbe yemeleri ve cezaevinde tam bir denetimin sağlanması bana da güven verdi. İnandığım ve sonradan ihanet olarak değerlendirdiğim komünist düşünceleri savunur görünmekten vazgeçtim. Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil müslüman ve Türk olduğumu haykırmanın zamanının geldiğine karar verdim." (Tercüman, 3 Ekim 1983)

Provakatör tarafından küçük-burjuvazinin bu ruh hali iyi tesbit edilmiştir. Eğer güvence verilebilir ve uygun dönem ve ortam seçilebilirse Parti içinde bu kesimlerin "ayaklandırılabileceğini" umut etmekteydi. Onun için, II. Kongre sonrası ülkeye dönüş sürecinde küçük-burjuvazinin ruhuna hitap ederek onları Partiye karşı "isyana" çağırmıştır. İstisnasız tüm provakasyon ve tasfiye girişimleri ya bunalım ya da atılım evrelerinde ortaya çıkar. Çünkü, daha önce de vurguladığımız gibi, geçiş evreleri olan böylesi dönemlerde siyasal örgütlenmelerde ayrışmalar yaşanır. Yeni bir evreye geçişte denetim, siyasal uyanıklık ve otorite genellikle zayıflar. İşte bu boşluktan ve geçiş evresinin zorluklarından yararlanarak küçük-burjuva kaypaklığı insiyatifi ele geçirmeye çalışır.

Daha önceleri Parti çizgisine ve önderliğine, direniş şehitlerinin anısına sonsuz bağlılıkları üzerine and içenlerin bu kez de bir numaralı direniş ve Parti düşmanı olarak karşımıza çıktıklarını görüyoruz. Saldırının hedefi Parti önderliği, direnişçiliği ve siyasi hattıdır. El altından Partiyi ele geçirme çabaları başarısızlığa uğrayınca bu kez de *"zamanın henüz erken olduğu, ülkeye girmenin bu aşamada imhaya yolaçacağı"* düşünceleri alttan alta kadrolara empoze edilmeye başlanır. *"Göreceksiniz Hakkari'de bir tek kişi bile sağ kalmayacak, hepsi ölecek"* denilerek küçük-burjuvazinin ölüm korkusu sürekli canlı tutulur. Giderek Parti önderliği hedeflenmeye başlanır. *"Parti yöneticileri (merkez) yeteneksiz ve zayıf, bir tek Ali arkadaş var. Bu durumda devrim gibi tarihi bir görevi yerine getirmek mümkün değil"* iddiaları ile ümitsizlik ve bezginlik yayılarak, Partinin otoritesi ve saygınlığı zayıflatılarak Partiye, politik çizgisine ve devrime duyulan inanç sarsılmaya çalışılır. *"Ali arkadaşın başına da bir komplo ile birşeyler getirilirse PKK diye bir şeyden bahsetmek olanaksız hale gelecektir!"* Ama bu safsataya rağmen kadrolara yönelik faaliyet yürütülmekten de geri kalınmaz. Bunun için de çeşitli yöntemlere başvurulur. En belirgin yöntem kadroların Partiye ve birbirlerine karşı kışkırtılmasıdır. Bu yapılırken de kadroların kişisel özellikleri gözönünde bulundurulmaktadır. Örneğin, kimisine, *"senin için küçük-burjuva deniliyor"* kimisine *"evlenmek senin de hakkın, neden seni evlendirmiyorlar? Evlenmek istediğini ilet, korkma biz arkandayız"* kimisine *"senin hakkını yiyorlar. Aslında sen çok yetenekli birisin. Sana yapılan bu haksızlığa karşı çık. Senden yanayız"*, bir başkasına *"senin bağlı olduğun sorumlu senden daha az bilinçli neden onu sorumlu yapıyorlar? Aslında sorumluluk senin hakkın"* ya da *"filan arkadaş senin için şöyle dedi"* vb. türden çok çeşitli tahrikler yapılır. Bu tahrikler ile kadrolarda varolan toplumsal yapımızın olumsuz kalıntılarına çağrışım yapılmakta, bundan hareketle Parti kadroları esas devrimci görevlerden alıkonularak ya Partiye karşı çıkarılmakta, ya biribirleriyle çatıştırılmakta, ya da bireysel yaşam güdüleri kışkırtılarak Parti birliğinin temeli dinamitlenmek istenmektedir. Biribirine öfke, güvensizlik, kırgınlık, şüphe veya inançsızlık beslemek, böylesi bir ruh hali taşımak provakasyon ve tasfiyeciliğin en çok yararlandığı bir konumdur ve devrim ve halk düşmanı olmakla özdeştir.

Sözkonusu tahrik ve kışkırtmalara toplumumuz oldukça açıktır. En küçük bir çekişme rahatlıkla köy kavgalarına dönüşebilir, ölümle sonuçlanabilir. Sömürgeciliğin toplumumuzda yıllarboyu derinleştirerek yaşattığı bu yaşam ve ruh hali, siyasal faaliyet içinde de kendisini çeşitli biçimlerde yansıtmaktadır. Kürdistan'da her insan hem topluma hem de kendisine karşı provake edilmiştir. İnsanlarımız öfkelenince "bir pire için yorgan yakan" kişiler durumuna getirilmişlerdir. Egemen bir ruh hali olmasa da Parti içinde de öyleleri var ki, öfkelendi mi Parti, devrim, ülke, halk özgürlük gibi hayati ve soylu kavramlar gözönünden silinir. O anda yalnızca bedensel rahatlamayı düşünür ve bunun için ne gerekiyorsa yapar. Bu bir anlık tahrik sonucu giriştiği şey ne derece doğru, kendisine ne kazandırır, topluma ne kazandırır sorunlarını düşünemez ve elbette ki sonuçta hem kendisi ve hem de toplum açısından onulmaz yaralar açar. Bu çok tehlikeli ruh hali başta kadrolar olmak üzere tüm toplumdan sökülüp atılması zorunlu olan bir ruh halidir.

Provakasyon, tahrik edeceği yapı içindeki genel yaşam tarzı ile buna yabancı olanı çok iyi bilmektedir. Parti ölçülerine uygun bir yaşam tarzına uymayanları, uymakta zorluk çekenleri ve uymamayı bir meziyet sayıp bunda ısrar edenleri provakatör iyi tesbit etmiş ve bu tür kadroların zayıflıklarından faydalanarak onları Partiye karşı kışkırtıp amacına ulaşmaya çalışmıştır. Provakasyon elde etmek istediği Parti militanlarını sadece Parti yaşamındaki durumuyla değil, günlük

yaşam içindeki davranışları, insanlarla olan sosyal ilişkileri, aile durumu, çeşitli alışkanlıkları ve zevkleri vs. ile bir bütün olarak incelemiş, ve hatta bölgesel, mezhepsel, lehçesel özelliklerini de gözönünde bulundurarak bunlar ışığında yaklaşımlar ortaya koymuştur. Bunun nedeni toplumumuzdaki kişiliklerin henüz ayrışmamış olmasındandır. İşçi-köylü-küçük burjuva ve teslimiyetçi-direnişçi özellikler bir kişide iç içe bir arada bulunabilmektedir.

"Lenin, Rusya'da Menşevizmin ve tasfiyeciliğin güçlü oluş nedenlerini izah ederken, Rusya'nın eşsiz bir küçük-burjuvalar ülkesi olması gerçeğinden bahseder. «Her şeyden önce Rusya, Batı Avrupa'nın öteki ülkelerine bakışla daha çok küçük-burjuva ülkesidir. Bu nedenle bizim ülkemiz genellikle küçük-burjuvazinin karakteristiği olan sosyalizme karşı çelişkili, kararsız ve yalpalayan tutumuyla ('karasevda' ile alçakça ihanet arasında yalpalayan bir tutum) tanınıp bilinen kişileri, grupları ve eğilimleri daha sık yaratıyor. İkincisi, bizim ülkemizdeki küçük-burjuva yığınları burjuva devrimimizin herhangi bir aşamasında karşılaşılan başarısızlık karşısında dönek ruh haline daha çabuk yenilmeye ve cesaretlerini yitirmeye daha yatkındırlar. Küçük-burjuva yığınlar... tam bir demokratik devrimin amaçlarını reddetmeye çok fazla hazırdırlar» der. Bu gerçeklik Kürdistan'da katbekat fazlasıyla olumsuzdur. Bu açıdan bakıldığında Kürdistan sadece bir küçük-burjuvalar ülkesi değil, aynı zamanda her türlü ulusal inkarcılığın, ulusal ve toplumsal gerçekliğinden tasfiye edilmişliğin sol adına rahatlıkla sürdürüldüğü bir ülke durumundadır. Kürdistan Kemalizm gibi dünya çapında komünizme karşı en tehlikeli imhayı gerçekleştiren bir ideolojinin temsilcileri haline getirilen ve tamamen bu kültürle donatılmış olan küçük-burjuvaların ülkesidir. Elbette böyle bir nesnel gerçeklik PKK'nin saflarına yansımamazlık edemezdi. Özellikle yontulmuş kent küçük-burjuvazisinin tamamen Türk kültürü ile yoğrulduğu... **-alanlarda, bn.-** *bu yansımanın olmaması, Parti içinde teslimiyetin, kaçkınlığın ve ihanetin geliştirilmemesi asla düşünülemezdi. Direnen Kürdistan ile teslim alınan Kürdistan gerçekliğinin sadece PKK dışında değil, PKK içinde de kıyasıya bir kavgaya tutuşacağı son derece açıktır. Biraz bilinçlenen ve PKK'ye taşırılan Kürdistan korkunç bir boğuşmayı Partimiz içinde yaşadı, yaşıyor. Teslim olanlarla direnenlerin, uzlaşanlar ve en alçak komplocularla halk kahramanlarının kıyasıya süren kavgası, ulusal ve toplumsal gerçekliği ile günümüz Kürdistan'ı PKK'de yaşanıyor. Bunun anlaşılmayan, anlaşılmayacak olan bir yanı yoktur."* Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz S: 114-115)

Provakasyon faaliyetinin belli başlı yöntemlerinden birisi parti tüzüğünün hayata geçirilmesini engellemektir. Toplumun en küçük bir birimi olan ailede bile her bireyin bir sorumluluğu vardır. Bu karşılıklı sorumluluk belirli kurallar içerisindedir. Aile kurumunun kuralları işlemediği, işletilmediği zaman o kurum aile olarak nitelendirilemez. Çünkü o kurallar sözkonusu kurumun niteliksel özellikleridir. Bir partinin ilişki tarzını da kuralların bütününü oluşturan tüzük belirler. Bu tüzük o kurumun niteliksel özelliklerinin bütünüdür. İşletilmediği zaman parti, parti olma özelliklerini yitirir, çürümeye, yozlaşmaya yüz turar, arılar kovanını andırır ve hiçbir kurala dayanmayan bir canlılar topluluğuna dönüşür ki, bu da sözkonusu kurumun amacından sapmasına yolaçar.

Demokratik Merkeziyetçilik, Rapor Talimat Sistemi, Denetim, Kollektivizim, İnsiyatif, Eleştiri-Özeleştiri ve Disiplin ögeleri tüzüğün ana kurallarıdır. Bunlardan birisinin işlememesi partiyi felce uğratır. Çünkü parti merkezi ile partinin diğer organları arasındaki ilişki bunlarla sağlanır. Partiyi bir insan vücuduna benzetebiliriz. Vücutta beyin ile diğer ilişkileri sağlayan sinir sistemi vardır. Yine vücudun ihtiyacı olan kan kalpten damarlar aracılığıyla vücuda pompalanır. Görme, duyma, tatma, koklama ve dokunma duyguları dediğimiz bir sistem ile beyin, vücudu her türlü tehlikeye karşı korur ve uyarır. Ancak bu duygulardan birinin yitirilmesi beyinin vücudu koruma, uyarma, yaşatma ve yönetme gücünü büyük ölçüde zayıflatır. Kör bir insanla rapor-talimat sistemi ve denetimin işlemediği örgütün durumu aynıdır. Adımını bilmeden atmak için emir verecektir. Veya beynin vücudu yönettiği sinir ağında meydana gelen kopukluk nasıl ki bir organın felç olmasına yol açıyor ve o organ beynin yolladığı emirlere uymuyorsa, bu demokratik merkeziyetçilik, bir örgütte de böyledir. Yine vücuda sürekli kan pompalayan ikinci merkez kalp ne ise, partinin ideolojik merkezi de odur. Ancak yukardaki sistem işlemediği zaman nasıl ki kalbin kanı pompalama sistemi bozuluyor, kan temizlenemiyor ve bu da vücutta çeşitli hastalıkların oluşmasına yolaçıyorsa, örgüt içi işleyiş düzeninin işlememesi halinde de sorunların ve hastalıkların zemini oluşacaktır. Çünkü sistem işlemediği için örgüt bünyesindeki ideolojik eğitimin seviyesinin ve biçiminin yapıya ne denli uygun olduğu anlaşılamayacaktır. İnsan vücudu ve organları ile parti ve organları çeşitli yönleriyle mukayese edilebilir. İnsan vücudundaki bir organ görevini yerine getiremediği zaman nasıl ki vücut bundan etkileniyorsa ve rahatsız oluyorsa, bir parti açısından da bu böyledir. Ama bu elbette ki sağlıklı vücutları ile Leninist partiler için sözkonusudur. Örneğin alkolik bir vücut ile oportünist bir parti için bu durum geçersizdir. Alkolik bir vücudun duyu organları hassaslığını yitirir, çünkü alkolün uyuşturucu özelliği vardır. Uyuşuk sinirler beyin ile organlar arasındaki iletişimi tam yapamaz ve buna tepki duymama vücudu ölüme götürür. Tüzük kurallarının işlememesine tepki göstermeyen merkez ve organlar da bünyenin ölüme mahkum edilmesine göz yummuş olurlar. Bunu bir de sarhoşluğu meziyet sayan alkol müptelası gibi meziyet sayarak devam ettirmek ise ağır bir suçtur. Bir insanın duyarsızlaşmasının zararı kendisiyle sınırlıdır. Ama bir parti ögesinin duyarsızlaşmasının zararını tüm bir halk ve parti çeker. Bu ise asla affedilemez.

İşte provakasyon böylesine hayati bir sistem üzerinde oynamıştır. O, partinin sinir sistemi olan tüzüğü işletmeyerek felce uğratmaya çalışmıştır. Pratikte çok basit gibi görünen en küçük bir tüzük ihlali çok büyük sorunlara yol açabilirken, bu basit ilkenin işletilmesi halinde ise büyük sorunların çıkması önlenebilmektedir. Bir örnek verecek olursak provakasyonun açığa çıkarılması ve tesirsiz hale getirilmesindeki gecikme açık ki, bu kuralların işlememesinden kaynaklanmaktaydı. Bu, tüzük kurallarının işletilmesinin provakatör tarafından bilinçli olarak sekteye uğratılmış olmasındandı. Yine tasfiyecilik sorununda da aynı şeyi söyleyebiliriz. Pratik faaliyet içinde çalışan bir kadroya bir olay veya sorun basit geíebilir, o olayın veya sorunun yerelde teşkil ettiği anlam ve önem ona göre pek büyük olmayabilir, ama bütün açısından önemi veya uzun vadede önemi vardır. Fakat bu her zaman yerel kadrolar tarafından sezilmeyebilir. Oysa bazen çok küçük bir bilgi önemli tahribatlara yol açabilirken bazen de kurtarabilir. Provakasyon ve tasfiyeciliğin uzun vadede kendisini gizleyebilmesi bu kuralların hem işlememesi ve hem de bunlar tarafından bilinçlice işletilmemesindendir.

Önemli bir nokta olarak kişilik sorununa da değinmek gerekir. Bir tasfiyeci ve bir provakatör ile bir devrimciyi birbirinden ayıran önemli kriterler vardır. PKK, savaşımı ile her üç tipi de açığa çıkartmıştır. Mazlum, Kemal, Hayri ve onlarca şehidin ortaya çıkardığı bir PKK militanı tipi vardır. Sömürgeciliğin toplumumuzda yarattığı Şahin, Yıldırım ve Semir gibi, hiç bir toplum ve insanlık ölçülerine uymayan posalaşmış provakatör ve faşist Türkçü tipi vardır. Bir de Davut, Süleyman, Seher gibi melez, güdülmeye yatkın, çığırından çıkarılarak ve provake edilerek azgın birer parti düşmanı haline getirilen tipler vardır.

Mazlum, Kemal, Hayri ve onlarca direniş kahramanının özellikleri tüm yönleriyle ortadadır. **"Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı"** kitabı bu özelliklerin en derli toplu bir özetidir. Serxwebûn'da bu yoldaşların özelliklerine ilişkin onlarca yazı ve belge yayınlandı. Partinin nasıl korunacağı, nasıl yaşatılacağı, nasıl halka maledileceği teorik olarak ele alındı. Sorun, bunu pratikte temsil etmeye kalmaktadır.

Şahin, Yıldırım ve Semir gibi faşist provakatörlerde de iyi tanımak gerekir. Provakatör tipin özellikleri bilinmelidir. Örneğin Semir Partiye sonsuz bağlı görünmüş, direniş lafını ağzından düşürmemiş, ama öte yandan da Partinin işleyiş kurallarını işletmemiş, işletmemesine bilinçli olarak zemin hazırlamıştır. Bunu uygulamayanları, hataları, eksiklikleri olanları ve zaafları eleştirisiz ve liberal sonsuz bir "hoşgörü" ile karşılamıştır. Parti içinde aslında her türlü laçkalığın geliştirilmesine göz yummak olan "hoşgörü"nün yaygınlaştırılmasına çalışmıştır. Hata yapanların eleştirilmesine yanaşmayıp görmemezlikten gelmiştir. Suç işleyenlere, büyük hata yapanlara veya dıştalanmış olanlara "onur"larını iade etmiştir. Adeta zor duruma düşmüşlerin babasıdır. Herkesle "iyi" geçinmeye bakmış, kurallı davranışın ve proleter kişiliğin düşmanı olmuştur. O nedenle kurallı davranan ları ve proleterleri devre dışı tutarak, küçük-burjuva düşkünleri ve lumpenleri ön plana çıkarmıştır.

Hata işleyeni hoşgürü ile karşılamak ve eleştirmemek başta o kişi olmak üzere Partiye ve halka yapılmış en büyük düşmanlıktır. Hata işleyen kişi, eğer bilinçli olarak yapmamışsa, yapıcı bir şekilde uyarılmalıdır. Aksi taktirde yerinde yapılmayan bir eleştiri, kişide giderek kangrenleşen bir zaafın doğmasına yolaçar. Zaten provakatörün istediği de böylesine zaaflı kişilerin Parti içinde egemen hale gelmesidir. Hastalıklı bir bünye her şeye açıktır. İşte provakatör böyle bir bünye yaratmaya çalışmıştır. Eleştirilenleri veya daha önce kendi kendilerini dıştalamış olanları kendi "koruması" altına almış, "sana haksızlık yapmışlar, ben olsaydım böyle olmazdı" vb. türden tahriklerle hastaların ve zaafluların gönlünü fethetmeye çalışmıştır. Böyleleri yeniden göreve alındıklarında da provakatöre şükran borçlu olmuşlardır. Ama dürüst parti militanları ona göre ya çok "saf" ya da "doğmatiktiler." Bu tür militanlara yaklaşımı ise, onları yıpratıcı tarzdadır. Ya gelişemeyeceği, altından kalkamayacağı bir görevle bunaltmış ve küçük düşürmeye çalışmış, ya da parti düşmanı haline getirmek için sürekli sekter davranmıştır. Parti otoritesini temsilen bunu yaptığı için o kişi nezdinde Parti otoritesinin ve saygınlığının zayıflayacağını hesaplamaktaydı. Parti yöneticilerinin aldığı kararları ve gerçekleştirdiği uygulamaları tersyüz etmeye çalışmıştır. Bu o alandaki Parti biriminde, Parti yönetim organları arasında birlik olmadığı imajını yaratmayı hedeflemekteydi. Ki, bu da genelde birlik ruhunun ve otoritenin zayıflamasına yol açacaktır. İşin farkında olmayan kadrolar farklı uygulamalarla karşılaştıklarından durumu yeterince kavrayamayarak hata yapmış ve bir de hata yaptıklarından dolayı eleştiriye maruz kalmışlardır. Bu noktada zayıf ve kararlı kadrolar bunalmış, Partiye karşı güvenleri sarsılmıştır.

Böylesi uygulama ve yöntemler çok çeşitlidir. Buna da provakatörler ile tasfiyeciler arasındaki en belirgin özelliği iyi kavramak gerekir. Her iki tarafta yıkıcıdır. Ancak provakatör bunu örtülü yapar ve yüzeysel bakıldığında da iyi bir partili gibi görünür. Ama tasfiyeciler açıktan yıkıcıdırlar. Örneğin bir Süleyman veya Davut'un pratiğine bakıldığında bu çok bariz bir biçimde göze çarpar. Yaşam tarzlarından, yoldaşlar arası ilişkiye, giyimlerinden beslenmelerine, örgüt faaliyetlerinden örgüt değerlerine sahip çıkmaya kadar bir çok noktada dikkatli her arkadaş bu tiplerin devrimcilikle hiçbir ilişkilerinin olmadığını çok rahatlıkla çıkarabilir. Bizdeki eksiklik bu çok bariz tiplere karşı pratik Parti tavrını almama, yetkili organları bilgilendirememedir. Bilinmelidir ki, tasfiyecilik Kürdistan'da politik çıkış yapamaz. Ancak devrimci atılım dönemleri bunları açığa çıkarır. Bunda da tepkileri bireyseldir. Politik hiçbir görüş ileri süremezler. Direnişin mirası üzerinde yaşamak, bu bir avuç soysuzun tek isteğidir. Tek görüşleri ve amaçları bu isteklerinin gerçekleşmesi için PKK'nin direniş çizgisinden alıkonulmasıdır.

Bu tiplerin, yaşam, çalışma ve yoldaşlarla ilişki tarzları iyi incelenmelidir. Elimizde devrimci militanın ölçüleri vardır. **"Kürdistan'da Kişilik Sorunu ..."** kitabı ve şehitlerimiz bize bu ölçüyü vermiştir. Bu ölçüye uymayan, uymamakta ısrar edenlerin gideceği yer düşmanın yanıdır. İşte TC bunun için "Pişmanlık Yasası"nı çıkarmıştır. Zayıf, inançsız, hastalıklı insanlara yapılan bir çağrıdır bu; "İnsanlığa ihanet et, 3-5 yoldaş kellesi getir, affederim" demektedir sömürgeciler. Bu yasa devrimcileşmeyen ve bunda ısrar edenlere, "devlete sığınmalarını, arkadaşlarını ihbar etmelerini, örgütü dağıtmalarını, eylemden alıkoymalarını" örgütlemekte, karşılığında ise "canlarını" bağışlamayı vaadetmektedir. Provakatörün ve cezaevindeki ihanetçi faşist çetenin çağrıları yanıt bulmuş, küçük-burjuva kaypakları ve korkaklarına, tasfiyecilere ve bozgunculara "af" çıkmıştır. Ancak karşılığında kelle istemektedirler. Basit duygu ve bireysel asalak yaşam özlemleri, ödleklikleri ile örgüt bozgunculuğuna, yıkıcılığa başvuranlar direnişin gelişmesi karşısında özlemlerine kavuşamamalarının hırsı ve öfkesiyle yoldaş katilliğine de başvurabilirler. Çelişkili ruh haline sahip olan bu tipler, bir dönem keskin devrimci iken bir dönem devrim düşmanı olabilir; o çok övündükleri "hümanist" duygulardan sıyrılarak birer insan kasabı haline gelebilirler. Bunun örneklerine çokça rastlanmıştır.

PKK'ye karşı dayatılan savaş, kimlik değiştirme savaşımıdır. Önce TC kimlik değiştirmiş ve arkasından bu kimlik değişikliğini tüm topluma dayatmıştır. Kimlik değişikliği Mehmet Barlas tarafından başlatılmıştır. Devrimci-İşçi bunu soldan izlemiş ve nihayet bu provakatör eliyle PKK'ye de dayatılmıştır. Bu kimlik değişikliği her türlü devrimci değerlerin inkarı demektir. Bunun için PKK'nin çizgisi kadro anlayışı ve önderliği azgınca saldırılara maruz kaldı. Onlara göre "PKK kadroları kişiliklerini yitirmiş, yolunu şaşırmış, intiharın eşiğinde, akılları elinden alınmış ruh hastaları"ydı. "PKK çizgisi intihar yolu"ydu; PKK merkezi ise, "insanları ölüme yollayan cinayet merkezi, ruh hastaları" olarak nitelendirilmekteydi. Bu safsatalara cevap vermeye bile gerek yok. PKK'den ayrılarak gerçek kişiliklerine kavuştuklarını ilan eden Şahin, Yıldırım gibi hainler ifadelerinde gerçek kişiliği ve mutluluğu Kemalizmde ve faşist Türkçülükte bulduklarını beyan etmektedirler. Bu da sözü edilen "gerçek kişiliğin" nemenem bir şey olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Semir, Seher, Süleyman gibilerinin sergilediği "kişilik"te ortadadır.

Toparlayacak olursak, düşman, sosyal-şovenizm, küçük-burjuva reformculuğu, provakasyon ve tasfiyeciliğin PKK'ye karşı yürüttüğü savaşın öz olarak farklı bir yanı yoktur. Tümünün, istisnasız saldırı noktaları aynıdır. Partimizin direnişçiliğine, önderliğine, kadro anlayışına ve bağımsızlıkçı çizgisine saldırı tümü tarafından yürütülmektedir. Tek fark, saldırı kaynaklarının ve biçimin değişik olmasıdır. TC bunu faşizm adına, sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformculuğu "devrim" adına, tasfiyeciler ve provakatörler ise PKK'yi "doğru" yola sokma(!) adına yapmaktadırlar. Bütün bu çevrelerin kullandıkları yöntemler açık ki, iki değişik siyasal güç arasındaki olağan mücadele yöntemlerine benzemektedir. Hile, entrika, komplo, yalan ve demogojinin kullanıldığı bu savaş PKK'yi imha etmek için açılmış özel bir savaştır. Araçları da ona göre özel ve bayağı araçlardır.

DEVAM EDECEK

Impressum
V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNİN SOLA YÖNELİK TASFİYECİ ÇABALARI VE DEVRİMCİ DİRENİŞ HAREKETİNİN GÖREVLERİ

Türk burjuvazisinin günümüze kadar Türkiye sol hareketine karşı savaşımda başarılı çıktığını ve bu mücadelenin güçlü bir tarihi temele dayandığını bugün son gelişmeler çerçevesinde daha iyi görebilmekteyiz. Yine emperyalizmin de Türk burjuvazisini bu konuda örnek göstermesi, ustalığını övmesi bu nedendendir. Gerek Kürt hareketlerine, gerek çeşitli devrimci hareketlerden Komünist Partisine kadar, tümüne yönelik uygulamalarında aynı başarıyı gösterdiği görülmektedir. Bunun tarihi, toplumsal nedenleri olduğu kadar, TC tarafından geliştirilen tasfiyeci politikalar karşısında solun gerekli tedbirleri geliştirememesinin de payı bulunmaktadır.

TC bir yandan devrimci hareketler üzerinde baskı, şiddet ve imhayı yoğunlaştırırken, diğer yandan ise bu hareketlerin içine sızarak, provake etmekte, böylece de onları devrimci direnişçi özünden boşaltmakta; tesirsiz hale getirmektedir. Bu duruma düşen solu ise, düzenin uysal bir aleti haline sokarak, devrimci hareketlere karşı kullanmakta; her ortaya çıkan yeni sosyalist-demokratik harekete karşı bir ajan-provakatör olarak saldırtmaktadır. İşte Türk burjuvazisi bu her iki yöntemi uygulamakta ustalaşmış ve birçok benzerinden ileri bir konumda da bulunmaktadır.

1)- Kemalizmin Sola Dayattığı Tasfiyecilik ve Dayandığı Temeller

Sola karşı mücadelede Kemalizmin nasıl usta taktikler uyguladığı ve bunda nasıl başarı sağladığı açıktır. M.Kemal'in sahte TKP kurma girişimlerinden tutalım da, Kürt isyanlarını ezmeye varana kadar ne tür yöntemler geliştirdiği ve bu temelde sonuca gittiği, ve tüm bunları uygulamada da usta olduğu bilinmektedir. Daha TKP kurulmadan M.Kemal arkadaşlarına yazdığı mektupda, kendilerinin bir "Komünist Partisi kurmasından bahsederek" ipleri önceden ele almayı planlar. Bunun için de yakın çalışma arkadaşlarına bir Komünist Partisi kurma talimatını verir. Bunun üzerine başında Kılıç Ali, Hakkı Behiç (maliye vekili), İhsan (Bahriye vekili), Refik (Koraltan-Mebus), Şûraya Yiğit'in (Mebus) bulunduğu bir Komünist Fırkası (Parti) kurdurtulur. Bununla da yetinmeyen M. Kemal kurduğu TKP'yi Komintern'e üye etmek için de girişimlerde bulunur. Ali Fuat Cebesoy'u Partiyi Komintern'e üye etmek için gönderir.

M.Kemal'i sahte bir TKP kurmaya iten nedenler vardır. M. Kemal bunları çok iyi görmüş, daha Komünist Partisi kurulmadan, kendisi bizzat denetiminde kurdurtarak böylece bu yönlü gelişmeleri de kendi denetiminde tutmak istemiştir. M.Kemal 31 Ekim 1920'de bu girişiminin nedenlerini ise şöyle açıklamaktadır. *"Komünizm memleketimizde değil, Rusya'da bile henüz tatbik kabiliyeti hakkında sarih kanaatler hasıl olmadığı anlaşılmaktadır. Bununla beraber dahilden ve hariçten muhtelif maksatlarla bu cereyanın memleketimiz dahiline girmekte olduğu ve buna karşı makûl tedbir alınmadığı taktirde, milletin pek ziyade muhtaç olduğu birlik ve sükununu bozacak hallerin meydana gelmesi imkan dahilinde görülmüştür. En makûl ve tabiî tedbir olarak, aklı başında arkadaşlardan, hükümetin malûmatı dahilinde bir Türkiye Komünist Fırkası teşkil ettirmek olduğu düşünüldü.* (aktaran Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam M. Kemal, Syf: 356-357) Görüldüğü gibi M. Kemal isteselerde istemeselerde kendi dışında bir Komünist Parti'nin kurulacağını sezinlemiş ve tedbir olarak da kendi denetiminde böylesi bir partinin kurulmasına teşebbüs etmiştir.

Fakat, M. Kemal kurduttuğu Komünist Partisi'ni Komintern'e göndermesine rağmen bunlar tarafından tanınmasını sağlayamaz. Komintern Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'yi tanır. Bu durum karşısında yeni uygulamalar gündeme sokmak isteyen Kemalistler, Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'yi ele geçirme planları kurarlar. Bu amaçla M. Kemal, M. Suphi'ye bir mektup göndererek, Anadolu'ya geçmesini ister. Plan, M. Suphi Kemalistlerin bir uzantısı haline getirilecek, eğer bu başarılmazsa da katledilecek; böylece TKP Kemalistlerin Komintern içindeki bir uzantısı haline gelecektir. Planın diğer kısmı uygulanamayınca katletme gündeme koyulur. Sahte Komünist Partisi'nin varlığı ve Kemalistlerin buna yaklaşımını göremeyen veya önemsemeyen M. Suphi 14 yoldaşı ile birlikte Anadolu'ya gelirler. O bilinen plan uygulanarak M. Suphi ve yoldaşları Karadeniz'in sularına gömülürler. Böylece daha doğmadan Komünist Hareketin engellenmesi de Kemalistler tarafından başarılır.

Daha sonradan açıkça görülecektir ki, bu tarihten itibaren TKP, Komintern'de, Kemalizmin savunuculuğunu yapar. Gerek Şefik Hüsnü'nün konuşmaları gerekse de Komintern'in TKP'ye yöneltdiği eleştiriler, bu gerçeği doğrular niteliktedir. Artık TKP'nin ele geçirilme başarısı gösterilmiş ve TKP Kemalizmin sol içindeki bir uzantısı haline gelmiştir.

Karşısında beliren ve gelişme ihtimali olan her türlü muhalefetin üzerine benzer yöntemlerle giden M. Kemal, Kürt hareketinden tutalım da en sıradan bir karşı çıkışa kadar, hemen tüm muhaliflerinin içerisine kışkırtıcı, provakatör ajanlarını göndererek onları içten saptırmaya ve ele geçirmeye büyük bir çaba harcamıştır. Yukarıda da vurguladığımız gibi, bunda başarı da sağlayan Kemalistleri, bu derece elverişli bir konuma getiren, kuşkusuz bu geleneği Türk egemenlerinin o yüzyıllar süren yönetim geleneğinden devralarak uygulamasıdır. Gerektiğinde müslümanlık adına feodalizmin iyi bir kılıcı olan Türk egemenlerinin bugün de hıristiyanlık adına emperyalizmin iyi bir uşağı olmada gösterdikleri beceri, bu sınıfın çıkarları uğruna nasıl bukelemun gibi renkten renge girdiğini göstermektedir. Yine Türk egemenlerinin halk muhalefetini yıllardır işlemez kılmaları, halk hareketini ezme gücünü, ustalığını göstermelerini, tüm becerilerini bu özelliğine bağlayabiliriz.

TKP'nin zayıflıklarından yararlanarak ele geçiren Kemalistler, sol hareketin kuyrukçu bir tarzda şekillenmesinin temellerini de böylece atmışlardır. Kemalistlerin gerçek yüzünü ortaya koymada, buna karşı mücadelede doğru temellerde bir yaklaşım getiremeyen TKP, nitekim Kemalistlerin oyununa gelerek önderliğini bir katliamla yitirmiştir. Geride kalanlarını ise kendisine bağlayan M. Kemal, bunlar eliyle TKP'yi kendisine bir perde olarak kullanır. TKP, bu tarihten itibaren Kemalist politikanın bir savunucusu olarak ortaya çıkar. Kürt hareketlerinin ezilmesinin hararetli bir savucusu olarak da sesini duyuran TKP, Kemalist politikanın katıksız bir savunucusu da kesilmiştir. *"TKP, 1925-1930-1938 isyanlarında katliamı kraldan daha kralcı bir eda ile Komintern'de savunmuştur. Bütün bunlar, kemalist hareketin kendisini, TKP içinde ve TKP eliyle Komintern'de başarıyla temsil ettirdiğini göstermektedir."*(Serxwebun Sayı 44, Türk Ordusu ve Özel Savaş) Devlet politikasını onaylayarak, Kemalist iktidarın bir uzantısı haline gelen TKP, giderek özünden boşaltılarak her gelişen yeni demokratik-sosyalist muhalefeti eritmede bir araç haline gelmiştir. "Devletin ve milletin birliğini" temel politika haline getiren TKP denilebilinir ki, bundan sonra tüm varlığını da bu politikaya hasretmiştir. Devletin sınırları dışına çıkmayan ve onun varlığını hedefleyen eylemlere karşı duran TKP, Kemalistlerden önce kendisi devletin varlığını hedefleyen devrimci oluşumların karşısına çıkmıştır. Bu nedenle başta H. Kıvılcımlı olmak üzere, TKP içinde şekillenmek isteyen birçok olumlu gelişmeyi gizlemiş ve giderek de dıştalayarak etkisiz kılmıştır. İşte TKP'nin M. Suphi'nin katledilmesinden sonraki tarihi budur. Kemalistler tarafından yön verilen ve kontrol altında tutulan bir gelişme tarihidir. Türkiye Komünist hareketinin bu olumsuz çıkışı daha sonraki gelişimini de etkileyecek ve Türkiye solunun bir türlü kuyrukçu politikayı terketmemesine yol açacaktır. "Devletin ve milletin bütünlüğünü" programının birinci maddesi haline getiren sol, hala bugün de mevcut konumunu sürdürmektedir.

Türkiye sol hareketinin inkarcı bir konumda şekillenmesinin tarihi temellerini yine bu oluşum sürecine ve temel aldığı slogana dayandırmak mümkündür. İttihat ve terakki hareketinin ideolojik-politik ortamında yaşam bulmaya çalışan sol, bu geleneğini bugün de "legalleşme ve demokrasi" uğruna en utanmazcasına sürdürmektedir. TKP programı incelendiğinde devleti yıkmayı kesinlikle programına almadığı görülmektedir. Ve onun bu durumu Türkiye sol hareketinin gelişimini de etkilemiştir. Bu nedenle devletin ideolojik-politik ortamında oluşan bu sol, daima devletçi olmuş ve devlete yönelik her türlü devrimci çıkışa karşı da tavır almıştır. "Devletin ve milletin bütünlüğü"nde ifadesini bulan ittihat ve terakkicilerin sloganı, bunların elinde programların dayandırdıkları bir ilke haline getirilmiştir.

1960'lar sonrasında oluşan sola da damgasını vuran yine bu özelliktir. 1960'lı yıllarda şekillenen sol, 27 Mayıs Anayasasının getirdiği boşluklardan da yararlanarak, tamamıyla legale çıkarak, düzen sınırlarını aşmayan bir çalışma içerisine yönelmişlerdir. 27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırları aşmayan bir faaliyet yürüten sol, devlet sınırlarını aşabilecek bir faaliyet içerisine girmemiştir. Yine bu dönemde de, politikalarının ana merkezine oturtulan devleti nasıl koruyacakları, mevcut sınırlar içerisinde faaliyetlerini nasıl yürütecekler ve benzerleri olmuştur. 1960'lar sonrasında oluşan TIP vb. partiler de legal sınırların dışına çıkamamış, tam tersine bu legal olanakların bir ürünü olarak ortaya çıkmış ve bunun dışına taşamamışlardır.

Türkiye solunun bu onursuz geçmişine ve özelliğine rağmen, 1971'de devrimci bir çıkış yaşanmış sa da fazla gelişme olanağı bulamadan Türk burjuvazisi tarafından şiddetle ezilmiştir. 1971'de geliştirilmek istenen bu çıkış, solun bu reformist, devletçi yapısının aşılmasında önemli gelişmeler ortaya çıkarmışsa da, hareketin kısa sürede ezilmesi ve önderlerinin katledilmesinden dolayı daha fazla bir gelişmeyi yaşayamamıştır. Olumlu bir çıkış olmasına rağmen, bu hareketin kendisinin de ciddi yetersizlikleri mevcuttu. Henüz bir bütün olarak, solun gözünü kapatan gerçekleri görmesini engelleyen sorunların aşılması sağlanamamıştı. Legal Marksizmin ve icazetli solun sınırlarının fazla zorlanmadığı bu süreç, hareketin önderlerinin darbe yemesi ile birlikte kesintiye uğradı. Gerek devlet, demokrasi ve gerekse de Kürdistan sorununda yeterli yaklaşımların konulamaması, bu devrimci çıkışların gelişimini de önemli oranda etkilemiş ve istenilen sonuca ulaşılamamasına yol açmıştır.

12 Mart faşist darbesi ile devrimci çıkışın önünü şiddet ile engelleyen Türk burjuvazisi geliştirdiği katliamın üzerinde bu kez yeni güçlerin devreye girmesini de çeşitli yöntemlerle engellemeye çalışmıştır. 1971 çıkışı başarılı olsaydı, bugün Türkiye solu açısından durumun daha farklı olacağı açıktı. 12 Mart direnişçiliğinin mirası üzerinde şekillenen Dev-Yol, TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalistleri, hareketi direnişçi özünden boşaltarak, bugün geçmiştekinden daha tehlikeli bir tarzda batağın içine çekmiş ve boğmaya çalışmaktadırlar. 1973'lerden sonra yeniden toparlanmaya başlayan sol, legalizmi aşamayarak devletin çizdiği sınırlar çerçevesinde hareket etmeye devam etmiştir. Mevcut durumuyla da sorunları daha da ağırlaştırmaktan öte birşey yapmayan sol, Türk burjuvazisinin geliştirdiği komplo ve saldırılar karşısında gerekli önlemleri geliştiremediği gibi, giderek bunların etkisi altında zayıflatılmıştır.

Türk burjuvazisi Mahir, Deniz ve İbrahimleri katletmeyle de kalmayarak, tıpkı daha 1920'lerde M. Suphi'nin katledilmesinin ardından geliştirdiği ve TKP içine kadar da uzatarak, başarı da sağladığı ele geçirme ve uzantısı haline getirme politikasını da uygulamaya soktu. 12 Mart sonrası bir yandan solun yeniden toparlanışı ve çok parçalı olarak ortaya çıkmasına yol açarken, diğer yandan da TC'nin bu sol içine sızarak ele geçirme, güçten düşürme, devrimci özünden boşaltma çabalarının sergilenmesini de ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle, bu dönemde TC de gelecekteki hesaplarının tedbirini bugünden alarak çeşitli biçimlerde sol içine sızmaya çalışmıştır. Yine, 1973 sonrasında solun adeta kırk yamalı bohça misali ortaya çıkması da bu gelişmelerin bir ürünü olarak değerlendirilebilinir.

TKP üzerinde geliştirilen tasfiyecilik, bu kez daha yaygın, fakat bir çok güç üzerinde uygulanmaya sokulmak istenir. Bugün ortaya çıkan sonuçlara bakıldığında da bu dönemde geliştirilen uygulamaların başarı derecesi de açıkça görülmektedir. Hemen her grup 2'ye, ardından 3'e, 4'e bölünmeye başladı. Bir kısım hareketler üzerine imha yöntemi ile giden TC, bir kısmının da içine sızarak etkisizleştirip, düzenin uysal bir kölesi haline getirmektedir. Bu politikalar 12 Mart sonrasında en ince detayları ile uygulanarak başarılı olunmak istenmiştir.

2)- 12 Eylül Rejimi ve Tasfiyecilik

12 Eylül faşizmi de bu tarihi geçmişe dayanarak, sola karşı savaşım yürütmeye girişecektir. Bu, sadece Kemalizmin derslerine değil, aynı zamanda Abdulhamitçiliğe dayanarak yapılmak istenecektir de. Bir yandan ajan-provakatör faaliyetlerle toplumu yönetirken, diğer yandan ise yeni tasfiye örgütleri oluşturarak direnişçi örgütlere karşı kullanacaktır. Bugün 12 Eylül faşist rejimi, tasfiyeciliği M.Kemal'in deneyinden, ajan-provakatörlüğü ise Abdulhamit'ten aldığı derslerle uygulamakta ve her ikisini geliştirmekte de başarı göstermektedir. Bu her iki yöntemin böylesine içiçe geliştirilmesi de en ileri düzeyiyle 12 Eylül rejiminin şahsında ortaya çıkacak bir durumdur. Tüm bu gerçekler konusunda geniş geniş yazılabilineceği gibi, fakat dikkatli bir gözlemci de gelişmeleri görebilir ve durumu kavramakta fazla güçlük çekmez.

12 Eylül faşist rejiminin devrimci-demokratik muhalefete yöneltdiği savaşımın en az şiddet cephesi kadar ve hatta bundan daha önemlisinin tasfiye ve provakasyon faaliyetlerinin geliştirilmesi olduğunu gözden uzak tutmamak gerekir. 1980-85 arası sürecin bir bilançosu çıkarıldığında, devrimci-demokratik muhalefetin idam, işkence, ve baskıdan çok, diğer yöntemlerle kuyrukçu duruma getirilmesi, birer küçük-burjuva reformist hareketine dönüştürülmesi sözkonusudur. Burjuvazi elinde adeta iğdiş edilen sol, düzenin uysal bir aleti haline getirilerek, devrimci hattından kopartılır. Bugün ister küçük-burjuva reformist hareketi şeklini alsın, ister küçük-burjuva hareketlerin değişik nüansları biçiminde şekillensin, isterse de sosyal-demokrat bir biçimde ortaya çıksınlar, tüm bunların rejimin dayattığı platformlar ortamında şekillendiğini görmek gerekir. Günümüzde, 12 Eylül faşist rejiminin icazetli sol'undan SHP, DSP'den tutalım da Dev-Yol'dan çıkarılan Dev-İşçi kliğine, Partizan'dan çıkarılan mülteci Partizan'a, TKP'den geliştirilen "Sol Birlik" girişimlerine varana kadar, tüm hepsinin rejimin dayattığı "demokrasi" platformunun soldan bir tamamlayıcısı olmaktan başka bir fonksiyonları bulunmamaktadır.

Bugün gerek Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi en ciddi tehlikeyi bu çabalardan görmektedir. Bir yandan emperyalizm adına iş gören sosyal-demokrasi, diğer yandan ise sosyalist ülkeler adına iş görme iddiasında olan revizyonist hareketler ve bunlara Kürdistan'ı elinde tutan sömürgeci devletlerle ilişkilerinin yanısıra, güçlü bir küçük-burjuva hareketinin zemini de eklenince tehlikenin objektif temelinin büyüklüğü kendiliğinden anlaşılacaktır. Faşist rejim, günümüzün bu elverişli siyasal ortamından yararlanmanın yanısıra tarihi tecrübelerine de dayanarak bu uygulamaları geliştirmektedir. Bu politikalar cisimleşmiş ifadesini de Evren-Özal hükümetinde bulmaktadır. Özal'ın "pişmanlık yasası"nda bu kadar ısrar etmesinin nedeni budur. Bu politikaların hayata geçirilmesinin önemli bir halkası olan "pişmanlık yasası", bizzat ABD Türkiye masası şefi Paul Henze'nin direktifleriyle uygulanmaktadır. En son 5 Avrupa ülkesinin Türkiye'yi İnsan Hakları Komisyonundaki şikayetlerinden

vazgeçmeleri, çok önceden hazırlanan planların bugün faşist rejim tarafından uygulandığına açık bir işarettir. Görüldüğü gibi emperyalist çevreler TC'nin yürüttüğü politikanın yönlendiriciliğini yapmakta ve onu hazırlamaktadırlar. M.Kemal'in 15 yılda yaptıklarını, K.Evren 5 yılda gerçekleştirerek, başlangıçta sosyalist ülkelerle flört edip onlardan gereken tavizi koparmaya çalışıp, nefes almak isterken, Bulgaristan gezilerinde kırmızı karanfille karşılanmadan tutalım da, SSCB ile 600 milyonluk ticaret anlaşması, Çin'e uzanmaya varana kadar, Doğu'ya açılma adı altında yürütülen faaliyetler ardından "tilkinin kürkçü dükkanına dönmesi" misali eski inine, Avrupa'ya yöneldiği görülmektedir. Bir yandan sosyalizmin yetersiz yaklaşımlarından yararlanırken, diğer yandan Ortadoğu'nun gerici güçlerini günübirlik politikalarını yakalayıp, gereken sınamaya tabi tutup kullandıktan sonra Avrupa kulübüne doğru yol almaktadır. Avrupa da cuntaya perdeleri açarak, kendi kulübüne gelmesine onay vermiş durumdadır. Sanki cuntanın bu beş yılında Avrupa'nın hiç suçu yokmuşcasına, "anti-demokratik" bir yönetime karşı durup faziletini namusunu kurtardığı inancıyla, cuntayı yavaş yavaş nöbet değişikliğine uğratma, SHP'ye perdeleri aralama çabası göstermektedir. Böylece o Türk demokrasisinin nemenem bir demokrasi olduğunu gizleyip, dünyaya da böyle kabul ettirme çabası içine girmektedir. Avrupa emperyalistleri, Ortadoğu'yu tümüyle kendilerine bağlamak için, bir yandan cuntanın o meşhur atadan kalma devrimleri bastırma, ezme tekniğinden yararlanmakta; diğer yandan sosyalist ülkeleri tehdit eden konumunu kullanmakta ve tüm bunları da 21. yüzyıla girerken sağlama bağlamak istemekte ve bunda da iddialı çabalar harcamaktadır. Emperyalizmin genel kurmaylarında hazırlanan ve uygulanan bu planlar, bugün belli oranda başarı sağlamış durumdadır da.

İşte devrimci hareketlerin payına düşen ve yapılabilecekleri de bu genel çerçeve içinde ele almak ve görmek gerekiyor. Devrimin, direnişin savunucuları ile buna karşı duranların konumlarını da bu genel gelişme içinde ele alarak hepsinin rolünü belirginleştirmek, gerçeklerin daha iyi görülebilmesi açısından zorunludur. Objektif olarak emperyalizmin ve TC'nin bu planlarına alet olanlar ile subjektif alanda bununla bağı olanlar arasında da ayrım koymak; objektif olarak bu konumda olanları uyarırken, subjektif bağları olanları ise teşhir ve tecrit etmek esas alınmak durumundadır. Direnişçi güçler mücadelelerini sürdürmek ve bu yolda ilerlemek istiyorlarsa, oynanmak istenen oyunları yakınen görmek ve buna karşı tedbirler geliştirmek durumundadırlar.

PKK teorisi, pratiği ve bu konuya gösterdiği yaklaşımla elden geldiğince bu konuların üzerine giderek gerçeklerin açıklanmasına çalıştı. Devrimi ezdirmemek için görülmemiş kuşatmaya rağmen, direnişe sonuna kadar bağlı kalarak devrime mesafe aldırmasını bilmiştir. Özellikle de 12 Eylül faşist rejiminin başta Diyarbakır zindanı olmak üzere, tüm Kürdistan'da Partimize, halka dayattığı korkunç provakasyonunu, uygulamalarını boşa çıkarmak için yüzlerce şehit verildiği, belki de insanlık tarihinde eşine ender rastlanılacak bir direnişin sergilendiği ve kararlı bir mücadelenin yürütüldüğü bilinmektedir. Yine PKK, yurtdışında da sola karşı örülmek istenen tasfiyeci planlara ve uygulamalara karşı da elinden geleni yerine getirmiştir. Bu konuda hiçbir tereddüt duymadığı da yine açıktır. Kendi içine uzanmak isteyen hain ellere karşı da, özellikle de zindanlarda "Genç Kemalistler Birliği" adı altında geliştirilmek istenen ve Partimizin değerli önder kurucularından Mazlum, Hayri ve Kemallerin imhası temelinde oluşturulan ihanet örgütünün yurtdışı uzantılarına karşı da kararlı bir mücadele vermiştir.

Yüzlerce değerli yoldaşa idam verilmesi, yüzlercesinin katledilmesi, günlük tüm işkencelerin uygulanmasından Parti ve mücadelemiz konusunda tüm bilgilerin kontrgerillaya ulaştırılmasına varana kadar mücadelemizi bastırma hareketinde çok önemli roller üstlenen bu teşkilat; sadece cezaevlerinde çalışmakla kalmadı. Kollarını her tarafa uzatmaya çalışarak, silahlı direnişin geliştiği alanlardan Ortadoğu'ya ve Avrupa'ya kadar her yerde ajanlarını devreye sokuyor, tasfiye hareketleri geliştiriyor, komplolar uyguluyor; fakat buna karşı zindanlarda, dağlarda, yurtdışında görülmemiş bir direnişi ortaya koyan PKK, sadece bu komployu boşa çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda geleceğin önünün açılmasını da sağlıyor. PKK, en az tasfiyeci ve provakatör girişimler kadar çaba sarfediyor, devrimin tasfiyesinin önüne çıkarak, gözükara bir direniş sergiliyor ve böylece devrimci-direnişin kurtarılmasını sağlıyor. Hiçbir kişisel çıkar gütmeden devrimci görevler üzerine yürüyen yüzlerce kadrosunu şehit vermesine rağmen, PKK, geliştirilmek istenen tasfiye planını boşa çıkarıyor. Bitmek bilmeyen bu çabaların sonucudur ki, PKK, dayatılan kemalist tasfiyeciliğin başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere bunun yakın müttefiki olan Türkiye proletaryasının da etkilemesine karşı mücadele yürütmeye büyük önem vermiştir. PKK, bugün sınırlı da olsa bu görevlerini yerine getirmenin rahatlığı içindedir. Ama biliniyor ki, bununla görevler bitmiş değildir, bunlar sadece yapılması gerekenlerin küçük bir başlangıcıdır.

12 Eylül faşist rejiminin örgütlere dayattığı provakasyon ve tasfiye çabalarına daha yakından bakmak ve incelemekte önemli derecede yarar bulunmaktadır.

12 Eylül rejimi tasfiye ve provakasyonu tüm örgütlere dayattı. Hemen hepsini kendi uzantısı haline getirerek, devrimci gelişmelerin önünü alma çabası içerisine girdi. Genelde devrimci-demokratik harekete karşı bir tasfiye planını geliştirirken, kılıçla katledilmesi gerekeni kılıçla halledeken, direnenleri ya imha etti ya zindanlara doldurup, görülmemiş işkencelere tabi tutarak çoğunun içini boşaltıp çürütürken, bir kısmını da fiziki olarak da çürümeye kadar götürdü. Bir de bu ortama dayattığı "pişmanlık yasası" ile sonuca gitmeye çalışan cunta, başlangıçta bu yasayı kulaktan kulağa adeta fısıldarcasına yaygınlaştırarak, ihanet eğilimlerini körüklemeye çalıştı.

Cuntanın geliştirdiği bu tasfiye ve provakasyon çabalarına karşı direnme gücünden yoksun olan sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi teslim alınarak, tasfiyeye uğradılar. Devrimci-direniş mücadelesinden adeta ateşten kaçarcasına uzaklaşan bu güçlerin içine girdikleri bu tutum, açık ki cuntanın geliştirdiği uygulamalardan ayrı görülemez. Cunta sürekli bir biçimde içerde ve dışarda tasfiyeyi dayatırken, bu güçler bırakalım devrimci-direnişi savunmak, kendi örgüt varlıklarına bile sahip çıkma cesaretini gösterememişlerdir.

Cunta, bir yandan içerde "pişmanlık yasası" ile teslimiyeti yaygınlaştırırken, dışarıya da el atarak, özellikle de sol'un mülteci bir konuma düşeceğini tahmin ettiği Avrupa'ya uzanarak tasfiye ve komplo girişimlerini sergiledi. Özellikle sol'un ağırlıklı olarak bu alana taşınmasını da dikkate alan cunta, Ortadoğu'ya fazla yönelmedi, bu alanda bazı güçler bulunsa da Arafat işbirlikçiliği sonucu bunları da etkisiz kılabileceğini sanan cunta, tüm gücüyle Avrupa'ya yöneldi. Kendisi açısından da sol'un toparlandığı bir zemin olmasından dolayı ciddi tehlikenin buradan geleceğini görebiliyordu. Bunun için de Avrupa'da dört başı mamur bir tasfiyeci sol ortaya çıkarmak için, bu alanda belli bir tabanı bulunan Dev-Yol, Partizan, diğer siyasetler ve Kürt küçük-burjuva grupları üzerinde tasfiye planlarını uygulamaya geçirdi. Buna göre de bazı kaşarlanmış elemanlarını çok önceden bu alana göndererek, bu alandaki gruplara güçlü bir biçimde müdahale etmeyi gündemleştiriyor ve bu planın gereklerine göre bir hareket tarzını geliştiyor. Hareketlerin direnen önder gruplarını tutukladıktan sonra geriye kalanlar üzerinde de bu planlarını uygulamaya geçirerek sonuca varmak istiyor. Bu nedenle Partizan'dan ve Dev-Yol'dan bazı kaçışlar izaha muhtaçtır. Bu kaçışların altında yatan nedenler ve nasıl dışarı çıkarıldıkları ortaya konulmak durumundadır. Dışarı gönderilen böylesi bir çok öğe bugün içinde yer aldıkları hareketlerin iplerini ele geçirmiş ve kendi denetimlerine almış durumdadırlar. Son dönemlerde birçok örgütün esas faaliyetini PKK'ye karşı yoğunlaştırması ve PKK'ye karşı savaşımı cuntaya karşı mücadelenin önüne geçirmeleri açık ki bir tesadüf değildir. Tüm bunları cuntanın özenle işleyerek sol'a karşı uyguladığı bu gelişmelerden ayrı görmemek gerekir.

Şüphesiz tüm bu konuları daha uzun ve geniş ele alıp değerlendirmek gerekecektir. Ortada dolaşan birçok gücün sol'a yönelik olarak geliştirilen bu tasfiye planı içerisinde ne kadar objektif yer aldığını, ne kadar bilinçli katıldığını ortaya koymak gerekecektir. Evet, bunları izah ederken de bu güçlerin pratiğine bakmak gerekecektir. Çünkü, bu baylar bugün ak dediklerine yarın kara derler ve her zaman 180 derecelik dönüş yapmaya hazırdırlar. Bu güçlerin en başta kendi örgütlerine karşı hainane emeller peşinde olduğunu biliyor ve ne kadar sahtekar olduklarını görüyoruz. Tamamıyla iki yüzlü bir faaliyetin içerisinde olan bu güçler, yaşamlarını da yine bu temelde sürdürmek istemektedirler. Avrupa'da bunların örneğine bolca rastlamak mümkünken aynı zamanda da direniş mücadelesine karşı takındıkları tutumdan da gerçek yüzlerini ortaya koymak mümkündür. O halde, bu güçlerin direniş mücadelesine bakışları, buna yönelimleri onların gerçek yüzlerini de ele veren bir ayna durumundadır.

Daha da somutlaştırırsak, bugün 12 Eylül faşist rejimi tarafından adeta Kemalizmin o iğrenç tarihine rahmet okuturcasına, Abdulhamit'in bir dönemler Avrupa'da Jön Türklere yaptığının bir benzeri geliştirilmekte ve sol'a karşı uygulanmaktadır. Birçok elemanını daha önceden Avrupa'ya, Ortadoğu'ya göndererek örgütler içine sızdırmış, bir çoğuna eylem yaptırmış, bazılarına da sahte başarılar hazırlayarak örgüt içinde yükselmesini sağlamıştır. Kısaca, o bilinen ne kadar maharet varsa hepsini kendisinde birleştirmiş ve bu temelde belli bir yönelim içerisine girmiştir. Denebilinir ki, bunlar teoride tüm karşı-devrimci yönetimler açısından düşünülen şeylerdir, ama 12 Eylül faşist cuntası birincil görevi olarak sol'u ezmeyi önüne koyduğundan dolayı, bu konuda bir çok örneği daha erkenden öne çıkarmakta ve ileri sürmektedir.

Avrupa'da cuntanın, sol'u tasfiye planını uygulamada başarı da sağladığı görülmektedir. Hamburg Dev-İşçi yönetici kliği, günümüzün Jön Türkleri olarak bu politikanın aleti durumuna gelmekle kalmamış; aynı zamanda bunu daha geniş bir çevreye bulaştırmanın aracı haline de dönüşmüştür. Günümüzün Jön Türkleri olarak ortaya çıkan Hamburg Devrimci-İşçi yönetici kliğinin, bugün içinde bulunduğu gelişmelerin bizzat, çok daha öncesinden cunta tarafından dayatılanlara bağlı olduğu açıktır. Örneğin Nasuh Mithat'ın *"Bize örgüt kurma dayatıldı"* yönlü açıklaması bile, bugün Jön Türkler olarak ortaya çıkan Dev-İşçi yönetici kliğinin içinde bulunduğu durumu açıklamaya yeterlidir. Zindanlarda dayatılan ve "pişmanlık yasası" ile de teşvik edilen tasfiyeci örgüt, bugün Hamburg Dev-İşçi kliği tarafından geliştirilmekte ve devrimci-direnişçi güçlere karşı kullanılmaktadır. Milyonluk Dev-Yol şekillenmesini tasfiyeye uğratarak, bugün cuntanın "demokrasi" platformunun bir köşesinden tutarak yeni anlayışlar ile ortaya çıkan, bu güruhun tümüyle tasfiyeci bir konumda yüzdüğü çok açık olarak yaşanan gelişmelerden görülebilinmektedir. İçerde Nasuhlara dayatılan örgüt kurma girişiminin dışardaki uygulayıcıları bugün Dev-İşçi kliği olarak ortaya çıkmaktadırlar.

Yine, Dev-İşçi'ye benzer bir oluşum bugün mülteci bir örgüt olma konumuna daha fazla yaklaşan Partizan'da da yaşanmaktadır. Cuntanın ilk elde el attığı ve çeşitli biçimlerde içine kadar da uzanabildiği bir diğer gücün de Partizan olduğu açıktır. Hapishane kaçkınları biçiminde bir yaygın çıkışın yaşandığı bir dönemde hepsinin örgütün önemli kademelerine gelip yerleşmeleri, açık ki izaha muhtaçtır. Hepsi ajandır demiyoruz ama, cuntanın sol'a karşı yoğun bir biçimde tasfiye planlarını geliştirdiği bir dönemde böylesine çıkışların artması ve hemen hepsinin de kolaylıkla Avrupalara ulaşması ve yerleri önceden adeta hazırmışcasına gelip yerleşmeleri açıklığa kavuşturulmak durumundadır. Direnişten yana olan militan öğeler insiyatifsiz bırakılıp, cuntanın katliamlarına terkedilirken, bu hapishane kaçkınlarının habire Avrupalara taşınılmasının anlamı nedir? Açık ki, tüm bunlar öyle tesadüfi ortaya çıkmış şeyler değildir. Yeri geldikçe benzer konulara yine değineceğiz. Ama her dürüst devrimci, demokrat ve ilerici bugün binlerce gücü olan örgütlerin başına çöreklenen yeni Jön Türklerin ve hapishane kaçkınlarının geliştirdiği tasfiye, provakasyon faaliyetlerine karşı daha uyanık ve politik bir tavır geliştirmesini bilmeli, ve bugün tümüyle özü boşaltılarak birer mülteci örgüt durumuna getirilen milyonluk gücün hesabını da sorabilmelidirler.

Biz, Ulusal Kurtuluş Hareketimize ve öncü gücüne yönelen tasfiyeci çabaları aydınlattığımızda, diğer birçok hareketin de durum larına açıklık getireceğimiz inancındayız.

3)- PKK Direnişine Dayatılan tasfiyecilik ve Provakasyon

Partimiz, daha ilan edilir edilmez, biliniyor ki görülmemiş bir baskı imha ve tasfiye çabaları dayatıldı. Türk sosyal-şoven gruplarından, ilkel milliyetçi akımlara, küçük-burjuva reformistlerinden, TC ve feodal-komprador güçlere varana kadar, hemen hepsi adeta elele vermişcesine Partiye ve mücadelemize saldırdılar. Hilvan'da, Siverek'de, Batman'da, Mardin'de, Dersim'de ve daha birçok alanda akıl almaz bir saldırı başlattılar. Yerel feodal güçlerden Süleymanlardan, Ramanlılara, Mensuri ağalarından Bucaklara kadar hemen hepsi harekete geçirilirken, MHP'den AP ve CHP'sine, yine MİT'inden Aydınlığına, HK ve DHB'sinden tutalım da birçok güce varana dek, saldırı kervanına katıldılar.

Bir yandan sosyal-şoven akımlar, küçük-burjuva reformistleri, diğer yandan TC ve feodal güçler adeta hummalı bir şekilde mücadelemizin üzerine yöneldiler. Genel Kurmaylığın yönlendirdiği Aydınlık ajanlarından HK'ye, Sterka Sor'a, Tekoşin'e ve bugün "Sol Birlik" olarak şekillenen UDG'sinden T-KDP'sine kadar tümü önüne başlıca hedef olarak PKK'nin gelişimini engellemek dolayısıyla da Bağımsız bir Kürdistan'ı hedefleyen Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmayı temel aldılar. Daha Parti, 1980'lere gelmeden tüm bu tasfiyeci girişimler ve saldırılarla karşı karşıya geldi. Partinin ilanının üzerinden daha 3 ay gibi bir süre bile geçmemişken, görülmemiş bir yıkımla karşı karşıya getirilmek istendi. 1979'da Elazığ tutuklanmalarının gündeme girmesi ve Şahin alçağının Parti hakkında bildiği tüm bilgileri, ilişkileri açığa vurması ve operasyonlara yol açması ile giderek yoğunluk kazanan saldırılar; 1980'e geldiğimizde bu UDG ve sosyal-şoven akımların kompoloları ile tamamlanarak, PKK dosyası kapatılmak istendi. Bizzat bu gelişmelerin başında olan Ecevit, daha iktidardan gitmeden ileri sürdüğü UDG eliyle bu sorunu bitirmeye çalışıyordu. Fakat, o başaramayınca bu kez yerine gelen Demirel işin içine yeni güçleri de katarak, kendi yöntemleriyle çözüm getirme uğraşısı içine girdi. Bu da başarılamayınca sıkıyönetim uygulamalarının yerine, bildiğimiz 12 Eylül askeri faşist darbesi gündeme sokuldu. Tüm bu gelişmelerin temelinde yatan ana nedenin de direniş hareketimizin sürekli gelişimi olduğu ve bir türlü bastırılamamasından kaynaklandığı açıktır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin bastırılamaması nedeniyle 12 Eylül darbesinin nasıl gündeme sokulduğu çeşitli yazılarda ayrıntıları ile işlendiği gibi, M.Ali Birand'ın 12 Eylül 04^{00} adlı kitabında da ortaya konulmaktadır.

Partimize karşı tasfiye ve provakasyon faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı bu birinci dönemde direnişin gelişmesi ve güçlerin ülke dışına çekilmesi daha köklü bir bakışı ve yaklaşımı zorunlu kıldı. TC, 12 Eylül darbesinin hemen ilk günlerinde tüm Kürdistan'ı adeta yasak bölge ilan ederek, ardından adım adım tutuklamalar, katliamlar geliştirerek yönelirken, yurtdışında da PKK'yi teşhir ve tecrit kampanyasını en başa alarak faaliyetlerine hız verdi. İkinci dönemin ana özelliğini bu çerçevede ortaya koyabiliriz. Bir yandan yurtdışında yoğun bir teşhir, tecrit faaliyeti, diğer yandan da ülke içinde yaygın bir tutuklama, işkence ve imha ile Parti varlığı bitirilmek isteniyordu.

Bunun için de en başta Partinin kadro varlığına yönelinerek; bu bitirilmek istendi. Cuntanın deyimiyle kadrolarının %90'nı cezaevlerine doldurulmuş olan Partinin varlığı zindanlarda yokedilmeye çalışıldı. Bu hedeflerin de birincil ve temel aldıkları nokta, Şahin Dönmez'in ihanetini kullanarak ve ona dayanarak, ılımlı bir PKK yaratma çabası içine girildi. 1980'ler boyunca bunun çabası verildi ve başarıya ulaştırılması için yoğun faaliyet gösterildi. Şahin Dönmez, gerektiğinde kendisinin de siyasi savunma yapabileceğini duyuruyor; fakat ihanetinin meşru görülmesini ve teslimiyetine pirim verilmesini istiyordu. Böylece, eğer hedefine ulaşabilseydi, o çok uğraşı verilen "ılımlı PKK'nin" ilk adımları da atılmış olacaktı. Başta Mazlum, Hayri ve Kemal olmak üzere zin-

danlardaki yoldaşların kararlı direnmesi sonucu bu plan da boşa çıkarılıyor ve işlemez kılınıyordu. Bunun karşısında başarıya ulaşamayacaklarını anlayan hainler takımı "Genç Kemalistler Birliği" biçiminde kendilerini ilan ederek sinsi faaliyetlerini alçakça komplolar geliştirerek açıktan yürütmeye başladılar. Tercüman gazetesinde yayınlanan ilkeleri ve ilanlarını "Türklüğün ruhunun yeniden şahlanışı" sloganı ile açığa vuruyorlardı.

Bugün çok daha iyi görmekteyiz ki, "Genç Kemalistler Birliği" denilen ihanetler takımı, direkt K.Evren'e bağlı olarak oluşturulmuş bir birimdir. Bizzat bu komplonun başında yer alan ve birçok yoldaşımızın katledilmesinde bizzat direktifleri veren Esat Oktay Yıldıran adlı azgın bir katil yüzbaşı, K.Evren tarafından bizzat mükafatlandırılmıştır. Bizzat "benim örgütüm" olarak da adlandırdığı "Genç Kemalistler Birliği"ni, bir yandan mahkumlar arasında koğuş koğuş dolaştırırken, bunun kollarını dışarıya da başta Dersim, Batman, Mardin olmak üzere Güney Kürdistan'a Avrupa ve Ortadoğu'ya kadar da uzatarak, Partimizin etkinliğinin olduğu her alana sokulmak istenmiştir. "Genç Kemalistler Birliği"nin son dönemde yürüttüğü faaliyetler, daha da açığa çıkmıştır. Özellikle Tercüman ve Milliyet'de ele alınan, işlenen konular ve sık sık manşete çıkarılan konular, seri yazılar, bu akımın hiçte küçümsenmemesi gereken bir tarzda örgütlendirildiğini ortaya koymaktadır.

Bu "Genç Kemalistler Birliği"nin faaliyetlerinin daha 1979'dan başladığını ve Partiyi tasfiye etmek amacıyla sürekli bir biçimde girişimlerde bulundukları bugün daha açık olarak görülmektedir. Daha bu tarihlerde "PKK'nin silahlı direniş" anlayışına karşı mücadele açan Semir, Süleyman, Davut ve Seher, "Demokratik bir PKK" sloganı ile ortaya çıkarak, "Silahlı mücadeleden vazgeçen bir PKK" yaratma çabası üzerinde anlaşarak, faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. PKK'nin silahlı direniş taktiğine karşı oldukların, bu nedenle yeniden bir PKK'nin yaratılması gerektiğini ileri sürerek, tıpkı M. Kemal döneminde yeniden yaratılan TKP'nin bir benzeri oyunu da, PKK üzerinde uygulamak ve sonuç almak istediler. Bu faaliyetlerini Kürdistan'dan tutalım da, Ortadoğu'ya ve daha güvenlikli hissettikleri Avrupa'ya varana kadar nasıl çılgınca geliştirdiklerini, o M.Kemal'in TKP'sini Kürdistan'da da oluşturmak ve bunu PKK şahsında yeniden diriltmek için nelere yöneldiklerini bugün daha ayrıntılı bir biçimde bilince çıkarmış durumdayız.

Bu tasfiyeci ve provakatör baylar, *"PKK Kürdistan'da 3 gün bile dayanamaz, Orta Kürdistan'ın dağlarında fazla yaşayamazlar, Ortadoğu'da uzun süre barınamazlar"* diyerek çılgınca faaliyetler içerisine girdiler. "Piri fani Ali'nin de ne zamana kadar yaşayacağı belli olmaz" diyerek, geriye tasfiye edilmiş bir PKK'nin mirası üzerinde kendilerine yaşam bulacaklarını, böylece tasfiyeci şefler olarak kabul göreceklerini sanacak kadar zavallılaştılar. Dışarda bu gibi çılgın faaliyetler içerisine girilirken, içerde teslim alınan Şahin-Yıldırım vb. gibi ihanetçiler eliyle "Genç Kemalistler Birliği" örgütlendirilmeye çalışıldı.

"Genç Kemalistler Birliği"nin oluşturulması için teslim alınan Şahin ve Yıldırım, ilk halka olarak ele alınır. Bu ihanetçilere dayanılarak bu örgüt, Mazlum'a dayatılır. Eğer böylece amacına ulaşabilirse, tasfiye olmuş PKK'de yaratılabilinecekti. Bunun için başta Şahin ve Yıldırım hainleri olmak üzere TC, Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlara, yeni silahlı direnişten vazgeçirilmiş ve teslim alınmış bir PKK'yi yaratmak için alabildiğine yönelirler. PKK'den vazgeçmeyi ve yeni bir PKK kurmayı öneren Şahin-Yıldırım alçaklarına karşı kararlı bir direniş sergileniyor. Bundan dolayıdır ki, o geniş çaplı yürütülmek istenen provakasyon faaliyeti boşa çıkarılır. Baskı, işkence ve teslim alma çabalarının yoğunlaştırıldığı bir ortamda Mazlum yoldaşa bu örgütün benimsetilmesi için aylarca akıl almaz ve eşine ender rastlanır yöntemler uygulanır. Bu uygulamalara karşı, bilinen cezaevi direnişleri yükseltilir ve bunun sonucudur ki komplo boşa çıkarılır.

1980'lerde giderek şekillendirilen bu "Genç Kemalistler" örgütü, PKK'yi dağıtmak veya direnişçi çizgisinden vazgeçirmek için, bir yandan cezaevlerinde baskı, işkence, idam ve katletme tehditlerini geliştirirken, dışarda da uzantılarını oluşturma çabası içine girerler. İçerde geliştirilen faaliyetlerin başarısı, dışarda da sağlanacak bir başarı ile bütünleştirilip, PKK'yi dağıtma hedefine ulaşılmak isteniyordu. Bu nedenle içerdeki gelişmelere bağlı olarak, dışarda da yine aynı dönemde onun bir benzeri, fakat daha sinsice yürütülmesi biçiminde ortaya çıkarılır. Bunun için de daha elverişli koşulların olduğu veya daha güvenceli gördükleri Avrupa'yı temel alırlar.

Mazlum, M.Hayri ve Kemal yoldaşların önderliğinde yükseltilen zindan direnişi, "Genç Kemalistler Birliği"nin bütün gizli yanlarını ve ilişkilerini açığa çıkararak, Partimize dayatılmak istenen tasfiyeciliğin daha iyi görülmesini sağlamışlardır. İçerde Şahin, Yıldırım, Ali Gündüz, Hıdır Akbalık vb'lerinin yer aldığı, dışarda da Semir, Seher, Süleyman vb. tarafından geliştirilmek istenen bu ihanet örgütünün bizzat Evren'in direktifleri ile yönlendirildiği ve başarılı olmaları için de her şeyin yapıldığı ve uygulandığını da bugün daha iyi bilmekteyiz. İhanet örgütünün başları, cuntaya yaptıkları itiraflarında gerçek niyetlerinin PKK'ye karşı "Türklüğün ruhunu yeniden canlandırmak" olduğunu açık olarak belirtmektedirler. KKK'nın "Türkiye'de Bölücü ve Yıkıcı Akımlar" adlı kitabında yer alan bu itirafları nasıl bir ihanetin geliştirilmek istendiğini de gözler önüne sermektedir. 7. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okulunun 34. koğuştaki öğrencileri olarak verilen itiraflarda tüm niyetler çıplaklığıyla gözler önüne sergilenmektedir. Bunlardan bazı bölümlerini, sorunun daha iyi kavranması açısından buraya da alıyoruz.

"Tutuklu bulunduğumuz ilk dönemlerde de geçmişte içinde bulunduğumuz ideolojilerden dolayı varolan şartlanma hal ve hareketimize yansıyordu... Gerek dışardaki şartlanmanın etkisinde olmamız ve gerekse bu örgütlerin manevi baskısı altında bulunuşumuz nedeniyle bunalımlı bir yaşam içine girmiştik... Zamanla yöneticilerimizin (Askeri uzman) gayretleri sonucu anarşist-bölücü ideoloji (PKK) ile olan bağlarımız koptu...

Sosyalizm teoride ve pratikte ortaya çıkan olaylarla iflas ettiğini ve hayal ürünü olduğunu kavramış durumdayız.

Bizce bugün TC sınırları içinde yaşayan bütün vatandaşlar, Türk ulusal değer yargıları içinde kaynaşmış, bütünleşmiş ve güçlü bir Türk milleti gerçeği yaratmıştır... Atatürkçü düşüncenin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik." (Şahin Dönmez'in itiraflarından.)

"Bundan böyle yaşamıma, bir Türk genci olarak Atatürk'ün belirttiği ilkeler doğrultusunda yön vermeyi yaratacağım." (Hıdır Akbalık'ın itiraflarından)

Azgın birer Türkçü kesilen bu ihanetçiler eliyle geliştirilen "Genç Kemalistler Birliği" vasıtası ile Parti içinde "Türklüğün ruhu yeniden hortlatılmak" ve Partimiz tasfiye edilmek istendi. Her biri iyi birer kemalist Türkçü olarak ortaya çıkan bu ihanetçiler güruhu, Ziya Gökalpları, Şevket Süreyyaları bile geride bırakırcasına tasfiyeci bir faaliyet içerisine girdiler. PKK'ye Türkçülüğün böylesine hem de en alçakça komplolarla birlikte dayatılmak istenmesi, açık ki boş bir faaliyet değildir. PKK geliştirdiği mücadele ile, TC'nin Kürdistan'da bir bütün olarak egemen kılmaya çalıştığı ulusal-inkarcı ve ihanetçi yapıyı kırmış ve bunları yeniden diriltme çabalarına da aman tanımamıştır. İşte bu nedenden dolayı, PKK üzerine bu kadar gelinecek ve her ne pahasına olursa olsun O'na geri adım attırılmaya çalışılacaktır. PKK, yıllardır Kürdistan'da bitirilmeye çalışılan ve bugün de üzeri betonlanarak tarihe gömülmek istenen ulusal bilinçlenme ve yurtseverliği kendi şahsında cisimleştirmiş; bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun yeniden alevlenmesini sağlamıştır. "Genç Kemalistler Birliği" vasıtası ile bu gerçeklik imha edilerek, halkımızın yeniden diriliş çabaları bir kez daha tarihe gömülmeye çalışılıyordu. Böylesi zor bir dönemden geçildiği bir anda, aynı zamanda tarihin en şerefli göreviyle de karşı karşıya olunduğunun bilinciyle hareket eden devrimci önderlerimizden Mazlum, M.Hayri, Kemal ve diğer direnen yoldaşlarımız, imha edilmek istenen PKK gerçekliğine sonuna kadar bağlı kalıp, sahip çıkarak görevlerini başarıyla yerine getirmişlerdir. Bu nedenle Diyarbakır direnişi mücadelemizde olduğu kadar, halkımızın tarihinde de yeni bir dönemin başlangıcı olarak değerlendirilmektedir. Tümüyle tarihi görevlerle karşı karşıya olunduğu böylesi önemli bir evrede, devrimci önderliğin sorumluluğu ile hareket eden yoldaşlarımız, bu rolleri en şerefli bir biçimde yerine getirmişlerdir.

Cezaevleri ile sınırlı kalmayan ve bu "Genç Kemalistlerin" uzantıları olarak dışa yansıyan faaliyetlerle de, yine Parti, yeni dönemin içine girmeden bitirilmeye çalışılıyordu. Zindanlarda Şahin ve Yıldırım'ın başını çektiği "yeni bir PKK yaratma", "ılımlı bir PKK ortaya çıkarma" faaliyeti, dışardaki uzantıları tarafından da Partiye dayatılarak, içerde geliştirilmeye çalışılan oyun, dışardan tamamlanmak isteniyordu. Parti, I. Konferansı ve II. Kongresinde amaçlarına ulaşmak için seslerini duyurmaya çalışan dışardaki "Genç Kemalistler" umdukların bulamayınca geri adım atmak zorunda kaldılar. I. Konferansta bazı çıkışlar yapmak istemelerine rağmen, istedikleri zemini bulamayınca çıkışlarını geciktirdiler.

Ülkeye yeniden dönüşün hazırlıklarının yapıldığı, yine zindanlarda geliştirilmek istenen tasfiyeye karşı M. Hayri ve Kemal PİR yoldaşların önderliğinde ölüm orucu direnişinin geliştirildiği bir dönemde, Şahin ve Yıldırım'dan aldıkları mesajların da bir gereği olarak, Ağustos sonlarında gerçekleştirilen Parti Kongresine Avrupa'dan hazırlıklı olarak gelen Semir ve Süleyman, kendilerine sözcü yapmak istedikleri Davut'un etkisizleştirilmesi karşısında, adeta ağızlarına pençe vurarak sustukları görüldü. Bu durum, o zaman rahatlıkla ortaya çıkarılabilinecek olan tasfiyeciliğin, ihanetin biraz daha yaşama şansı bulmasına yol açmıştır. Kongre'de hiç ses çıkarmadıkları gibi, önderliğe, direnişçilere sonuna kadar bağlı oldukları andını da içerek kendilerini gizleme yoluna gitmişlerdir. Fakat gizli olarak entrikalarını yürütme konusunda anlaşan provakatörler, gittikleri alanda bu faaliyetlerini sürdürmüşlerdir. Süleyman, Güney Kürdistan'da komplocu faaliyetlerini geliştirirken, Semir de Avrupa'da bir benzerini yürütmüştür. İki önemli alanda faaliyetlerin yoğunlaştırılması ile sonuç alınabilineceğini sanan bu "Genç Kemalistler", özellikle de TC'nin Ortadoğu'ya en çok yüklendiği bir dönemde *"Ali arkadaşın geleceğinin de pek parlak olmadığını"* ya teslim olma ya da komplolar geliştirme ile etkisiz kılınacağını umarak, sonuca gideceklerini bekliyorlardı. Yine bu dönemde Parti önderliğine yönelik iki komplonun boşa çıkarılması ve Milliyet gazetesine de bunların konu olması bu girişimlerin altında hangi çabaların yattığını bugün daha rahatlıkla görebilmemizi sağlamaktadır. Yine, TC'nin provakasyonda ne kadar ileri gittiğini, dolaylı ve dolaysız olarak buna katılanların gerçek çehrelerini de bugün daha iyi tanımaktayız.

Semir'in Avrupa'da geliştirdiği faaliyetleri, Süleyman, Güney Kürdistan'da yürüterek, Partiyi direnişi yükseltmekten alıkoymaya çabalıyorlardı. Bunun için de Avrupa'da provakasyon hortlatılırken, TC ordusu da, 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'a müdahale ediyordu. Böylece tek bir noktada birleşen bu faaliyetlerle, PKK silahlı direniş sürecine girmekten alıkonulmak ve daha ilk adımları atmadan boğulmak isteniyordu. Semir'in özellikle de faaliyetlerinin başlangıcı olarak bu dönemi tercih etmesi ve *"göreceksiniz hepsi Hakkari dağlarından içeri girmeden öldürülecekler"* biçiminde açıklamada bulunması, bu geniş çaplı planda nelere ulaşmak istediğini göstermektedir.

Ama tüm uğraşlarına rağmen, Güney Kürdistan saldırısının fiyaskoyla sonuçlanması, Avrupa'da provakatörün açığa çıkartılması ve 1984 Ağustos atılımının gerçekleşmesi ve direnişin boğulamayacağının bizzat pratikte de sergilenmesi, tüm bu çevrelerin panik içerisinde sağa sola kaçışmalarına neden olmuştur. Artık umduklarını bulamayan ve bir daha da elde etme olanaklarının tükendiğini gören bu provakatörler, kapağı çeşitli güçlerin yanına atarak, bu kez komplolarını bu güçlere dayanarak dışardan geliştirme çabası içine girdiler. Süleyman, IKP'ye sığınırken, bu güçlerle birlikte 1985 Nisan komplosunun tezgahlanmasının bizzat içinde yer almıştır. Parti içinden geliştirme fırsatı bulamadıkları tasfiyeci çabalarını, başka güçlere dayanarak dışardan yürütmeye başladılar.

Parti II. Kongresinde ses çıkaramayan bu yaratıkların Avrupa zemininde PKK ile FKBDC ilişkilerini sabote etmek için nasıl bir çaba harcadıkları da tüm çıplaklığıyla ortadadır. İlkesiz bir biçimde, *"tüm dediklerinize uyacağız, ama PKK'yi bu yola çekemezsek* (yani direnişten vazgeçiremezlerse bn.) *bize sahip çıkacaksınız"* diyerek, Dev-İşçi şefiyle bir bildiri kaleme aldıklarını görüyoruz. Bildirinin özü de şöyledir. *"örgütünden ayrılana ve çalışmak istemeyenlere karşı şiddet uygulanırsa, FKBDC olarak buna karşı durulmalıdır."* Böylesi bir entrikanın çevrilmesi kimsenin aklına bile gelmezken, bu baylarımız marifetlerinin karşılıksız kalması için, önceden bu tedbirleri geliştirecek kadar "kurnaz" olduklarını sanmışlardı. Bu temelde "yeni demokrasi, yeni sosyalizm" tartışmalarını geliştirerek, öncelikle Dev-Yolu, Partizan'a tasfiye ettikten sonra, sıra PKK'ye gelecek; o da bu tartışmalar ortamına çekilerek devrimci-direnişçi özünden boşaltılacaktır. Bunun uygulanması için de geliştirilen entrikalar sözkonusudur.

1983 yılı Partimiz, halkımız açısından olduğu kadar cunta açısından da büyük bir öneme sahiptir. PKK'nin 1983 atılımını geliştirmemesi, yürüttüğü hazırlıkları pratiğe geçirmemesi için, tam da komplo bu döneme denk getiriliyor. Direnişin daha da ileri götürülmesi için seçilen bu yıl, PKK'nin tasfiye edildiği bir yıla dönüştürülmek istenmektedir. Cuntanın planlarını uygulaması açısından da PKK önemli bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Cuntanın Avrupa'ya verdiği sözünü yerine getirebilmesi için Dev-Yol'un, Partizan'ın, Dev-Sol'un, PKK'nin ve diğer direnişçi güçlerin tasfiyesi şarttır. 3 yıl içerisinde devrimci hareketi ezerek, sol'da yeni bir tasfiyeciliği geliştirip yeniden "sivil demokrasiye" dönebileceğini vaateden cunta, bunun için "sivil seçimlere" gittiği bir dönemde, PKK'nin direnişi geliştirme çabası içinde olması, tüm işlerini de bozan ana bir öge durumundadır. Tasfiyeci şefler, Dev-Yol'u Dev-İşçi'ye, Partizan'ı da mülteci bir örgüte dönüştürmede hızlı davranarak, cuntanın isteklerini yerine getiriyorlardı.

Bu güçlerin mevcut bu konumuna rağmen, PKK, direnişte ısrarlı davranarak, direnişi geliştirmeye sonuna kadar bağlı kalacağını, bizzat pratiğiyle ispatlıyor; bu durumda adeta cuntanın uykusunu kaçırıyor ve her ne pahasına olursa olsun PKK'nin tasfiye edilmesine çalışılıyordu.

Aynı süreçte, tasfiyeci güçlerin birbiri ardına provakasyona sahip çıkması tesadüfi bir gelişme olmadığı gibi, bu güçlerin çok insancıl özelliklerinin bulunmasından da kaynaklanmamaktadır. Dev-İşçi'nin şefinin o bilinen çabalarını geliştirdiği bir dönemde, *"Semir'e, Süleyman'a, Davut'a ne oldu?", "Semir'e yönelik bir tavır Türkiye sol'una yönelik bir tavır olarak değerlendirilecektir."* sözlerinin anlamı nedir? Tüm bunların da toplantılarla, bildirilerle geliştirildiğini ve sonuç almaya çalışıldığını görüyoruz. Cezaevlerinden halkımızın ve Partimizin büyük değerlerini, şehit verdiğimiz haberlerini aldığımız bir dönemde bu faaliyetlerin yoğunlaştırılması boş bir şey değildir. Yine bu provakasyona bağlı olarak, bu sefer revizyonist IKP'ye dayalı olarak "Sol Birlik"le sıkı bir diyalog içerisinde bunlar da sözde sosyalist ülkeler adına, PKK içerisinde bir muhalefeti örmek için harekete geçireceklerdir. Böylece, sözde bir kısmı, sosyalist ülkelere dayalı muhalefet oluştururken, bir kısmı da Avrupa sosyal-demokrasisine dayalı olarak geliştirilmek istenmektedir. Böylece iki yönlü bir tasfiyeyi PKK üzerine dayatarak sonuca varmaya çalışmaktadırlar. Geliştirilmek istenen komplo çok alçakça ve hainane amaçlar taşıyan girişimlerdir. "Dağda direnenler teslim olursa" PKK içerisinde geriye iki kanat kalacaktır. Biri TKP yanlısı, diğeri ise Dev-İşçi, SHP, DSP yanlısı bir kanat, hesaplar bu denli alçakça yapılmış ve harıl harıl uygulamaya konulmuştur.

Parti, geliştirilmek istenen bu komplolara karşı direndi. Açık ki, direnmek hakkıdır da. Kürdistan halkının 500 yiğit evladının kanıyla çizilmiş bir Hareket elbette ki, bir tas çorbaya 40 kadar yoldaşını, hatta tüm varlığını satacak kadar düşmüş bir akımın temsilcilerine bırakılmayacaktır. Elbette dişimizi tırnağımıza takarak, Partiyi her ne pahasına olursa olsun bu ihanetten kurtaracaktık. Parti II. Kongresi'nden itibaren bu konuda yoğun bir mücadeleye girişildiği, Avrupa'ya da el atılarak tasfiyeciliğin boy vermemesi için birçok tedbirin alındığı bilinmektedir. Ama yine de Partiye zararların verilmesinin önüne geçi-

lememiştir. Bu gelişmelerin birçok insanın Hareketten uzaklaşmasına yolaçtığını, yine provakatörün bu konuda bazı suçsuz insanları "Genç Kemalistler Birliği"nin aleti haline getirdiğini de biliyoruz.

Güney Kürdistan'da da benzeri bir girişime cesaret edilmesine, IKP ve ilkel milliyetçiliğe dayalı olarak geliştirilen bu faaliyetlerin geçte olsa devreye sokulmasına rağmen; fazla sonuç almadan bastırıldığını bugün çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Ve yine en son biliniyor, gerek Kürdistan'da, gerek cezaevlerinde ve gerekse Avrupa'da bu ihanet akımının temsilcilerine darbeler indirildi. Böylece en azından son 5 yılda çeşitli hesaplar yapan, başta da 12 Eylül faşist cuntası olmak üzere, sol içi uzmanlarına kadar hepsinin umutları büyük bir fiyaskoyla sonuçlandı.

Provakatörlere Avrupa'da indirilen bu son darbeden sonra, 12 Eylül faşist rejimine karşı bir bildiri bile kaleme alma cesaretini göstermeyen çeşitli güçlerin biraraya gelerek, bildirilerden toplantılara varana kadar, PKK'ye karşı nasıl mücadele edilecek, bu sorunlarını nasıl çözebilecekler? Tüm bunları tartıştıklarını görmekteyiz. Devrimcilerin, ilericilerin cunta tarafından katledilmesi karşısında bırakalım bir araya gelmeyi, bir tek bildiri bile dağıtmayan bu güçler, bu gelişmeler karşısında bir yığın çaba içerisine girmektedirler. Başta, Terzi Fikriler olmak üzere katledilen devrimciler için biraraya gelmeyen tasfiyeci şefler, ihanete vurulan darbeler karşısında alçakça yönelimler içine girmektedirler.

Bugün Türkiye'de olsun, Kürdistan'da olsun cuntanın görülmemiş bir baskı ve sömürüsü yaşanmasına rağmen, bu konuda en ufak bir girişimde bulunmayan tasfiyeci şefler, PKK'ye karşı sözümona "bir yurtsevere, bir devrimciye" sahip çıkma adı altında nasıl provakatöre kanat gererek, Kemalizmin sol'a yönelik olarak geliştirdiği tasfiyeciliğin nasıl yaman temsilcileri olduklarını ortaya koymaktadırlar. Yüzlerce şehitleri, tutukluları olmasına rağmen, bunların bir tekine sahip çıkmayan, yine mücadelemizin ortaya çıkardığı bir yığın sonuç olmasına karşın bir tekine bile değinmeyen, bunlar için toplantı yapmayan, bildiri dağıtmayan tasfiyeci şefler, belki de suçüstü yakalanmanın sonucu olacak ki, kendilerini kurtarmanın telaşı içerisinde çırpınmaktadırlar. Dev-İşçi'nin tasfiyeci şefi, günümüzün Jön Türk'ü olmaya şeref kazanmış küçük Kemal'in dağıttığı son bir bildiride suçlarını nasıl da gizlemeye çalışıyor, ama yine de yakayı ele vermekten kurtulamıyor. *"PKK politikaları bu denli olumsuz sonuçlara yol açmasaydı bile, hayatları tehlikede olan insanların cangüvenliklerini sağlamayı insanlığımızın bir gereği sayıyoruz! (Nitekim gelişmeler bu boyutlara ulaşmadan, PKK'nin Resul ve Baki'yi hapsettikleri haberini aldığımızda elimizden geleni yapmaya çalıştık.)*

Bugün artık tartışma problemi olmaktan çıkmış bir vahşet boyutuna ulaşmış PKK'nin, kendinden olmayan herkese saldırma ve terör estirme politikalarını açığa çıkartmalıyız.

Semir'in ve inançları doğrultusunda ölen tüm insanların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz..." (Hamburg Dev-İşçi imzalı bildiriden.)

Bir provakatörün, bir yurtsever tarafından cezalandırılması karşısında, provakatörlerin yaşamını kurtarmak için yoğun bir çaba içerisine giren Dev-İşçi'nin tasfiyeci şefleri, aynı duyarlılığı niye bu gün cuntanın zindanlarında işkence altında hergün ölümle karşı karşıya bulunan devrimcilerin yaşamını kurtarmak için göstermiyorlar? Neden Terzi Fikrilerin ve diğer devrimci şehitlerin anısı önünde eğilinmiyor da, bir provakatörün "anısı önünde eğiliniyor?" Bu durum şunu açıkça göstermiyor mu? Provakasyonla, tasfiyecilikle içli dışlı ortak faaliyetler içinde bulunulduğuna açık bir kanıttır. Tüm bu çabaları devrime karşı suçluluk duygusundan kaynaklanmaktadır. Milyonluk örgütün nasıl tasfiye edilerek devrimci özünden boşaltıldığı, birçok devrimciyi donanımsız bir biçimde ülkeye gönderme, yakalatma, imha ettirme vb'leri gibi tüm gelişmelerin sorumlusunun kim olduğu çok iyi bilinmektedir. En başta kendi tabanlarının, Partimizin kendilerinden hesap soracağını çok iyi bildikleri için, yoğun bir telaşa düşmekte ve saldırganlaşmaktadırlar. Bazı dürüst insanlar da bu oyunlara alet edilmeye çalışılmaktadır; bunlara diyeceğimiz tasfiyeci şeflerinin girişimlerinde onları yalnız bırakmaları ve gerçekleri görmeleridir.

Dev-İşçi kliği bugün neyi kurtaracak, örgütüne karşı işlediği suçları açıklayabilir mi? Dev-Yol örgütüne ne verdiler? Tüm bunların izahını yapabilir mi? Kuşkusuz bu konularda tasfiyeci şefler yakayı ele vermektedirler. Önlerinde saygıyla eğilmeleri gereken yüzlerce Dev-Yol direnişçisi olmasına rağmen, bir provakatöre sahip çıkmaktadırlar. Dev-İşçi kliği, Semir'e neden bu kadar sahip çıkıyor? Görülen odur ki, ondan çok şey umut etmişler, çok vaatler almışlar, daha da ötesi ona dayanarak kendi suçlarını gizleyebileceklerini sanmaktadırlar.

Tüm açığa çıkan suçlarının hesabının sorulacağını çok iyi bildiklerinden dolayı, adeta it dalaşı gibi biraraya gelerek, hemen birbirlerini anlayıp PKK'ye karşı ortak saldırıya geçtiler. Bu, kesinlikle bir tesadüf değildir. M. Kemal'in tasfiyeci şefleri olan Vedat Nedim Törlere, Şevket Süreyyalara, hatta Ziya Gökalplere kadar uzanan bir geçmiş üzerinde şekillenmektedirler. Bunun sonucudur ki, ellerini Parti içerisine kadar uzatmaya bile cesaret göstererek, PKK'yi de kendilerine benzeştirecekleri, kendi kimliklerine dönüştürebilecekleri gafletine kapıldılar. PKK, bu dayatmalara karşı kararlı bir tutum takınarak, direnişi sonuna kadar dayattı. Bu direnişin sonucudur ki, bu baylar umduklarını bulamamış olacaklardır ki, PKK'ye karşı böylesine azgın bir düşmanlığın içerisine girdiler.

Yeri geldikçe bu güçlerin çabalarını ve içine girdikleri tutumu geniş olarak izah edeceğiz. Bir Dev-Yol'a karşı, Dev-İşçi kliğinin ne gibi suçlar işlediğini zamanı gelince ayrıntılı bir biçimde ortaya koyacağız. FKBDC deneyi içerisinde bu Dev-İşçi şeflerinin nemenem bir şef olduğunu da ortaya koyacağız. PKK'ye neyin dayatılmak istendiğini, ne tür vaatlerde bulunulduğunu yeri geldikçe kamuoyuna açıklayacağız. Tüm bu girişimlere karşı tabii ki PKK, tasfiyeciliğe ve ihanete göz yumamazdı. Buna karşı ilkeli tavrını koymak zorundaydı. Ama devrimci hareketler arasında birliğin yaratılması için de elinden gelen bütün olanakları sundu, destek verdi; hatta bu çabalarında değerli bir militanını Gürcan ÖZCAN yoldaşı şehit verdi.

"Yeni demokrasi, yeni sosyalizm" anlayışının ne olduğunu, bunun temelinde yatan nedenlerin neler olduğunu; objektif ve subjektif planda ajan-provakatörlüğün, tasfiyeciliğin nasıl yapıldığını ortaya koyacağız. PKK'yi Kürdistan dağlarına göndermemek için ne gibi tekliflerde bulunulduğunu, eğer direnişe geçilmeseymiş idamların nasıl önlenebileceğini, hangi generallerden söz almış olduklarını, bugün Bern'e büyükelçi olarak tayin edilen Haydar Saltık'la ne gibi zımni anlaşmalar yaptıklarını açık olarak göstereceğiz. Tüm bu planlarına karşı direnen gücün PKK olduğunu görünce, gerçek yüzlerinin PKK tarafından açığa çıkarılacağını sezince, nasıl amansız bir PKK düşmanı kesildiklerini; yine, "PKK'nin despotizmi" üzerine geliştirilen teorilerin ne kadar saçma olduğunu, Haydar Saltık'tan almış oldukları "idamları önleme" sözü altında yatan ve bugün hiçte küçümsenmemesi gereken bir tasfiye planının var olduğunu tüm yönleriyle sergileyeceğiz. Hamburg'taki üslenmeden tutalım da, Eşek derneği kurmaya kadar vardırılan girişimlerin sol'u gözden düşürerek tasfiyeye uğratma çabalarının bir ürünü olduğunu, DSP ve SHP'de bunları toplamak için de yoğun bir faaliyet yürüttüklerini açık olarak belirtmek gerekir. Bu planın bir gereği olarak yeni kültür, yeni yaşam üzerine söyledikleri ve beş yıldır Avrupa'da sürdürdükleri yaşamlarının, binlerce yoldaşını bir kenara bırakarak sefil bir hayat devam ettirmesi gerekmektedir. Avrupa'daki Dev-Yol birikimin nasıl tasfiye edildiği ve işe yaramaz hale getirildiğini önümüzdeki sayılarda daha geniş olarak ele alıp işleyeceğiz. Bugün Hamburg Dev-İşçi kliğinin ve tayfasının adeta kıyameti koparırcasına provakatöre sahip çıkması, ona acıdığından dolayı değil, PKK içinde sözde anti-demokratik eğilimlerin güçlü olmasından kaynaklanmıyor. Kendi örgütüne dayattığı bir ihanet ve tasfiyeden ileri geldiği açıktır. Dev-Yol'un dürüst militan ve sempatizanları bu gerçekleri iyi gördüklerinde mutlaka kendileri de hesap sormak için, amansız bir biçimde bu kliğin yakasına yapışacağını çok iyi biliyoruz.

Tasfiye sürecini Partizan'ın da nasıl yaşadığını, devrimci-direnişçi özünden koparılarak nasıl mülteci bir örgüt haline dönüştürüldüğünü de en geniş izahıyla ortaya koyacağız. Bugün çeşitli kılıflar altında savunulan birçok görüşün KAYPAKKAYA'nın düşünceleri ile, tıpkı nasıl *Dev-İşçi*'nin Mahir ÇAYAN'ın görüşleri ile alakası yoksa, Partizan için de durum budur. 1985'lerde geri çekilme adı altında bir çok kadro Avrupalara getirilerek devrimci özünden boşaltılıp tüketilmektedir. Ne idüğü belirsiz bir iki hapishane kaçkınının örgütün iplerini nasıl ele geçirdiğini ve Partizan'ın Partizan olmaktan çıkarılıp, geri çekilme adı altında korkunç bir tasfiyeciliğin dayatıldığı ve örgütsel varlığının işlemez hale getirildiğini daha geniş olarak ele alacağız.

Bugün Partizan'da görülmemiş bir anti-PKK'cilik temelinde, kendi maskesinin açığa çıkmaması için küfürnamelerle dolu yoğun bir kampanya yürütmektedir. Partizan, bugün yürüttüğü anti-PKK kampanyasını, katliamlara kadar vardırarak, tasfiyeciliği daha değişik bir biçimde dayatmaktadır. Aslında PKK'nin bu baylarla herhangi bir alış-verişi yoktur. Tam tersine bunlar, direniş alanına geldiğinde PKK, bunlara büyük hizmetlerde bulundu. Elinde var olan tüm imkanları seferber ederek, bunların da en az bir direniş gelişmelerine katkıda bulunmaya çalıştı. Gerek Dev-İşçi'nin ve gerekse Partizan'ın bugün PKK'ye karşı düşmanlığı yürüten şefleri, çok iyi bilirler. PKK, sadece bunlara hizmet etti. Ama buna karşın bugün bunların yürüttüğü saldırı ve küfürlerin anlamı nedir? Görülen odur ki, örgütlerini tasfiye etmek için belli rolleri yüklenmişlerdir. Bu rollerinin bizler tarafından farkedildiğini ve tavır da alındığını görünce korkunç bir PKK düşmanı olarak ortaya çıkmakta, adeta "suçlarımıza göz yumun, siz de bizim gibi örgütünüzü tasfiye edin" dercesine saldırmakta ve düşmanlıklarını en tehlikeli boyutlara kadar vardırmaktadırlar. Tüm bu faaliyetlerinin temeline oturttukları ve dava konusu yaptıkları, *"niye Semir vuruldu"* olmaktadır. Neden bu konu üzerinde bu kadar ısrarlı davranılmaktadır? Semir'in eylemi belli, örgütü yıkma çabası çok açık, "Genç Kemalistler Birliğinin" programı, neye yönelik olduğu ortadadır. Fakat buna rağmen, PKK'den yüzlerce, yine sizlerden yüzlerce devrimci şehit edildi. Niye bunların hesabını sormuyorsunuz da, yürüttüğü faaliyetlerle cuntanın işbirlikçileri oldukları çok açık olan provakatörlere sahip çıkıyorsunuz? Evet, işte tüm bunların hesabının sorulacağını çok iyi bildikleri için, görülmemiş saldırılarını geliştiriyorlar.

Partizan içerisinde özellikle de ipleri ele geçiren cezaevi kaçkınları, yaygın bir anti-PKK'ciliği geliştirmekte ve "Genç Kemalistler Birliği"ne sahip çıkmaktadırlar. Ne de olsa kendileri de bu örgütün gizli kalmış üyeleri arasında bulunmaktadırlar. Son dağıttıkları bildirilerinde bunu gizleme gereği bile duymamaktadırlar: *"PKK'nin karşı-devrimci eylemlerini onaylamamamız, şiddetle karşı çıkıp teşhir etmemiz ve PKK'nin hatalarıyla uzlaşmamamız, siyasi-ideolojik alanda PKK'nin çizgisiyle hesaplaşmamız PKK şeflerini huzursuz etti... emekçi halkımız,... bu gibi karşı-devrimci eylemlerin planlayıcıları ve uygulayıcılarından da mutlaka hesap soracaktır."* Görüldüğü gibi, Partizan çok ileri giderek intikamını almayı bile hedeflemektedir. Silahsız ve insiyatifsiz bıraktığı devrimcilerin cunta tarafından katledilmesinin hesabını sormayı aklına bile getirmeyen mülteciler güruhu, provakasyona vurulan darbeden neden bu kadar etkilenmiştir? Aynı ifadeleri TC, ihanetçiler de kullanmaktadır. Hatta geçmiş günler içinde İstanbul'da yakalanan ve kendisini TKP-ML Genel Sekreteri olarak lanse eden ve devrimcilere "teslim ol" çağrısında bulunan şahısta, Libya, Avrupa vb. yerlerde 1 nolu görevin PKK'ye karşı mücadele olduğunu belirtmiştir. Partizan'ın hapis kaçkını yönetici kliği bunu nasıl değerlendirmektedir? Acaba sizlerin önüne de mi bu görev verildi? Gelişmeler ve içinde bulunduğunuz durum, bunu kanıtlar niteliktedir. Suçunuza ve ihanete ortak edemediğiniz PKK'yi, TC ile aynı noktalarda birleşerek, işbirlikçilerine sahip çıkarak yıkmak istemektesiniz. Hürriyet'de, *"PKK'ye son ihtar"* başlığı altında TC'nin Kürdistan'da dağıttığı bildiriyi yayınlarken, yine sizler de aynı dönemde, *"PKK şeflerini uyarıyoruz"* başlığı altında bildiriler dağıtmaya başladınız. İçerik olarak birbirinden farklı olmayan bu bildiriler ile aynı yolda yürüdüğünüz daha da açığa çıkmıştır. Cunta bir yandan teslimiyeti dayatıp, devrimcileri direnişten vazgeçirmeye çalışırken, aynı şekilde hapishane kaçkınlarının kaleminden fakat Partizan adına çıkarılan bildirilerde de devrimciler, yurtseverler direniş saflarını terketmeye çağrılıyordu. *"PKK şeflerini uyarıyoruz! Gittiğiniz yol karanlık, tutunduğunuz dal çürüktür!... Örgüt içinde size karşı muhalefet yürütmek isteyen muhalif unsurlara karşı sergilediğiniz baskı, işkence ve katliamlara derhal son veriniz", "PKK şeflerinin üzerinizdeki ve içinizdeki baskı, işkence ve katliamlarına boyun eğmeyiniz! PKK şeflerinin gittiği yol çok karanlıktır!"* (İKK Ekim-Kasım 1985) vs. vs. bunlar daha da çoğaltılabilinir. Fakat bunlar bile Partizan'ın yönetimini ele geçirmiş olan hapishane kaçkınlarının cunta ve işbirlikçileri ile nasıl aynı ağzı kullandıklarını ortaya çıkarmaktadır.

Mücadelemizin 1985 atılımına karşı geliştirilmek istenen yeni komplo ve oyunlar, sömürgeci basında alabildiğine işlendi. Tilki kardeşlerden, Hüseyin Yeşiltaş ve diğerlerinden kadar nasıl aynı yöntemlerle savaştıkları çok açık ortaya çıktı. Evet bu gazetelerden de, bu ihanetçiler takımının bazı konuşmaları, okurun daha iyi karşılaştırabilmesi ve aradaki farkı görebilmesi için buraya aktarıyoruz:

"Demokratik nitelikleri de yoktur; eleştiriye tahammül edemez, kendisini eleştirene, 'sen ajansın' derdi. Benim diyeceğim şu ki, Apo, lider değil örgüt ağasıdır!" (Milliyet Apo'nun Maskesi; 1-7 Ekim serisinde Hüseyin Yeşiltaş)

"PKK'nin gerçek kimliğini tanımadan önce bütün yüreğimle bağlı idim. Örgütün gerçek yüzünü görünce de ayrılmak istedim. Ancak örgütten ayrılanların başına neler geldiğini bildiğimden fikir ve düşüncelerimi uzun bir süre gizledim." (Tercüman, Silahlı Robotlar; 15-23 Kasım 1985 serisinde Hüseyin Yeşiltaş.)

"PKK, kendisini yeniden kabul ettirebilmek, destek gördüğü ülkelere 'Ben daha bitmedim' diyebilmek için bu eylemleri başlattı, ama mevcut yapı ile bu işi götüremeyecekleri açıktır. Halkın desteği yoktur, tam tersine, dağlarda, kayalıklarda, tecrit edilmiş bir durumdadırlar. Baskınlarla ayakta durmaya, kendi morallerini düzeltmeye çalışıyorlar..." (Milliyet Apo'nun Maskesi; 1-7 Ekim 1985 serisinde Hüseyin Tilki.)

"Evet, devleti böyle bilmiyorduk. Bize beklediğimiz gibi davranılmadı. Onun için zaten pişmanlık yasasından yararlanmak için başvurdum, bildiğim ne varsa açıkladım." (Milliyet, Apo'nun Maskesi, 1-7 Ekim 1985 serisinde Hüseyin Tilki.)

Ortaya atılan iddialar arasındaki bu kadar benzerliğin nasıl ortaya çıktığına ve aynı dilden harfi harfine hiç şaşırmadan nasıl konuşulduğuna, okuyucu karar versin. PKK'nin bu kesimlere karşı geliştirdiği mücadelesinin haklı olduğu ve bunların cuntanın dilini konuşarak saldırıya geçtiklerine kamuoyu, şimdi daha iyi karar verebilir ve bir yargıya varabilir.

Değişik imzaların altında yer aldığı bir başka açıklamada da aynı iddialara rastlamaktayız: *"Yarın siz de PKK'den değişik düşünebilir, eleştirebilirsiniz. Bu nedenle PKK'den ayrılmanız da mümkündür. PKK'nin bu politikası sürdükçe, size de 'hain' veya 'ajan' suçlaması yapılacak, tutuklanacak, işkence görecek ve katledileceksiniz. Ailelerinize baskı yapılacak, rehin alınacak ve hatta vur emri bile çıkarılabilinecek."* (Birlik Yolu, Dev-İşçi, Gerçek-ADK, KKDK, Komkar)

Tüm bu güçlere ek olarak, "Sol Birlik"in mücadelemizi tasfiyeye yönelik çabalarını da çok iyi görmek gerekir. FKBDC adımının tutmaması için, 1973'lerde ortaya çıkışlarının bir benzerini, 1983'de kongre yaparak yeniden yaşamak isteyen TKP'nin reformist tezlerini ileri sürdüğü bilinmektedir. 1983'ler sonrasında da, tıpkı 1973'lerdeki gibi yeniden güç toparlamasının önünde de en ciddi engel olarak FKBDC'yi ve temsil ettiği direniş çizgisini görmektedir.

PKK içerisinde TKP yanlısı bir eğilimi geliştirmek için bunların da korkunç bir çaba harcadığını bilmekteyiz. Güney Kürdistan'da IKP'ye dayanarak, yine Avrupa'da Süleyman'la işbirliği içerisinde belli bir mesafe almak istediğini ve özellikle de 1983'lerden itibaren bu faaliyetlerini daha da yoğunlaştırdığını görmekteyiz. Avrupa ile Ortadoğu arasında bir köprü kurarak "PKK'den ayrılmak isteyenleri" taşırma faaliyetleri içerisine girdiler. Bunda DDKD'yi bölüp, parçalayarak daha iyi kullanmak için geriye kalanlarını Peşeng adı altında biraraya

12 Eylül Faşist Rejiminin...

getirerek hizmetine sokmuştur. Uluslararası ilişki, para, pasaport vb'lerinde aracı kılınan Peşeng'i, PKK'nin tasfiyesinde bir kaldıraç olarak kullanıp, miğfer vazifesi gördürmüştür. Çeşitli vaatlerde bulunarak Avrupa'ya hain taşırma işlerini ilerleten TKP, *"Avrupa'da tehlike doğarsa sizi Moskova'ya göndeririz"* vaatlerinde bulunarak, tasfiyeci amaçlarına çok sayıda insanı alet etmek istemiştir.

PKK'nin başına musallat etmek istedikleri kişilerin isimleri biliniyor, bunların günü gününe geliştirdiği faaliyetin özellikleri açığa çıkarılmıştır. PKK'nin içinde ne kadar ihanetçi, zayıf unsur varsa, bunlara ulaşmak istediklerini, adeta bunu mikroskopla aradıklarını ve bunlara ulaşmak için de her türlü yöntemi uyguladıklarını çok iyi bilmekteyiz. Yine birgün içinde bu ögelere para, pasaport vb. nasıl temin edildiği ve aynı gün nasıl Avrupalara kaçırıldıklarını yaşadık. Tüm bunlardan TKP yanlısı bir PKK eğilimi oluşturmak istediklerini ve böylece 1973 atılımını 1983 atılımı ile tamamlayıp Kürdistan'da da "güçlü bir TKP" yaratmayı amaçladıklarını bugün daha iyi görmekteyiz. Silahlı mücadeleden uzaklaştırılmış, direnişten koparılmış TKP eğilimli bir PKK yaratarak, Türk burjuvazisine nasıl da şirin görünmek istediklerini böylece de legalleşmelerini güvence altına alarak, devreye girecektir. Sağın o en kaşarlanmış temsilcisi H. Cindoruk'un, *"Yunanistan'da, Portekiz'de ve Ispanya'da olduğu gibi Türkiye'de de bir komünist partisi olabilir"* biçimindeki açıklaması açık ki, TKP'nin legalleşmesidir. Bu nedenle TKP buna soyunarak böylesi bir partiyi dayatıp, varlığını legale çıkarmaya çalışmaktadır. Bunun için geçmişte TKP'nin uğradığı tasfiyenin bir benzerinin de PKK'nin yaşaması gerekir. Aksi halde PKK, bu politikanın hayata geçirilmesi önünde ciddi bir tehlikeyi oluşturmaktadır. İşte, bundan dolayı TKP'nin legale çıkmış adı olan "Sol Birlik", FKBDC adımına karşı bir alternatif olarak ortaya atılıp, direniş platformu yerine tasfiyeci platform geçirilerek iş tamamlanacaktı.

Bu konuda diğer bir çok örgütün de ezilme, tasfiye olmaktan kaynaklanan rahatsızlıkları mevcuttur. Onlar da bu durumun temelinde PKK'nin geliştirdiği direnişi görüyorlar. 12 Eylül faşist rejiminin dayattığı tasfiyecilik ve provakasyon hareketinin kimi bilerek, kimi de bilmeyerek uzantısı haline gelmektedirler.

"Sol Birlik"in devrimci-direnişe alternatif olarak şekillendirildiği, içine girdiği pratikten de çok açık olarak görülmektedir. Devrimci şiddetin kullanılmasına kesinlikle karşı olan "Sol Birlik" güçleri, başta da TKP olmak üzere, 15 Ağustos atılımı ile Kürdistan'da silahlı direniş temelinde açılan yeni döneme provakasyon diye saldırarak, gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya koydular. Yine, Ortadoğu'da IKP, TKP, TKSP, Peşeng vb. imzalı dağıtılan bir bildiride, Parti önderliğinde geliştirilen silahlı direniş mücadelesine karşı olduklarını açıkça ilan ettiler. TKP'nin Sesi Radyosunun daha 15 Ağustos'un ilk gününde, "provakasyon" diye mücadeleye saldırması, "Sol Birlik"in hedeflerinin ne olduğunu da göstermektedir.

"Sol Birlik" gazetesinde "Siirtli Mısto" imzası ile yayınlanan bir yazıda ise, açık olarak, silahlı direnişin durdurulması çağrısını yaptılar. Devrimci direniş mücadelesinden bu kadar korkan bu tasfiyeci reformist güçler tümüyle legalleşmenin çabası içine girmiş durumdadırlar. Yazıdan aktaracağımız bir bölüm gerçeklerin daha iyi görülmesine ve kavranmasına yardımcı olacaktır:

"Yöremizde, halkın ilerici kesimleri, bu eylemlerinin sonunun olmadığını ve günün devrimci çalışmasını silahlı eylemler olmadığını söylüyorlar. Bu eylemleri gerçekleştiren ve artık intihara varan tutuma giren hareketin şu anda bu eylemlere son vermesini istiyorlar." (Sol Birlik, sayı 6 Ekim 1985)

Bir de tüm bunlara ek olarak, bir yurtsever görülmemiş bir kahramanlıkla bir haini cezalandırıyor; ardından 12'linin bildirisinde bu yurtsevere "katil" diye saldırılıyor. Gerçek katil kim? Halklarımızın kanına elini bulayan ve her türlü devrimci gelişmeyi kanla boğmak isteyen cunta ve işbirlikçilerinin bu sıfata hak kazandıkları açık bir gerçek değil midir? O halde Kürt halkının kanını emen bir drakula hakettiği karşılığı alıyor, bundan sevinç duyulması gerekir. Ama açık ki, sorun bununla da kalmıyor, yüzlerine Kemalizmin o kirli ve paslı maskelerini geçiren 12'li birlik üyeleri, ihanete vurulan darbenin kendi maskelerini de düşürmesinden dolayı bu derece saldırganlaşarak, halkımızın öncü gücü PKK'ye "katil" diye dil uzatma cüretini gösteriyorlar. İhanete vurulan her darbe kemalist sol'un gerçek yüzünü açığa çıkarırken, bu yüz altında gizlenilmeye çalışılan "milli birlik ve bütünlük ruhu"nu da tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Artık, takke düşmüş ve kel görünüyor; sol'un tüm gizleme çabalarına rağmen "milli birlik ve bütünlük ruhunda" ifadesini bulan tasfiyeciliğin geliştirilmesinin de kimler eliyle gündeme sokulmak istendiğini bugün daha iyi görmekteyiz. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde geliştirilen toplantılarda, PKK'ye karşı savaşımın nasıl yürütülmesi gerektiğini tartışan 12'ler biçiminde karşımıza çıkan bu güçler, Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı tasfiyeci çabalarını komplolarla birlikte yoğunlaştırarak geliştirmek istemektedirler.

Sonuç olarak, 2 yıldan bu yanadır 300 bin kişiyi aşkın Türk ordu gücüne karşı savaşım yürüten ve bu mücadelesini gerillaya dönüştüren, Partimize karşı geliştirilen bu tasfiyeci, komplocu ve provakatif faaliyetlerin, kararlı bir direnişin sergilenmesi sonucu başarıya ulaşması engellenebilinmiştir. Cuntaya karşı hiç bir biçimde bir araya gelmeyen, fakat Partiye karşı aynı söz, aynı toplantı ve aynı bildiride birlik oluşturan güçler, son dönemlerde saldırılarını alabildiğine yoğunlaştırdılar. Açık ki, biz kendi payımıza bu saldırılara karşı bundan sonra direneceğimizi ve direnişimizi güçlü kılmak için yoğun bir çaba harcayacağımızı belirtiyoruz.

Partimiz, kuruluşundan günümüze kadar, sürekli bir biçimde devrimci-direnişçi pratiğini zenginleştirmiş, hatalardan daha fazlası ile arınarak, Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle FKBDC'de örgütlenmiştir. Bundan sonra da bu görevlerine sıkı sıkıya bağlı kalacak olan Partimiz, çeşitli sınıf ve tabakalardan yurtseverleri Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde örgütleyerek, silahlı mücadeleyi daha da geliştirecek, kesinlikle tasfiyeyi, provakasyonu boşa çıkaracak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de bunu daha yetkince yapacak ve geleceği, 12 Eylül faşist rejimine pahalıya ödettirmesini bilecektir. Bunun için de kendi pratiğini güçlü bir biçimde gözden geçiren Partimiz gerekli tedbirleri geliştirerek, bunları daha da güçlendirmek için hazırlıklarını yine muazzam bir çabayla sürdürmektedir.

Tüm bu hazırlıklarını uygulamaya da geçirerek, yalnız Kürdistan UKM değil, aynı zamanda Türkiye halkının devrimci-demokratik mücadelesinde de tarihi rolünü oynayacaktır. Bu temelde tüm Türkiyeli ve Kürdistanlı dürüst devrimci militanları, ilericileri, demokratları ve yurtseverleri, her türlü tasfiyeci provakatör çabaya karşı devrimci mirası savunmaya, devrimci-direniş temelinde birliklerini güçlendirme ve geliştirmeye çağırıyoruz. 12 Eylül faşist rejimine ve onun dolaylı işbirlikçi güçlerine karşı devrimcilerin gerçek görevinin bu olduğunu belirtiyor ve bunun yanında her türlü karşı-devrimci faaliyete ve Partimiz PKK'ye yönelik saldırılara karşı çıkmaya ve bu tasfiyeci şefleri teşhir ve tecrit etmeye, Partimizle sıkı bir dostluk temelinde birleşmeye davet ediyoruz.

***Kahrolsun Provakasyon ve Tasfiyecilik!**

***Yaşasın Halklarımızın Devrimci-Direnişçi Birliği!**

Güney Kürdistan'da Son Siyasal...

Baştarafı Syf: 3'te

samlı oluşu nedeniyle belirli bir noktaya kadar gelip dayanarak tıkanmıştır. Gerek örgütlü askeri güç ve gerekse de ayaklanmaya hazır halk potansiyeli, bekletilen bir durumu yaşıyor. Doğal olarak bu, kendi içinde bir çürümenin doğmasına yolaçıyor. Çürüme ve tıkanıklık, giderek mücadeleye ve politikaya karşı umutsuz bir bekleyişe neden oluyor. Bu, halkta olduğu gibi, silah altındaki peşmerge gücünde de böyledir.

Bu çıkmaz, önderliğe olan inancını yitiren kesim ve alanlarda iki eğilimin doğmasını beraberinde getiriyor. Birincisi, özellikle Irak'la coğrafik ve ekonomik yakınlık ve ilişkiler içinde olan kesim ve alanlarda, sınırlı da olsa rejimle açık veya zımni -bu kendisini adım adım mücadeleyle bağlarını kopartma biçiminde gösteriyor- uzlaşma yolları arayan eğilim. Bu noktada ilkel milliyetçi önderlik içine girdiği çıkmazın çözümünde ve hem kendisinin, hem de rejimle uzlaşma yolları arayan kesimlerin nefes borularını açmada çareyi İran'a her türlü varlığıyla yaslanmada bulmaktadır. Halkımızın canı ve kanı pahasına kurtardığı toprakları İran'a peşkeş çekerek işgal ettirdi. Böylece dayandığı odaklara yeni umut ve güven kapılarını aralamakta, sınıf çıkarlarını -aslında artık bu aile çıkarlarını korumaya dönüşecek kadar basit güdülerin tatmin edilmesi halini almıştır- ve örgütsel varlıklarını bir müddet de böyle korumaya çalışmaktadırlar.

Her iki sömürgeci gücün birbirleriyle savaş içinde olmalarının yarattığı elverişli ortamdan yararlanıp Saddam diktatörlüğüne karşı yeni mevziler kazanmak, genel ve kısmi isyanlar geliştirip kurtarılmış alanları genişletmek, bugün her zamankinden daha da olanaklıdır. Ki mevcut potansiyel bunu katbekat yapabilecek bir güçtedir. Fakat bırakalım bu adımın atılması, varolan kurtarılmış alanlar bir başka sömürgeci güce işgal ettirildiği gibi, peşmerge gücü de onların hizmetine koşturulan bir uç savaşçı güç durumuna dönüştürülmüştür.

İkinci eğilim ise, Irak ile coğrafik uzaklığı olan ve ekonomik ilişkiler içinde bulunmayan dağlık ve Kuzey-Batı Kürdistan'a yakınlığı ve çeşitli düzeylerde ilişkileri olan kesimlerde, Kuzey-Batı Kürdistan'da Partimiz öncülüğünde gelişen Bağımsızlık ve Özgürlük çizgisine artan bir ilgi biçiminde kendisini göstermektedir. Bazen bu eğilim, Partimize sunduğu olanak ve desteklerle açık bir tutuma da dönüşmektedir. İşte bu noktada da ilkel milliyetçi önderliğin bunu engelleme çabalarıyla karşılaşılıyor. İdeolojik, politik ve askeri stratejik anlayışıyla ve programatik yaklaşımlarıyla bunu engellemeye muktedir olamadığından, feodal entrikacılıkla, kaba fiili saldırı ve basit kurnazlıklarla çeşitli tehdit ve şantajlara da başvurarak Partimize karşı sinsi bir savaşı başlatmış durumdadır. Kendi içinde ise en katı despotizmi ve komploculuğu uygulayarak, ilerici ve demokrat öğeleri, radikal çözümlerden yana olan yurtsever öğelerin yaşamasına olanak tanımamaktadır. Baskı ve tehditlerle sindirebildiklerini sindiriyor, direnenleri ise çeşitli metodlarla, bazen yaşamlarına da kastederek etkisiz kılıyor. Özellikle de Partimizle yakın ilişki içinde Güney Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa çözüm arayan unsurlar, bu baskıların en sivri ucuna maruz kalmaktadırlar.

Bir kez daha, oluşan tarihsel geleneklerine ve karakterlerine uygun olarak Kürt egemen sınıflarında yurtseverlik ve ülke kavramlarının tali planda olduğu, eğer zaman zaman bu soylu kavramlar tarihin en lanetli bu sınıfı tarafından kirletiliyor, ırzına geçiliyorsa, bu sınıf çıkarlarına -esasında ise artık basit aile çıkarlarına dönüşmüş durumdadır- hizmet ettiği oranda bir asma yaprağı işlevini aşmamaktadır.

Görüldüğü gibi Güney Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, önderlikten kaynaklanan ve bu nedenle de tıkanıklıkla karşı karşıya kalan önemli çözümsüzlüklerle yaşamaktadır. Açık ki bu sorunların çözümleyici gücü, Kürdistan'ın diğer parçaları açısından olduğu gibi, Güney Kürdistan açısından da parçasal ve sınıfsal önderliğin birleştiği Kuzey-Batı Kürdistan'dır. Zaten bir çok yurtsever unsur ve halk, gerçekliğin böyle olduğuna kesin kanaat getirmiş durumdadırlar. Geçmişte Kürdistan'ın diğer parçalarındaki tüm yurtsever potansiyeli kendi hizmetine koşturan ilkel milliyetçi önderlik, bugün, bırakalım diğer parçaları, kendi egemenliği altındaki parçada dahi mevcut potansiyeli istediği gibi kullanamamakta, artık güncelleşen Kuzey-Batı Kürdistan'daki Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesine katılmak gerektiği düşünceleri karşısında telaşa kapılmakta, otoritesinin sarsılması karşısında saldırgan bir tutuma yönelmek istemektedir.

Varolan sorunların çözümü mevcut ilkel milliyetçi ve küçükburjuva reformist önderliklerin aşılarak, proleterya öncülüğünün ya da en azından radikal milliyetçi bağımsızlıkçı bir önderliğin geliştirilmesiyle mümkündür. Zayıf da olsa böylesi bir hareketin geliştirilmesinin nesnel temelleri var. Fakat gerek radikal bir önderliğin geliştirilmesi açısından gerekse de yapıya egemen olan mevcut önderliklerin konumu açısından subjektif koşullar oldukça elverişsizdir. Bir yandan ilkel milliyetçi ve küçükburjuva reformist milliyetçi önderliklerin silahlı örgütlü bir güç olarak varoluşları; diğer yandan Irak sömürgeciliğinin nüfusun küçümsenmeyecek bir çoğunluğunu silahlı bir güç olarak örgütlemesi, IKP'nin sosyal-şoven, revizyonist-inkarcı çizgisi ve tüm bunların yanısıra karmaşık bir durumun yaşandığı bu elverişsiz ortamda bir yığın ajan-provakatör örgüt ve kişilerin "yurtseverlik" adına ortalıkta boy göstermesi vb. gibi etmenler sadece kaosa dönüşmüş olan toplumsal yapımızın doğru bir çıkışı yapmak isteyen gözeneklerini de adeta tıkamış durumdadır.

Mevcut güçlerin içinde, özellikle de ilkel milliyetçi önderliğin bünyesinde radikal bir çizgiyi şekillendirmek olanaksız olduğu gibi leninist örgütlenme ruhuna ve anlayışına da aykırıdır. Böylesi bir çizgi ancak tüm bu güçlerle kopuşma temelinde örgütlenebilecektir; ve en olanaklı çözüm de budur. Fakat bu tutum, mevcut güçlerle ittifak ve ilişki içinde hareket etmeyi dışlamaz. **Tersine, henüz bir güç olmadan** tümden bu güçleri karşıya almak çok tehlikelidir. Açık ki tüm bu çalışmalar, uzun bir vadeyi ve birçok subjektif engeli aşmayı da zorunlu kılar. En uygun görülebilen bir çizgiyi radikalleştirmek, ya da o çizginin içinde böylesi bir çizgiyi örgütlemeye kalkışmak aşırı bir subjektivizm ve güçleri zorlamak olacaktır. Zaten dünyanın hiçbir yerinde de -belki bir-iki istisna olabilir- gerici bir çizgi, burjuva bir örgüt ilerici ve radikal bir konuma getirilememiştir. Ve böyle bir örgüt çalışması da yürütülmemiştir. Hemen hemen tüm radikal ve ilerici güçler, mücadele ettikleri güçlerle ya da içinden çıktıkları güçlerden tamamen kopuşma temelinde ancak gelişebilmişlerdir.

Güney Kürdistan'da, bu görevlerin yerine getirilmesinde bizlere önemli görevler ve sorumluluklar düşmektedir. Ve bunların gerçekleştirilmesinde de koşullar elverişlidir. Fakat bu, bizzat bu zeminde böylesi bir görevin yerine getirilmesi için bir çalışmanın yapılmasını gerekli kılmaz. Bize düşen görev, varsa böylesi eğilimler, gelişip güçlenmeleri için destek sunup yardımcı olmaktır. Yoksa, bu tür eğilimlerin oluşumunu sağlamak için çaba göstermektir.

Herşeye rağmen, devrimci görevlerimizde yakalanması gereken esas halka, Kuzey-Batı Kürdistan'da Bağımsızlık savaşını örgütlemek ve geliştirmektir. Bu zeminde örgütlenip güç olundukça, Güney Kürdistan'daki sorunların çözümünde daha müdahaleci ve çözümleyici bir güç olunabilecektir. Çalışmalarımız geliştiği oranda da Güney Kürdistan'daki potansiyeli Bağımsızlık mücadelesine kanalize edebilme olanaklı olabilecek ve iki parçadaki halkımızın gücü en güçlü bir biçimde birleştirebilecektir.

O halde, bilinen subjektif engeller dikkate alınarak, Güney Kürdistan'ın konumunu ne fazla abartan ve ne de olduğundan da önemsiz gören bir tutum geliştirmeden, konumunu nesnel gerçekliğiyle ele alıp ona göre üstten ve tabandan ilişkiler geliştirmek gerekir. İlkel milliyetçi çizgiyi radikal milliyetçi çizgiye dönüştürme, onun bünyesinde böyle bir örgüt geliştirme subjektivizme düşmeden, Kuzey-Batı Kürdistan'da, Partimiz önderliğinde halkımızın siyasi ve askeri kuvvetlerini örgütlemek görevleriyle karşı karşıyayız. Hiçbir gerekçeyle kaçınılması mümkün olmayan bu görevlerimizi, her saniyede adım adım, bir mühendis inceliğiyle yerine getirmek durumundayız. İşte o zaman, Güney Kürdistan'da varolan sorunların çözümüne de bir adım daha, ama oldukça da güçlü bir biçimde yaklaşmış ve çözümleyebilme gücünü elde etmiş olacağız.

7 Ağustos 1985
S.Çirisk

Çıkmazı Derinleşen Sömürgecilik...

Baştarafı Syf: 3'te

makta, gerçeklerle propagandanın aynı şeyler olduğunu kavramaktadırlar.

Yine geçtiğimiz ay içerisinde yaygın şekilde propaganda edilen "köy korucuları"nın sayısının arttırılacağı hususu da Türk devletinin "bölücüleri bitirdik, kökünü kazıdık" türündeki propagandalarının da yalanlanmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Madem ki, bitirildi ve kökü kazındı, o halde sayıları 13 bine çıkarılan silahlı milis çeteler kime karşı savaştırılacak ve bunlara milyarlarca lira neyin karşılığında verilmektedir? Eğer bugün sömürgeciler mücadelemize karşı çok daha güçlü önlemler ve çok yönlü saldırılar planlıyorlarsa, bu mücadelemizin daha ileri boyutlara vardığını ve sömürgecilerin mevcut güçleriyle gelişmelerin önünü alamadığının açık kanıtından başka bir şey değildir.

"Köy korucuları"nın sayısının iki katına çıkarılması belli başlı iki amaca hizmet etmektedir. Birincisi, savaşı Kürdistanlılaştırma politikasına daha geniş boyutlarda işlerlik kazandırılmasıdır. İkincisi de birbuçuk yıl boyunca ülkemizin dağına, taşına doldurulan faşist ordu sürülerinin daha fazla yıpranmasının önüne geçilmesidir. Büyük çoğunluğuna zorla silah verilen bu "köy korucuları"nı ordu güçlerinin önünde savaşa sürerek ilk etapta Kürd'ü Kürd'e karşı savaştırmayı ve bu yöntemle zayıf düşürülen gerillaları daha rahat imha etmeyi planlayan sömürgeciler, içinde bulundukları darboğaza rağmen milyarlarca lirayı bu uğurda harcamayı da göze almaktadırlar.

Bir yandan sınırda alınan tedbirler, bir yandan da ülkemizde her adım başında bir kurulan karakollar ve "köy korucuları"nın çoğaltılması gibi önlemlere rağmen, bir türlü sonuç alınamadığını gören faşist Türk devleti, son olarak sıkıyönetim uygulamasına Kürdistan dışındaki tüm illerde son verildiğini ve ordunun asli görevine döndüğünü açıklamıştır. Asli görev olarak kastedilen ise Kürdistan'daki Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve günden güne boyutlanan direnişin bastırılmasıdır. Türk savunma bakanı Yavuztürk, Amerika dönüşü yaptığı konuşmada, "ordunun diğer yükümlülüklerini sivil yönetime devrettiğini ve asli görevine yöneldiğini" açıklayarak yeni bazı planlarını da izah etmiştir. "Özel Harp Dairesi"nin aldığı karar gereği yapılan bu yeni planlamaya göre, orduya alınan erlerden ihtiyaç fazlası olanları çeşitli sivil kurumlarda görevlendireceklerini ve yurt savunması için çalışmalar yürüteceklerini belirtmiştir. Ayrıca mesleği öğretmenlik olan askerleri de temel eğitimden sonra milli eğitim bakanlığının emrinde "doğu ve güneydoğu"daki köy ilkokullarına göndereceklerini de açıklayan Yavuztürk, böylece bu alanda çıkan sorunlara daha köklü çözümler bulacaklarını da eklemiştir. Açık ki bu da, TC'nin Pentagonlu efendilerinden aldığı yeni bir taktikten başka bir şey değildir. Böylece Kürdistan üzerinde denetimlerini daha da sıklaştıracak olan TC, halkın mücadeleye olan ilgisini zayıflatmak için de çeşitli uygulamaları bunların eliyle gündeme sokmaya çalışacaktır.

Yine son aylar içerisinde Türk siyasi çevrelerinde sık sık tartışma konusu haline getirilen konulardan biri de, Türk ordusunun komşu ülke topraklarında eğitim gören ve sınırlardan sızarak devlete karşı eylemler geliştiren "bölücülere" karşı girişmesi gereken saldırılardır. Geçtiğimz günlerde Hatay MDP milletvekili Murat Sökmenoğlu tarafından meclise öneri olarak sunulan karar tasarısında, Kenan Evren'in bir konuşmasına atıfta bulunularak, (83 Güney Kürdistan saldırısını anlatan konuşmasına) şimdi de bu türden müdahalelerin yapılabilmesi için meclisin karar çıkarması istenmiştir. Bu öneri kendi içerisinde ırkçı ve faşist bir dizi istemi taşımakla birlikte, aynı zamanda büyük bir sahtekarlık örneğidir de. Böylesi bir öneriyle meclisin, devlet işlerinin yürütülmesinde belirleyici organ olduğu ve Türkiye'de demokrasinin yürürlükte olduğu imajını yaratmaya çalışan bu faşist milletvekili, Türkiye'de faşist cuntanın tek belirleyici güç olduğunu, istediği zaman istediği müdahaleyi rahatlıkla yapabileceğini ve en ufak bir kıpırdanışa dahi müsaade etmeyeceğini, meclis ve sivil hükümetin ise birer kukladan ibaret olduğunu dünya kamuoyuna unutturmak istemektedir. Eğer bugün faşist Türk devleti bu tür saldırılara girişmiyorsa, bu iç ve dış koşulların elverişsizliğindendir. Yoksa ne onun barışı koruma isteği, ne de meclis vb. kurumların bu yönlü kararlar çıkarmaması gibi nedenler sözkonusudur. Bölgemizde barışı en fazla tehdit eden ve kan emiciliğiyle tanınan Türk devletinin kendi düzeninin çarklarını biraz daha işletebilmek için girmeyeceği kılık ve yapmayacağı çılgınlığın olmadığını bugün çok daha iyi bilmekteyiz.

Türk devletinin bu karakterini onun en yetkili devlet yöneticilerinin konuşma ve propagandalarından çıkarmak mümkündür. Halkımıza gözdağı vermeyi ve sindirmeyi amaçlayan sömürgeci faşistler, bir yandan da bir yığın ekonomik vaadde bulunarak gözboyamaya çalışmaktadırlar. Kenan Evren'in son olarak çıktığı Kürdistan'ın belli bölgelerini kapsayan gezisi de bu amaca hizmet etmektedir. Bir yandan kurulan bazı yeni işletmeleri ziyaret edip incelemelerde bulunurken, halka hitaben birlik ve beraberlik çağrılarını içeren konuşmalar yapmakta, diğer yandan da her yörede bulunan gerici ve uşak karakterli Kürt egemen sınıflarına mensup unsurlarla toplantılar düzenleyip, ulusal bağımsızlık mücadelemize karşı alınacak tedbirleri görüşmektedir. Geçmiş gezilerinden farklı olan yönü ise; özellikle girdiğimiz kış sürecinde mücadelemizi daha da güçlendirerek çıkmamızı önlemek, tüm olanaklarını seferber ederek emperyalizmden de aktif destek alarak öncü gücü imha etmek için çareler aramak ve durumu yerinde incelemek amacını taşımasıdır.

Ama artık çok geç diyoruz. Çünkü, Kürdistan halkının öncü gücü, mücadelenin önündeki zorlukları önemli oranda aşmasını başarmış, düşman cephesinden gelen her türlü saldırıya karşı da kendisini güçlendirebilmiştir. Artık düşmanın başvurduğu hiçbir özel savaş yöntemi ve baskıları bu gelişmelerin önünü almaya yetmemektedir.

Parti Gerçeğimizde Devrimin...

Baştarafı Syf: 8'de

temsilciliği ve örgüt hücreleridir. Tüm bunların üzerinde de Partimizin merkez komitesidir. Bu birimlerin her birinin rollerini derin bir kavrayış ve yetkinlikle oynadıkları oranda halkımız o büyük ordu gücüne ulaşabilecektir. Bunun gerekliliğinden ve giderek zorunluluğundan şüphe duyulamaz. Bu nedenle de böylesi bir gelişmenin önündeki engellere kimden kaynaklanırsa kaynaklansın acınamaz. Eğer ihanete sapılmayacaksa bu engellerle amansız bir biçimde mücadele edilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Dolayısıyla halkımızın komutası özellikle de önümüzdeki dönemde tam yapılmalıdır diyoruz. Yaşamımızın büyüklüğüne ya da küçüklüğüne, gelmiş olduğumuz sınıf veya tabakaya, geçmişin çeşitli olumsuzluk ve özelliklerine, kültür, cinsiyet, din ve mezhep farklılıklarına bakmadan bu amaca ulaşmak için Parti içinde, O'nun ideolojik ve politik potasında erimeyi yaşamın biricik gayesi olarak göreceğiz. Bugün herhangi bir ülke veya halktan daha çok bizim öz örgütlenmeye ve bunun gerekli kıldığı sınıf öncülüğünün derinleşmiş ve yoğunlaşmış bir biçimde geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Tarihimizin "iki Kürt bir araya gelmez" meşhur deyişinde ifadesini bulan muazzam güçsüzlüğünü toplumsal koşullarımızın dayattığı örgütsüzlüğü ve dağıtıcılığı yenmenin başka bir yolu yoktur. Toplumsal ve tarihsel koşulların bize dayatmış olduğu güçsüzlük ve örgütsüzlük ancak muazzam bir güçlülük ve örgütlenme ile ve de bu silahlar kuşanılarak altedilebilinir.

O halde böylesi militanlar haline gelmekten kaçınılabilinir mi? Böylesi özelliklerle herşeyin yeniden yaratılabileceğinden şüphe duyulabilir mi? Eğer bunlar doğruysa hangi engel bizi bunlara ulaşmaktan alıkoyabilir? Bu konuda hangi toplumsal tortudan, kişiliksizleştirici hangi etkenden bahsedilebilinir? Düşmanın hangi dayatması bizi bu yoldan uzaklaştırabilir?

Evet, Türk egemeninin zor gününde kullandığı *"hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım"* sözünü en başta da ona karşı haykırmak ve bu çılgınlar çılgınının bize nasıl zincir vuracağını sormak, buna şaştığımızı ilan etmek gerekir.

TÜM PARTİLİ MİLİTANLAR, YURTSEVER HALKIMIZ VE DOSTLAR, GELECEĞİ BAŞARILARLA DOLU KILMAK İÇİN İLERİ ATILALIM!

Kürdistan zemini günümüzde direnme ve direnmeme ve bunlar arasındaki mücadele tarafından belirlenmektedir. Bir başka deyişle, günümüz Kürdistan'ının yalın gerçeği **"direnenlerden mi yanasın, karşı-devrimden mi yanasın"** biçimindedir. Bazıları ve özellikle de reformist, tasfiyeci, mezhepçi akımlar "dünyayı yeniden keşfetmek" için "yeni" ideolojik ve politik perspektifler icat etmekle uğraşmaktadırlar. Bu baylara boşuna uğraştıklarını açıkça söylüyoruz. Kürdistan'da bugün milyonlara varan bir güçle ayağa kalkan bir halk ve en gelişmiş ideolojik, politik ve eylemsel bir öncülükle ona önderlik eden bir Parti vardır. Bu Parti gün be gün geliştirdiği savaşta yeni mevziler kazanıyor. Ülke içinde ve dışında dağ dağ, ova ova, köy köy, kent kent harekete geçirilen bir ulusal kurtuluş gerçekliğimiz var, bu temelde direnen bir halk gerçekliğimiz var. Geliştirilen devrimci savaş karşısında, hainler TC'nin emrinde elde silah milis güçleri olarak, karşıdevrimciliklerine hiçbir şüphe bırakmadan devrime karşı açıkça savaşmaktalar. Bu olgu inkar edilemez. Beri taraftaki daha çarpıcı bir gerçek ise Partimizin şanlı direnişçiliği ve direnişçileridir. Her biri bir direniş abidesi olan şehitlerimiz vardır, bunlar halkımızın onuru ve herşeyidirler. Bu gerçek kendisini günümüzde düşmana bile kabul ettirmiştir. Bütün bunlar karşısında hala sahte mezhepler geliştirmekle uğraşan güçler çok iyi bilmelidirler ki, Partimiz ve halkımız ortaçağdan kalma tarikat ve mezhepleri gömdüğü yere bu modern giysili mezhepleri de gömmekte kararlıdır. Halkımız adeta kırk yamalı bohça gibi kendisine dayatılan sosyalizm ve milliyetçilik türlerini artık elinin tersiyle itmektedir.

Bu halk günümüzde hiçbir halkın karşı karşıya olmadığı kadar büyük imkansızlıklar ortamında direnmektedir. Herkes buna saygılı olmak ve bu nedenle kendisine artık bu tür sahte dayatmalarda bulunmaktan kaçınmak zorundadır. Onunla birlikte kollektif mücadele yürütmek isteyenler ilan edilmiş Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne, silahlı direnişi yürütmek isteyenler oluşturulmuş silahlı birimlerine katılabilirler. Yine isteyenler hareketimizin ideolojik ve kültürel cephelerine katılabilir onun militanlığını yapabilirler. Bütün bu cephelerde verilen savaşın doğruluğu halkımız ve güncel gerçekler tarafından onaylanmıştır. Devrimci doğrulara bağlılık ve halktan yana olma iddiası taşıyanlar, sadece bu gerçekleri kabul etmekle yetinemezler. Bunları aynı zamanda kendi pratiklerinde de uygulamak zorundadırlar. Fakat tüm bunlara rağmen, bu gerçeklere gözlerini ısrarla kapatmak isteyenler, bugün çok açıkça ortaya çıktığı gibi TC'yle giderek daha fazla kaynaşacak, açıkça düşman kampta yer alacaklardır. Ancak iflah olmaz, satılmış, uşak ruhlu bir kısım unsur ve çevrelerin neredeyse bütün bir halka dayattıkları bu durum, elbette ki zorunlu, kaçınılmaz bir durum değildir. Sınırlı bir dürüstlük ve yurtseverliğe sahip olanlar bile böylesi bir acı sona düşmemek için bu, neredeyse kabilesel nitelikleri bile aşmamış, mezhepsel dayatmalara ve artık tasfiyeciliğe dönüşmüş olan sekter solculuğa karşı çıkmalıdırlar. Sözkonusu güçler artık düzeni rahatlatan mevcut oluşumlarından vazgeçerek halklarımızın çıkarları uğruna savaşabilen ve faşizmi geriletebilen direnişçi bir konuma mutlaka ulaşabilmelidirler. Bunu başaramadıkları sürece, ortaçağ mezhepleri ile aralarındaki fark bunların adlarının "sosyalist", "demokrat" ya da "milliyetçi" olmakla sınırlı kalacaktır. Düzene muhalefetleri de yine aynı biçimde gövde gösterisinden ileriye gidemeyecektir. Bunların bugünkü gerçeklikleri bütünüyle böyledir. TC karşısında yenik, bitmiş ve tükenmiş bir konumu sergilemektedirler. Rejim bu gerçeklerini çok iyi bildiği için kendilerine af çıkarmaya hazırlanmaktadır. Fakat PKK'nin dayatması karşısında bunları yeniden direnişe kaldırabileceğinden endişe duyarak çekingen davranmaktadır.

İşte bu durum nedeniyle bu güçlere herşeye rağmen sesleniyor ve diyoruz ki: TC'ye aldanmayın, kendinizi köklü bir biçimde yenileyin, direniş saflarına geçin ve böylece gerçek bir muhalefet konumuna yükselin. TC'nin herşeyi olan 12 Eylül faşist rejimine karşı kanıtlanmış doğru bir devrimciliği temsil eden ve Kürdistan tarihinin olduğu kadar Türkiye ve dünya halklarının direniş abidelerinin en görkemlilerinden biri olarak yükselen Partimizin önderlik ettiği mücadeleye katılın! Doğrudan katılamıyorsanız destekleyin! Ve yine eğer desteklemeye bile gücünüz yoksa, ona saygılı olun, düşman olmayın! TC'ye karşı bir konumda yer almanız halinde ve varlığına yönelik olarak savaşmadığınız sürece PKK size dostça yaklaşmaya halklarımızın ortak direnişini ve kurtuluş mücadelesini geliştirmek için en büyük zorlukları kendisi karşılamaya ve fedakarlıklarda bulunmaya her zamankinden daha fazla hazırdır. Kürdistan zemininde günümüzde yükseltilen direniş Partimizin bu konudaki yaklaşımını kanıtlamıştır. PKK'nin bu konumu desteklenmelidir. Geçmiş tarihin özellikleri gözönüne getirilerek, PKK'nin günümüzde yarattığı bu konumun halkımızın ve diğer halkların kurtuluş mücadeleleri açısından yarattığı elverişli zemin görülmeli, halktan yana tüm güçlerin bundan kazanacakları çok şeyler olduğu bilinmelidir.

Parti militanları ve halkımız da artık ülke zeminimizin gerek siyasi ve askeri ve gerekse ruhsal olarak tamamen değiştiğini daha derinliğine kavramalıdırlar. Devrimimizin giderek yaklaşan ayak seslerine karşılık, karşı-devrimin açık ideolojik, politik ve askeri saldırıları da artmaktadır. Bu iyi görülmeli ve yaşamın tüm alanları bu gerçeğin gereklerini karşılamaya hazır hale getirilmelidir. Günümüz Kürdistan'ında yaşamın anlamı iyi kavranmalı ve karşılıklar iyi verilmelidir. Bugünün Kürdistan'ı her dağında, köyünde ve kentinde her biri bir abide olan şehitlerin kanlarının aktığı bir Kürdistan'dır. Bu zeminde artık her şeye yön verecek olan bu gerçek, direniş gerçeğidir. Kültürel faaliyetlerden politik faaliyetlere, sosyal yaşamın düzenlenmesinden üretime kadar Kürdistan'da her şey artık direnişin örgütlendirilmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve halkımızın silahlı direnişinin geliştirilmesi temelinde ele alınacak ve yürütülecektir. Halkımız bunu her zamankinden daha uyanık, bilinçli ve örgütlü bir tarzda yapmaya mecburdur. Bunun için ilk adımlar tüm zorluklara ve olanaksızlıklara rağmen atılmıştır. Bu adımların sonu başarıyla getirilebilmelidir.

Parti militanlarımız bütün bu gelişmelerin kumanda mevkiinde olduklarının bilinciyle, komutanlık görevlerini her düzeyde bu gelişmelerin gereklerini karşılayacak, halkımızın beklentilerine cevap verecek ve düşmanı her alanda geriletecek bir etkinliğe ve giderek yetkinleşmeye ulaşmayı artık başarabilmelidirler. Komutanlık tüm bunları karşılayabildiği oranda gerçek niteliğine ulaşmış olacaktır. Arzulanan ve onaylanacak olan komutanlık budur ve tüm parti militanları her zamankinden daha fazla böylesi bir komutanlığa ulaşmaya mecburdurlar. Ve bu elbette ki en büyük gönüllülük ve disiplin temelinde yaratılacak bir olaydır.

Partimiz 8. yılına girerken bütün bunların şehitlerimizin vasiyetlerinin olduğu kadar onlara vermiş olduğumuz sözlerin bir gereği olarak mutlaka yerine getirilmesi gereken görevler olduğunu bir kez daha hatırlatıyor ve geleceğe ancak bu temelde yürünmesi halinde her alanda büyük bir yaşam gücüne ve olgunluğa ulaşılabileceğini söylüyoruz. Böylesi bir temelde yüründüğü sürece karşı karşıya bulunulan zorluklar ne olursa olsun ve bunlar ister Parti içi ve halk saflarından ve isterse uluslararası zeminden kaynaklansın, hiçbir güçlüğün bizi sonuna kadar aydınlanmış ve çelikleşmiş bir güç olarak görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyamayacaktır. Tüm partililer olarak böylesine yetkinleşen militanlar olmak için bütün gücümüzü seferber edelim! Her alanda güçlenmiş bir PKK'yle geleceğimizi kendi özgür bilincimiz ve eylemimizle yaratmak için ilerleyelim!

***Yaşasın Partimizin Şanlı Geçmişi!**
***Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesi!**
***Yaşasın Halkımızın Silahlı Direniş Gücü HRK!**

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Karşı Yoğunlaşan Komplolar Bugün Daha İyi Görülmelidir

Baştarafı Syf: 1'de

özellikle de sol'u buna alet etmek için nasıl yoğun bir çaba içerisine girdiğini görmekteyiz. Bunun için Ecevit'lerinden Uğur Mumcu'lara kadar en sadık uşaklarını Avrupa'lara göndererek "tüm yurtseverlerin bölücülüğe karşı birliğini" oluşturmalarını sağlamak için nasıl gözükara bir faaliyet içine girdiklerini, sömürgeci basını da bunun hizmetine koşarak birşeyler elde etmek istediklerini, bu konuda her yolu da kendileri açısından mübah saydıklarını bizzati uygulamalarından görüyor ve duyuyoruz.

TKP (FTİB), PPKK (KKDK), TKSP (Komkar), Dev-İşçi, Mayıs, TKEP (Birlik Yolu), Rızgari (Denge Komal), Fransa Kurtuluş, TSİP (Gerçek) ve Sosyalist İşçi imzası ile dağıtılan ve komplonun tezgahlanmasında bir vesile olarak kullanılan provakasyon bildirisinin hazırlanılması ve dağıtılmasını da yine bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek gerekecektir. İster bilerek, isterse bilmeyerek, baştan beri tasfiyeci faaliyetlerin arkasında olan güçlerle aynı konuma düşen ve aynı platforma imza atmakla adeta komploya onay veren bir çok güç de yine durumunu bu çerçevede ele almak zorundadır.

12 Eylül sonrasında, faşist rejimin sol'u tasfiye etmek için Avrupa'da ne gibi oyunlar geliştirdiği ve hangi güçleri bunun aleti haline getirdiği de bugün çok iyi bilinmektedir. Geçmişin tasfiyeye uğratılan TKP'sine bugün nasıl da yenilerinin eklendiği çok açık olarak görülmektedir. Daha önce bu sayfalarda çıkan bir yazıda TKP'nin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayattığı tasfiyecilikten vazgeçmesi çağrısı yer alıyordu. Bu tasfiyecilik Güney Kürdistan'da kimler eliyle uygulandı; Parti Önderliğine karşı komplolara kimler aracı kılınmak istendi; yine direniş mücadelemiz kimler adına sağ'a-sol'a terörizm olarak lanse edilmeye çalışıldı; evet bugün en önemlisi de tüm bu tasfiyeci politikalar, Avrupa'da hangi adlar ve yöntemlerle karşımıza çıkarılıyor ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemize dayatılmak isteniyor?

Uğur Mumcuların, "milli birlik ruhun"da bütünleşme çağrılarına nasıl 10'lu, 12'li, 6'lı gruplar halinde cevap verildiği bugün daha iyi açığa çıkmış durumdadır. Özal'ların, Kamran İnan'ların ve bunların üstünde de Evren'lerin ve Pentagon şeflerinin yer aldığı "bölücülüğe" karşı birlik olma çabalarına nereden güç veriliyor? İşte, tüm bu sorular açık ve dürüstçe cevap bulursa bugün Avrupa'da adeta bir hayalet gibi dolaştırılmak istenen, Kürdistan'da yürütülen silahlı direniş mücadelesine karşı kimlerin ve hangi amaçla karşı çıktıkları daha iyi görülebilenecektir.

12 Eylül faşist cuntasına karşı bir araya gelmeyen, bir tek satırlık bir yazı bile kaleme almayan bu tasfiyeci klikler, bir provakatör darbe vurulması karşısında, zaman kaybetmeden biraraya gelerek günlerce toplantı yapmaktadırlar. Yine bu toplantılarda tartışılan konunun da ne olduğu çok iyi bilinmektedir: *"PKK'ye karşı en iyi nasıl mücadele yürütülür, bunun için hangi yöntemler geliştirilmesi gerekir?"* Günlerce bunun üzerinde tartışarak, PKK'yi nasıl devrimci-direnişten vazgeçireceklerinin hesabını yapacak kadar alçaklaşabiliyor ve hainane planlar içerisine girebiliyorlar. Evet, işte o Köln'de, Hamburg'ta, Stockholm'de ve en son da Paris'te yapılan toplantılarda da tartışılan konu buydu.

İhanete darbe vurulması karşısında, işledikleri suçlarının da bir gün karşılarına çıkarılacağını ve kendi maskelerinin de düşeceğini çok iyi bilen bu güçler, adeta cuntayı bir kenara bırakarak tüm mücadelelerini PKK'ye karşı savaşmaya yöneltmişlerdir. 3 kez üst üste yapılan ve saatlerce süren toplantılarda ne konuşuldu? Cuntaya karşı mücadelenin sorunları, değinme kabilinden bile olsa ele alındı mı? Bugün yüzlerce şehidin verildiği bir devrimci mirasa nasıl sahip çıkılacak, bu direnişçi militanların anılarının gereği nasıl yerine getirilecek, bu konuda en ufak bir konuşma yapıldı mı? Kuşkusuz hayır! Ya bu baylarımız böyle saatlerce süren toplantılarda ne konuştular? Konuşulan tek şey vardı: *"PKK'ye karşı nasıl savaşılacak ve komplolar nasıl tezgahlanacaktır?"*

Daha toplantının hemen ardından bir devrimciyi alçakça bir komploda şehit etmeleri, birbirleriyle anlaşma becerisinin nasıl da gösterdiklerini ortaya koymaktadır. Ama neden bu baylar aynı başarıyı cuntaya karşı mücadelede de biraraya gelmede savaşmakta göstermiyorlar? Bu konuda kendilerini engelleyen nedir? Neden çekiniyorlar? Tüm bunlar izah edilmek ve örgütlerin yönetime çöreklenen tasfiyeci kliğin teşhiri yapılmak zorundadır.

TKP'nin o bilinen kemalist yöntemlerle nasıl da sinsi olarak faaliyet yürüttüğü, geçmişte TKP'ye dayatılan tasfiyeyi bugün nasıl örgütlere en başta da PKK'ye dayattığı iyi görülmek zorundadır. Yine onbinlerce gücü heder ederek en sonunda kendisini de insanlıktan çıkarıp hayvanlar safına iltica ettikten sonra, nasıl da kulaklarını uzatıp, yeni anlayışlar diye tasfiyeciliği dayatmak isteyen Hamburg Dev-İşçi kliğinin faaliyetleri de iyi görülmek durumundadır. Bu her iki kliğin baştan beri direniş hareketimiz üzerinde yürüttükleri tasfiyeci ve komplocu faaliyetleri, bu son olayla birlikte daha da açığa çıktı. Bu güçler işledikleri suçları gizlemenin telaşı içinde; *"bunları kim açığa çıkarabilir, bugün bu güçte olan PKK'dir, o halde PKK hedeflenmelidir"* diyerek saldırmaktadırlar.

İhanetçilere bu derece sahip çıkmalarının nedeni boş değildir. Bu klikler, aynı zamanda kendi ihanetlerini de gizlemek istemektedirler. Şimdiye kadar yürütülen ve adeta bir kampanya gibi geliştirilen, *"PKK kendisinden ayrılanı vuruyor, PKK diğer örgütlere saldıracak"* vb. gibi sahtekarlıkların da bugün gerçek yüzü açığa çıkmıştır. Gerçek komplocu ve cunta işbirlikçisi güçler, hiç bir gizleme gereği bile duymadan bugün her türlü ihanetçi faaliyetleri yürütmektedirler. Ve adeta birbirleriyle yarışan bu güçler bir noktada: PKK'ye düşmanlıkta çok kolay biraraya geliyor ve anlaşabiliyorlar.

Bir haînin, bir yurtsever tarafından cezalandırılması karşısında kıyametleri koparan, o sözde insancıllara sesleniyoruz: Biri Paris'te, biri de Stockholm'de olmak üzere devrimci ve yurtseverlere karşı alçakça iki saldırı geliştirildi. Paris'teki devrimci şehit düşerken, Stockholm'deki yurtsever yaralı durumdadır. İsveç Gizli Polis Teşkilatı SAPO'nun emriyle serbest dolaşan katilin tutuklanmasına bile gerek duyulmadı. Tüm bunlarda komploların ardında hangi güçlerin yattığını göstermektedir. Evet, bu güçler, bu olaylara karşı da gerekli tavrı takınacaklar mıdır? Devrimcilerin, yurtseverlerin yaşamına, hainlerin yaşamından daha fazla değer verdiklerini gösterebilecekler midir? Bu konuda sorumluluk duyan her dürüst devrimci, ilerici tavrını açıklamalı ve komplolara karşı sesini yükseltmelidir.

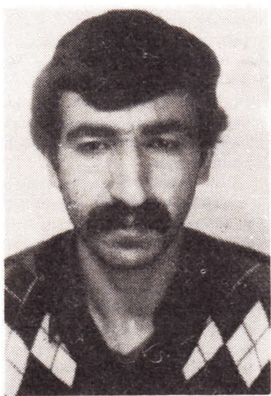
Bizzat komplonun içinde yer alan fakat buna alet olduğunu söyleyen kişiler, eğer hala yüreklerinde bir nebze devrime bağlılık taşıyorlarsa, yönetici kliklerine karşı durarak, bunların ellerini kanına bulamaktan çekinmedikleri devrimci bir militanın anısına duydukları saygıyla da hareket etmeli ve doğru devrimci tutumu takınmalıdırlar.

"PKK'nin herkese saldıracağı" sahtekarlığını yaymaktan vazgeçin. PKK'nin eyleminin bugün ne olduğu ve ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmek için nasıl muazzam ve görülmemiş bir çabayı her şeye rağmen sergilediği ortadadır. Bu gerçekler görülmeli ve kabul edilmelidir.

Tüm ilericiler, yurtseverler, demokratlar, devrimciler ve halkımızın dostları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilmek istenen ve bugün de önemli oranda uygulanan tasfiyeci ve provakatör faaliyetlere karşı teşhir ve tecriti geliştirerek, devrime karşı olan sorumluluklarını yerine getirmelidirler. Bu sıfatları kendilerine yakıştıran tüm güçleri de bu göreve dört elle sarılmaya çağırıyoruz.

***Kahrolsun Yıkıcı, Tasfiyeci ve Provakatör Saldırılar!**

M. Nazif AKTAŞ Yoldaşın Anısını Sömürgecilere ve Her Soydan Uşaklarına Karşı Geliştireceğimiz Mücadelede Yaşatacağız

23 Aralık 1985 günü Paris'te Türk devletinin sol'dan uzantıları olan sosyal-şoven ve Kürt küçükburjuva milliyetçilerinin gerçekleştirdikleri ortak katliam girişimleri sonucu şehit düşen Mustafa Nazif yoldaş, 1960 yılında Diyarbakır'ın Ergani kazasında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha genç yaşta siyasi gelişmelere ilgi duyarak çeşitli düzeylerde görevler üstlendi. Ergani Lisesi'nde okuduğu dönemde çeşitli sol güçlerin çalışmalarını yakından takip ederek yoğun bir araştırma ve inceleme içerisine girdi. Partimizin yörede siyasi çalışmalarını yoğunlaştırdığı dönemden itibaren Hareketimizin kadrolarıyla ilişki kurdu ve kısa süreli bir araştırma sonucu 1978'de saflarımıza katıldı. Yörede çeşitli düzey ve biçimlerdeki siyasi faaliyetlerimizde de yer alan Mustafa yoldaş, aktif ve gözüpek yapısıyla kısa süre içerisinde kendisini yoldaşlarına ve halkımıza kabul ettirmeyi de başardı.

Askeri faşist yönetimin işbaşına geldiği 1980 sonrası, Partimizin hazırlık sürecine girdiği ve kadroların ülke dışına çıkarıldığı dönemde, M. Nazif yoldaşta, Partinin talimatı üzerine yurtdışına çıkmış ve bu alanda sürdürülen hazırlık faaliyetlerine aktif olarak katılmıştır. Partinin sunduğu siyasi ve askeri eğitiminden de yararlanmış; sahip olduğu pratik tecrübelerini ideolojik-pratik olarak da tamamlayarak kendisini en kısa sürede ülkedeki yeni dönem mücadelesine katılabilecek seviyeye getirmiştir. 1982 Haziran'ında hazırlık faaliyetleri içerisinde olduğu esnada başlayan İsrail saldırıları sonucu günlerce Filistin halkıyla omuz omuza savaşarak siyonistlere de güçlü darbeler vuran M.Nazif AKTAŞ, bu savaşta bir grup yoldaşıyla siyonistlere esir düşmüştür. Birbuçuk yıllık esaret döneminde Ensar esir kamplarında oldukça güçlü bir direniş ortaya koyan PKK'li militanlar arasında bulunan M.Nazif yoldaş, hertürlü baskı ve ağır işkencelere rağmen Partisinin onurunu korumasını bilmiş ve O'nun enternasyonalist anlayışını en iyi şekilde temsil etmiştir. Sabri GÖZÜBÜYÜK ve diğer yoldaşlarıyla birlikte, birbuçuk yıl sonra Kızıl Haç'ın girişimleri sonucu serbest bırakılan M. Nazif yoldaş, başka bir alana gönderilmek amacıyla bindirildikleri uçağın Atina'ya inmesi üzerine burada yoldaşlarıyla birlikte eylem koymuş ve Yunanistan'da iltica talebinde bulunmuştur. Oradan da Avrupa'nın çeşitli ülkelerine geçerek Partiyle ilişki kurmuş ve vakit geçirmeden devrimci faaliyetlerine başlamıştır. Bu alanda sürdürülen ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılıp çeşitli sorumluluklar üstlenen Mustafa Nazif yoldaş, alçakgönüllü, ağırbaşlı ve olgun kişiliğiyle gittiği her alanda kitlelerle güçlü bir kaynaşmayı sağlayabilmiş, pratik beceri ve tecrübeleriyle de yoldaşlarının aktif bir destekçisi haline gelmiştir. Düşmandan kaynaklanan her türlü eğilime ve Partimize yöneltilen saldırılara karşı oldukça ilkeli ve kararlı bir tutum takınan Mustafa yoldaş, şehitlerin kanı pahasına kazanılan her değeri gözbebeği gibi korumasını bilmiş, bu tavrıyla tüm militanlara ve yurtseverlere de örnek olmuştur.

Türkiye'de faşist cuntanın yönetime el koymasının ardından büyük kayıplar veren ve yedikleri darbelerle kendilerini toparlayamaz hale gelen Türkiyeli ve Kürdistanlı siyasi yoğunlukların oldukça dağınık şekilde gelip sığındıkları Avrupa alanında hızla yozlaşıp, dejenere oldukları; geçmişin bir çok devrimci militanının hızla bu toplumsal ve sosyal ortama ayak uydurarak devrim sorunlarıyla uğraşmaktan vazgeçtiği ve bu alanı kendileri için yaşam ve kurtuluş alanı olarak seçtikleri günümüzde devrimin ve ulusal bağımsızlık mücadelemizin görevlerine sıkıca sarılan M.Nazif yoldaş, Avrupa alanının tüm olumsuzluklarına karşı güçlü bir iradeyle savaşmasını bilmiş ve bu alanı mücadelemiz için olumlu sonuçlar elde edebilecek bir kaynak haline getirmeye çalışmıştır. Partiden aldığı talimatları harfiyen uygulayan ve yoldaşlarıyla sürdürdüğü kollektif örgütsel çalışmalarla hertürlü zorluğun üzerine kararlılıkla yürüyen M.Nazif yoldaş, özellikle de böyle bir ortamda mücadeleye ve halka bağlı kalmanın, her an ülke mücadelesine katılmaya hazır olmanın da güçlü bir örneğini oluşturmuştur.

Üstlendiği her görevi büyük bir sorumluluk duygusuyla yürüten ve başarılı sonuçlar alabilmek için yoğun gayret sarfeden M. Nazif yoldaş, attığı her adımda Partisine ve halkına karşı sorumlu olduğunun bilinciyle hareket etmekte, kendisini ülke pratiğinde daha yetkin görevler üstlenmeye hazır bir militan haline getirebilmek için yoğun gayret sarfetmekteydi. Parti görevlerine yaklaşımda da örnek bir tavrı temsil eden M. Nazif yoldaş, büyük küçük ayrımı yapmadan aldığı her görevi aynı coşku, enerji ve yetkinlikle yerine getirmiştir. Partiye sunduğu raporlarında ülke mücadelesi içinde görev almak istediğini de belirten M.Nazif AKTAŞ, isteği bu yönlü olmasına rağmen, alan ayrımı gözetmeden Parti görevlerine sonuna kadar bağlı bir şekilde çalışmalarını sürdürmesini de bilmiştir. Avrupa alanında da mücadelemize sunabilecek birçok yönlü desteğin olduğunu iyi bilen bu yoldaşımız, ulusal bağımsızlık savaşımız için bu alandan alabileceklerimizi en üst düzeyde almaya çalışmış, gerek kişi olarak kendisini güçlendirmeye; gerekse de örgütsel pratik faaliyetleri yetkinleştirip ülke mücadelesinin seviyesine uygun hale getirmeye büyük önem vermiştir.

Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı gerek direkt sömürgecilerden gelen, gerekse de tasfiyeci sol ve diğer çeşitli çevrelerden gelen her türlü saldırıya; yürütülen anti-propaganda, karalama ve tecrit etme çabalarına ve Partimiz saflarında panik, güvensizlik ve kuşkuculuk yaratmak gibi bozguncu çabalar sürdürmek isteyen provakasyon ve düşman eğilimlerine karşı oldukça tutarlı ve kararlı bir mücadele yürüten M. Nazif yoldaş, bir yıla yakın bir süre Duisburg ve çevresinde katıldığı örgütsel pratik faaliyetler içerisinde güçlü kişiliği ve kollektif çalışmaya verdiği önemle hem geniş halk kitlelerinin hem de yoldaşlarının önemli bir yönlendiricisi ve destekçisi olmayı da başarmıştır.

Son olarak gittiği Paris'te de ulusal kurtuluşçu faaliyetlere katılan Nazif yoldaş, örgütsel çalışmalarının yanısıra, çeşitli çevrelerden mücadelemize ve Partimize yöneltilen saldırılara karşı Kürdistanlı yurtseverlerin eğitilip bilinçlendirilmesine de önem veriyordu. Sosyal-şoven ve işbirlikçi Kürt çevreleri tarafından 23 Aralık günü gerçekleştirilen saldırıya hedef olan M. Nazif AKTAŞ ve bir grup yurtsever Kürdistanlı, otomatik silahlarla taranmış ve ağır yaralanmışlardı. Daha olay yerinde iken aldığı ağır yaralarla şehit düşen Nazif yoldaş, Partimizin bu alanda verdiği ilk şehidimiz olarak halkımızın bağrına gömülmüştür. Bu katliam girişimine karşı oldukça soğukkanlı bir şekilde davranan Nazif yoldaş, komplocuların sıktığı kurşunlara rağmen gözüpek ve dirençli bir koyuş örneği sergileyerek daha fazla kaybın önüne de geçmiş, böylece halkına adadığı canını yine halkı için severek vermesini de bilmiştir.

Nazif yoldaşın değerli yaşamı ve mücadelesi, tüm yoldaşlarına örnek olacak, O'nun her türlü parti ve halk düşmanı eğilime karşı takındığı kararlı tutumu, mücadelemize ışık tutucu bir tavır olarak sürekli yol gösterecektir.